

RA-KÖMEN (Rüyalar A'lemi Kitabında Ölüm Meleğinin Ecel Notları)

Fahrettin Öztoprak

Öldüm arkadaşlar, gerçekten de. Hiç öbür dünya nasıldır, biliyor musunuz? Hani, topraktan bir Adem yarattık, melekler secde etti, Şeytan secde etmedi denir ya, bu doğru. İstanbul'un kutsiyetinin ne olduğunu da tanıdım, her şeyi gördüm. Evler var, küçük küçük evler, binalar, büyük büyük binalar yok. Sokaklar dar, eski İstanbul sokakları. Basamaklı sokaklar var. Süleymaniye'nin arka kısmında. Şimdiki Müftülük binasının hemen arkasında. Evler arasında kendimi buldum. Dar sokaklar arasında yürüdüm. Biri bana yardım etti. Bir yere götürdü, yataklar vardı, sıra sıra. Ve bana bir yatak gösterdi, küçük bir yatak. "Burası senin, yatabilirsin" dedi. Yorganı kaldırdım, "Yatayım" dedim. Birden biri meydana çıktı, üzerime yürüdü. Ben kaçtım, o dar ara sokaklara girdim. Peşimden geliyordu. Küçük bir eve girdim. Evdekiler sanki beni tanıyor gibiydi, her şeyi anlamışlardı. Sırtıma bir battaniye verdiler, çömel dediler. Sobanın yanında, duvarın dibine çömeldim. Peşimdeki adam geldi, içeri bakmak istedi. Kadınlardan biri, bir az aşağıdan, basamaklı yerin altından ona gel buraya dedi. Böylece beni kurtardı. Kadını tanıyor gibiydim, minyon tipli, küçük boylu biriydi. Sonra çıktım, Vefa Bozası'nın olduğu caddeden ilerlemeye başladım. Göğe baktım. Güneş yoktu, alacakaranlıktı. Evet, güneşsiz bir dünya da varmış. Bunu gördüm, anladım. Ama, her yer görünüyordu. Aklıma Peygamber efendimiz Hazreti Muhammed'in sözü geldi. Demişti ki, bu Resul-i Zışan, "Bir elime güneşi, bir elime ayı verseler, yine inancımдан vazgeçmem" sözü geldi. Gökte gün yoktu ama, hafif, çok hafif bir beyazlık, grilik, bozluk vardı. Hafif bulut gibi şeyler de vardı. Ama bu alacakaranlığa rağmen çok iyi görüp, her şeyi fark edebiliyordum. Yanımda biri belirdi, ya da küçük evden benimle birlikte gelmişti. Ona, "Ne anam var, ne babam" dedim, "Hiç kimsem yok, hiçbir şeyim yok, evim de yok" dedim. Ağlamak istedim, ağlayamadım. Nereye gideceğim dedim. Yanımdaki, bildiğin yer

var mı dedi. Düşündüm. Evet, var dedim. Beni Sivas Yurdu'na götür dedim. Yukarı yürüdük. Şimdiki sokaklardan geçtik. Sivas Yurdu'nun eski binası vardı. Şimdi Adalet Yüksek Okulu. Ancak ön kısmı tamamen açıktı. İçeride lambalar yanıyordu, ışıklıydı. Bir konferans salonu, ya da bir üniversitenin derslik salonu gibiydi. Açık yerden içeri girdim, baktım, bir tanıdık göreyim dedim. Kendi kendime "Ula, ben ölmüşüm" dedim. Ağlamaya başladım. Hüngür hüngür ağladım. Çıkarken tanıdığım arkadaşları gördüm. Az ileride, kemerin altında, "Ahmet Turan" diye seslendim. Biri belirdi. Yüzü benziyordu ama, boyu uzundu. Seyit Erdoğan'dı bu. Kucaklaştık, birbirimize sarıldık, birkaç kişiyle daha. Beni yolcu ediyorlardı. "Başka kimi tanıyor-sun" dediler. Ben, "Turan Hoca'yı tanıyorum" dedim. "O şimdi Başbakan yardımcısı" dediler. Bundan sonrası bir az karışık. Kendimi Japonlar içinde buldum gibi. Bana dövüş dersi verdiler, kungfu, karate gibi bir şeyler öğretiler. Bacağımı çok iyi bir biçimde kullanmaya başladım. Hatta öylesine güzel vurmaya başladım ki, tamam bundan sonra kendini korursun dediler. Toplumun içindeydim, halkın içinde, yine İstanbul'da. Vefa Lisesi'nin orada. Halktan zarar gelmiyordu, onlar beni koruyor, destek veriyordu. Her arzumu yerine getiriyorlardı. Ben bu toplumda kendimi yükseltecek, belirli bir yere gelecek, sonra varıp Turan Hocam'la tanışacaktım. Bütün bunları düşünüyordum, öldüğümünden emindim. Bir ara bu rüya mı diye düşünmeye başladım. Kendi kendime, "Uykuda herhalde ben öldüm, öbür dünyaya geldim, bu alacakaranlık dünyadan bir daha yaşadığım dünyaya dönüşüm yok gibi" dedim. Bir ara vücudumu yatakta hissedip gözlerimi açmak istedim, açamadım, yine alacakaranlık dünyadaydım. "Öldüm ben, gerçekten de" dedim. Üzülmedim, kaygılanmadım. Bundan sonrasını yaşamaya alışmalıyım dedim. Bir ara gözlerimi açmak istedim, yine alacakaranlıktı, yine öldüm dedim. Ama, gözlerimi açtım, uyuyormuşum, gördüklerim birer rüya imiş.

Geliyorum. Surların oradayım. İstanbul surlarının. Topkapı Suriçi. Yahut Edirne-kapı girişi. Çok büyük bir kalabalık toplanmış. Benim geldiğimi, beklediğimi sağ tarafta, surların ilerisi ve önünde bulunan baştaki kişiye söylüyorlar. Onun sesi gelir gibi oluyor. "Kapının oraya, kemer girişine varsın, az bir az daha beklesin. Hazırlık bitince gel diyeceğiz" diyor. Varıyorum. Beklerken aklımdan bir şeyler geçiyor. San-ki Ulubatlı Hasan'mışım gibi bir düşünce doğuyor beynime. Kapı açılıyor. İkişerli

sıra halinde beni oraya, surların diğerk tarafına, sahneye götürmek için İstanbul'un yangına giden tulumbacıları gibi bir grup kendini gösteriyor. Başlarında okul arkadaşım Ahmet Duran varmış. Ben o güzel sesimle şarkı söylüyorum. Her mısranın sonunda arkadaşım ne söylediğimi yanındaki arkadaşlarına tercüme eder gibi tekrar ediyor. Söylediklerini bir bir duyuyorum. İşte son tekrar ettiğı aklımda kalan üç mısra.

Gözlerimden akmıştı çeşme yaşlarım
Bana yalnız bir kere, "gel" deseydiniz
Ben orada olurdum can arkadaşlarım

Vay be, şairlik benim ruhuma işlemiş. Rüyamda bile şiir söylüyorum, hem de besteleyip. Güzel de bir sesim var. Bugün oldu. Sabaha karşı. Daha önce de, çok önceden, biri iki defa sahnede kendi bestelediğim şiirlerimi şarkı halinde okurken görmüştüm ama... İşin tuhafı her şarkı söyleyişte, her türkü söyleyişte ağlıyordum. Gözlerimden yaşlar geliyordu. Bugünkü rüyamda da ağladım. Unutmadan belirtiyim, söylediğim kendi bestem olan türküm şöyle:

İkide bir kentten gelip gidersin
Ona bakıp öyle gülüp gidersin
İşte bu dünyada ölüp gidersin
Geride bir şeyim kalmadı diye

Öbür dünyadan geldim. Neler oldu neler, ah bir bilseniz. O kadar güçlü, o kadar savaşçı, o kadar da yenilmezdim. Karşımda hiçbir güç duramıyordu. Saraylar yıktım, kaleler aldım, bu kaleleri yumruklarım ile vurup tuzla buz ettim. Ordular üzerime geldi. Yalın kılıç askerler, zırhlara bürünmüş şövalyeler. Atlara bilinmiş pusatlı süvariler. Canavarlarla birlikte geldiler. Hatta uçan canavarlarla bile. Her birini yok ettim. Galip geldim. Hiç biri karşımda dayanamadı. Gücümü gösterdim onlara, kim olduğumu da belli ettim. Herkes diz çöktü, diz dizledi. Sonra melekler geldi. Görünmez melekler. Ruhsal melekler. Tinlem melekler. Beni aldılar, uçurur gibi geçirip

götürdüler, bir yere bıraktılar. Gözlerimi kapadım, dönmeye, dönerken de şarkı söylemeye başladım. Gözlerim kapalıydı ama, yine de görüyordum. Sırtımdaki pe-
lerinin uçları açıldı, sanki çark-ı felek oldu. Döndükçe döndüm, söyledikçe söyle-
dim. Mekanım açıldıkça açıldı, genişledikçe genişledi. Orada bambaşka bir hayat
başladı. Fark ettim bunu. Söylediğim şarkının aklımda son kalan mısraı. Evet, bes-
tesi de aklımda, zihnimde. Görseniz ve duysanız bu şarkıya, bayılırsınız. Dünyanın
ve hayatın yeniden bir daha yaratılış şarkısı. Evet, aklınızda bulunsun. İşte bu şar-
kının son mısraı. Evet, bir az önce ondan önceki mısra da aklıma geldi. Biz buna
yaratılış şarkısının son beyti diyelim:

Nedir bu sanki mahşer yeniden yaratılmakla
Bütün bir cihan duysa ağlayan sesleri sende

Arkadaşlar, az kaldı. Ben öldükten sonra bütün sıkıntılarınız bitecek. Hepinizin
elinden birer birer tutacağım. Bunun rüyasını gördüm. Tek şart benim ölmem. Ölüp
kendi kimliğime, asıl kimliğime kavuşmam. Öyle kimlik dediysem, başka bir kimlik
değil. Orada da aynı ismim var. Süper güçlerime kavuşacağım. Olağanüstü ye-
teneklerime kavuşacağım. Mesela, az buçuk muhasebe öğrenimi görmüş, ama
muhasebe bilmeyen birinin beynine ameliyatsız, yani sanal olarak cip yerleşti-
riyorum. O kişi en iyi, en ileri usulde muhasebe bilen biri oluyor. 20 bin lira maaş
alacak. Bunu ona söylüyorum, sevincinden uçuyor. Mesela, boş bir duvar, O duvar-
da bir yazıcı belirtip ondan, orada hiç olmayan ama zihnimde var olan bilgisayardan
çıktı alıp, verebiliyorum. Bunu bir binada beni güya sorgulamak isteyen parti görev-
lilerine yaptım, durumu görünce, tamam deyip beni bıraktılar. Yine Ramazan denen
biri benim şu anda savunduğum 4 Adem tezi üzerine doktora yapmış ve bu tez
kabul edilmiş. Dünya çapında çok kabul edilmiş bir bilim adamı da, tez hakkında
not düşen bilirkişilerden enstitüdeki bir kütüphane görevlisine şerh düşmüş, Ra-
mazan'ın yazdıkları doğrudur diye. Bunu onun göğsünün üzerinde benim görebile-
ceğim bir biçimde yazılmış bir yazıda okuyorum. Ayrıca, çok iyi derecede İngilizce
de biliyorum. Evet, öldükten sonra süper güçlerim var. Mesela, havada uçarken
dört beş kişiyi kollarımla da taşıyabiliyorum.

08 Eylül 2017/İstanbul

HİÇLİK

Salon doluydu. İki bin kadar insan onun bu konferansına katılmıştı. Ülkede tanınmış bir kişiliği vardı. Öğretim görevlisiydi. Profesörlüğe kadar yükselmişti. Bu nedenle rahat konuşacak ve gerçekleri dile getirecekti. Politik konuşmanın, yani söyleyeceklerini yuvarlak kelimelerle ifade etmenin anlamı kalmamıştı. Vakit gelmiş, hatta geçiyordu. Daha fazla beklerse, -ne olur, ne olmaz- ölüp gidebilir, bildikleri ve şimdiye kadar düşündükleri de kendisiyle beraber gider, topluma hiç faydası olmazdı. Bu nedenle konuşmasını dikte edip provasını yapmıştı. Konferansına başladı:

Anlatırlar: Nasrettin Hoca'ya sormuşlar: “Kimsin?” “Hiç” demiş Hoca, “Hiç kimseyim.” Dudak büküp önemsemediklerini görünce, sormuş Hoca: “Sen kimsin?” “Mutassarıf” demiş adam kabara kabara. “Sonra ne olacaksın?” diye sormuş Nasrettin Hoca. “Herhalde vali olurum” diye cevaplamış adam. “Daha sonra?” diye üstelemiş Hoca. “Vezir” demiş adam. “Daha daha sonra ne olacaksın?” “Bir ihtimal veziriazam olabilirim.” “Peki, ondan sonra?” Artık makam kalmadığı için adam boynunu büküp son makamını söylemiş: “Hiç.” Hoca, “Daha niye kabarıyorsun be adam. Ben şimdiden senin yaşayıp uzun yıllar sonra gelebileceğin makamdayım: Hiçlik makamında!” Yani, ölüm koca bir hiç demektir. Daha doğrusu yok olmak.

Tasavvufta “Yokluktan geldik, yokluğa gidiyoruz” derler. Bu “Topraktan geldik toprağa gidiyoruz” demekle aynı şey midir? Oysa, toprak varlık demektir. Mantık olarak doğru. Yokluktan gelen yokluğa giderse topraktan gelen de toprağa gider. Peki, ya “Allah’tan geldik Allah’a gidiyoruz” demek. Bu da inanç noktasında doğru. Yani mantıklı. Allah’ı görmek istersin, ama göremezsın. Göremediğin şey yok demektir. Ancak, insan göremese bile gizli güçler var. Yani, insan sırf gördüklerinden ibaret ve yalnız değil. Bu da inanca bağlı. İnanç insanda ne kadar artmış ise, gizli güçler de o kadar çok artar. Bu doğru orantılı bir durum.

Ancak, insan Tanrı’yı maddeleştirir, maddenin en yalın hali olan kimyasal elementler ve bunların pek çoğunun yer aldığı doğa şekline büründürürse, gizli güçler de, dolaylı olarak insanda azalmaya başlar. Bu durumda bilim devreye girer. Bilim maddenin ve elementlerin en küçük parçasına kadar keşfetmiştir. Atom, elektronlar, çekirdek, nötron, proton ve temel parçacıklar gibi. Ayrıca, kuark denen kuantum

parçacıkları vardır, bunlar temel parçacıklar sınıfına girerler. Dahası, kuvvet taşıyıcılar olarak nitelendirilen bozonların atomlarda var olduklarını görmekteyiz. Işık dediğimiz foton bir bozondur. Bu elektromanyetik kuvvet taşıyıcısı olarak kabul edilmiştir.

Temel parçacıklarda aklın, zekanın, düşünmenin, iradenin, bilgi, yetenek ve başarının var olduğu söylenmektedir ama, bunun hangi temel parçacıklarda bulunduğu keşfedilememiştir. Bilimde tek gizli kalan şey budur. Dahası, ışınlama bile ileride gerçekleşecektir. Bundan eminiz.

Zaten hologramlar ışınlamanın başlangıç, yani prototip aşamasına girer. Hologram iki ayrı lazer ışınının bir araya gelerek oluşturduğu üç boyutlu bir görüntüdür. Bunların taranması ve fotokopi yoluyla çoğaltılması veya tıpkısının basılması imkansızdır. Aynı zamanda uygulandıkları yüzeyden ayrıldıklarında zarar görürler. Bu da hologramların amaç dışı kullanılmasını engellemektedir. Hologramlar oldukça ilgi çekicidir ve göze hitap ederler. Holografi, üç boyutlu dünyamızı iki boyutlu ortam üzerine kaydederek herhangi bir yardımcı araç kullanılmasına gerek kalmadan çıplak gözle iki boyutlu ortam üzerinde üç boyutu olarak görebilmemizi sağlayan yegane kayıt ve görüntü teknolojisidir.

Temel parçacıklarda var olan, ama yerleri bilinmeyen akıl, zeka, düşünme, irade, bilgi, yetenek ve başarının yanında yine yeri bilinmeyen rüyaları da sekizinci kuvvet olarak kabul edebiliriz. Bir yıldız şeklini bir temel parçacık olarak nitelendirdiğimizde, bu yıldızın sekiz köşeli olduğunu görürüz. Her köşe yahut göstergeli çıkıntı söz konusu kuvvetlerden yahut meleklerden birini ifade eder.

Beş köşeli yıldız insandaki duyu organlarını yansıtmaktadır. Dil, burun, göz, kulak ve el. Yani, konuşma, koklama, görme, duyma ve hissetme. Altıncı olarak damak da işin içine girer ama, bu hissetme duyusuna dahildir. Çünkü, tat hissedilir. Bu nedenle beş duyudan bahsedilir, altı duyudan değil. Söz konusu durumlar da melekelerden, yani insanda bulunan hassalardandır.

A'lem dünya demek değildir. Çünkü dünya da a'lem gibi Arapça bir kelimedir. A'lem dünyaya benzer ama, ondan anlam bakımından bazı farklılıklar içerir. Mese-la, insanlar a'lemi, bitkiler a'lemi, hayvanlar a'lemi, böcekler a'lemi, kuşlar a'lemi, sürüngenler a'lemi, deniz canlıları a'lemi ve mikroplar a'lemi deriz. Bunları ifade ederken her birini isim olarak sayıp, dünyası olarak nitelendiremeyiz. İşte a'lem ile

dünya arasındaki farklılıklardan biri budur. Ayrıca, görünenler a'lemi ve görünmeyenler a'lemi olarak da bir çeşitlemeye girebiliriz.

Rüyalar da a'lemlerdendir.

A'lem kelimesi o kadar çok anlam taşır ki, bayrak yahut sancak üzerinde bulunan, hilal, ay yıldız, simge, işaret, belirti, bilgi, yüksek tepe yahut dağların en üst sivri kısmı gibi ifadelerde kendini gösterir. Ayrıca, içki a'leminden ve sosyete a'leminden de söz edilir. Arapçada ilim ile a'lem aynı kelimelerle yazılır, ancak herekelendirilmeleri farklıdır. İslam toplumlarında her bayrak ve sancağın en üstünde hilal bulunduğundan bunlar, yani sancak ve bayraklar a'lem olarak da ifade edilmektedirler. “Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete” derler ya, buradaki alamet a'lemden gelir.

Osmanlıcada a'lem kelimesi başa elif harfi getirilerek ayn harfiyle yazılır. Arapçada da bu yazılış şeklini görebiliriz. Arapça ve Osmanlıcada bunun çoğuluna a'lam denir.

Rüyalar insan uyurken ona şuuraltından hasıl olan görüntüler ve duyumlardır. Arapçada vahiy çeşitlerinden biri rüyalardır. Rüya Arapçada görmek demektir. Ancak rüyalar sırf görüntüden ibaret değildir, sesler ve işitmeler de vardır. Hatta hisler bile rüyada kendini duygu olarak ifade edebilir. Herkeste değil de bazı kimselerde koku alma duyusu rüyada faaliyette geçer. Ancak bu çok sık görülen bir durum değildir. Çok az kimsede görülür, toplumlara göre yüzde yahut binde bir gibi. Bu nedenle beş büyük melekten biri olan Azazil'e İblis yahut şeytan adı verilerek, o tecrit edilmiş, yani dışlanmış. Onun dışlanması tek nedeni rüyalarındaki genellikle farklılık göstermesidir. Bu İblis yahut şeytanı genellikle kabul edenlerde görülmektedir. Kabul etmeyenlerde ise, rüyalarında koku duyusu kendini hissettirir.

Günümüzün modern hayatında, bilhassa yüz yıldır parfümler yüzünden dünya atmosferi yavaş yavaş canlı varlıklar üzerinde etkisini kaybeder bir hale gelmektedir. Bunun önü bir an önce önü alınmadığında, önümüzdeki yüzyıl içinde dünya atmosferi tehlikeli bir duruma dönüşebilir. Yani, atmosferde delinme emareleri şimdiden kendini göstermektedir. Bilim adamları bu konuda yetkilileri uyarmaktadırlar. Onların bu uyarıları boşa değildir. Belki önümüzdeki bir yüzyıl atlatılabilir, ancak

ikinci yüzyılda tehlikenin her an ben buradayım demesi kaçınılmaz. İşin içine nükleer sızıntılar da girerse bunun neye varabileceğini artık siz düşünün.. Tabi ki gerekli önlemler alınmaz ise.

Şuurun merkezi beyindir. Ancak şuuraltının da merkezi insan beynidir. Şuur insan kontrolünde gerçekleşir. Şuuraltında ise, bu kontrol genellikle mümkün değildir. Buna rağmen şuuraltı psikolog yahut psikiyatrlar tarafından kontrol altına alınabilir. Ancak söz konusu durum zorluklar içerir. Bu çaba sarf etmek gerektirir. Her şuuraltı kontrol altına alınamaz. Buna direnen çok şuuraltı vardır. Şuuraltı kontrol altına alınsa bile, bunun tamamı kontrole tabi tutulamaz. Ancak kişilere göre, yüzde, hatta binde bir nispeti kontrol altına alınabilir. Şuuraltının insan beyinde kapladığı alan o kadar büyüktür ki, bunu aysberglerde suyun altında kalan kısım olarak ifade edebiliriz.

Batı ve Uzakdoğu toplumlarında şuurun şuuraltına göre oranı Doğu ve Ortadoğu toplumlarına göre daha yüksektir. Bu da inanç ile ilgilidir. Doğu ve Ortadoğu toplumlarında inanç faktörü büyük rol oynar. Oysa, Batı ve Uzakdoğu toplumlarında bu pek az görülür. Şuur % 25 oranına ulaştığı zaman o kişi mükemmelleşir. Dahilik kendini gösterir. Bu kainatın başlangıç durumunda sırf iki element halinde bulunan, yani ikisinden başka elementlerin olmadığı helyumun hidrojene göre oranı gibidir. Şuur söz konusu % 25'lik oranı asla aşamaz. Aşması da mümkün değildir. Görüldüğü gibi, şuuraltı en dahi insanlarda bile % 75'lik orandadır.

Geçen günlerde Prof. Dr. Yasin Bey arkadaşımız bir bilimsel makale yazdı ve yayınladı. Bu çok önemli bir yazıydı. Ülkemizde büyük etkisi oldu. Söz konusu makale pek çok internet ve fesbuk sayfalarında paylaşıldı. Bu yazıda, *“Deizm tüm evrenin gerisinde hareket veren bir güç olduğuna inanan bir Tanrı inancıdır. Ancak bu Tanrı insanların ilişkilerine karışmaz. Sadece ilk hareketi verir, dolayısıyla bir elçi göndermez, kutsal kitap göndermez. Yasaklar koymaz. Bir Tanrı vardır ama sadece evrene başlangıç hareketi veren bir kudrettir. Gençlerin neden deizme yönlendiğiyle ilgili ben bir araştırma yapmadım ama, Batı basınında da bu tür makaleler çıkıyor. Kutsal kitaplardaki metinlerin bilimlerle çeliştiğine inananların sayısı arttı. Batı’da, modern çağda artık geleneksel Hristiyanlık inancındaki Tanrı’yı kabul eden, kiliselere giden çok az kişi kaldı”* denmekteydi.

İşte ilk hareketi veren Tanrı'dır sözü doğrudur. Peki, ilk hareket ne idi. Bu bir ışıma. Çok kuvvetli ve çok güçlü bir ışıma. Sonsuz ve çok parlak bir beyazlık. Ölçülemez bir zaman biriminde, saniyenin milyonda birinde evren, yani kainat var olmaya başladı. Bu çoğu bilim adamının dediği gibi Büyük Patlama denen Big Bang değildi. Her şey çok sessiz bir şekilde gelişmişti. Yine çoğu bilim adamının kabul ettiği gibi, var olma günümüzde 14.5 milyar yıl önce meydana gelmemiştir. Bu var oluş çok daha önceydi. Çünkü, HD 140283 adlı yıldızın yaşı 16 milyar yıl olarak ölçülmüştü. Meydana gelen var oluşta iki element ortaya çıktı. Hidrojen ve helyum. Bunlar ilk elementlerdi.

Mevlana Celalettin'in müreşidi, onu Mevlana yapan Şems-i Tebrizi de Makalat adlı anılarından müteşekkil eserinde, *"İmad ile o H'ye Allah, 'Topraktan ve sudan yarattığım âlemde bir Halife yaratacağım, sizi de o toprak ve su âleminin Halifesi olan zatın soyundan üreteceğim,' diye hitap etti. Onlar, 'Yarabbi! Biz bu topluluk âleminde seninle birlikte rahat ve mutluyuz. Korkarız ki sonra dağılalım, bu mutluluktan uzak kalalım!'* dediler. Tanrı buyurdu: *'Ben biliyorum, siz bu sözü itiraz ve edepsizlik yönünden söylemediniz. Ancak bana sığındığınız için, topluluğunuzun dağılmasından korkuyorsunuz. Halbuki benim gücüm her şeye yeter, benim kudretimde eksik bir taraf yoktur. Ben sizi yine toparım, hep birbirinizle; hep bir arada, aynı kılıkta yeniden yaratırım!'*" demişti.

Yaratılış yani var edilme budur. İlk hareketi de veren o Tanrı'dır. Söylenen doğrudur. Helyum gazı gibi. % 25'lik orana varabilen insan, daha önce ifade ettiğimiz gibi mükemmelleşir. Nasıl ki Tanrı *"Ben sizi yine toparım, hep birbirinizle; hep bir arada, aynı kılıkta yeniden yaratırım"* demişti ya, bunun gerçekleşmesidir

Şuuraltı çocukluk çağından beri insanın fark etmediği şeyleri bile beyne kaydeder. İnsan bu kaydın asla farkına varmaz. Yani, şuuraltı bir fotoğraf yahut video çekim makinesinin objektifi gibidir. En küçük ve hatta en belirsiz objeleri bile kaydeder. Gözün görüp de dikkat etmediği şeyler bile bu kayıta vardır. Kayıtlar zamanla şuuraltında birikir. Şuuraltının kapasitesi çok yüksektir. Asla dolmaz. Her zaman onda alacak yer vardır. İnsanın bastırılmış duygu ve düşünceleri, hatta istekleri de bu şuuraltında birikir. Şuuraltı bütün bu verileri bir bilgisayar gibi işler. Hücre hücre, kısım kısım, bölüm bölüm depolar. Yine şuuraltı bir bilgisayar gibi kendiliğinden

dosyalar açar ve söz konusu dosyalara isimler vererek onları konularına göre sıralar.

Rüyalar şuurdan değil, şuuraltıdan hasıl olur. Yani, çok gelişmiş bir bilgisayarın kendini programlaması yeni ve birbirinden çok değişik oyunlar sahneye koyması gibi.

Rüyalar daha çok Doğu ve Ortadoğu toplumlarında rol oynar. Dinlerin çıkışı da bu rüyalara dayanır. Arapçada vahiy kelimesinin anlam olarak rüyalar anlamına geldiğini de daha önce ifade etmiştik. Bu doğrudur.

Daha önce beş büyük melekten birinin dışında adlarını bahsedip geçmiştik. Azazel'den başka diğer dört meleğe Azrail, Cebrail, İsrafil ve Mikail adı verilir. Anadolu'ya yaklaşık bin yıl önce, 1040'lı yıllarda ayak basmadan önce doğayı Tanrı olarak kabul eden Eski Türklerde, yani atalarımızda bu melekler Kayrahan, Yerlikan, Umay, Ayzıt ve Bayülgen olarak ifade edilmekteydi. Kayrahan dere, ırmak, göl, deniz olan bütün sulara, Yerlikan ova, kır, tepe, dağ, vadi denilen topraklara, Umay göklere, Ayzıt ateş ve yanardağlara, Bayülgen ise bir denge unsuru olarak bu dört kutsal varlıklar arasında arabuluculuk ve barışa hükmederlerdi. Türklerde beş büyük kutsal varlıktan herhangi bir tecrit edilip beş olan sayı dörde düşürülmez

Yalnız Kuran'da Mikail ve Cebrail'den bahsedilir, diğer meleklerin adları verilmez, Orkun yazıtlarında "kutsal yer ve sular" denmesi gibi. Azrail'den ölüm meleği olarak söz edilir. Ölüm meleğinin insanların günü geldiğinde onların canını aldığı söylenir. Oysa, ölüm doğaldır. Kimi günü geldiğinde eceli, kimi kaza ile, kimi savaşlarda, kimi hastalık sonucu ölür. Dünyada ölmeyen insan ve canlı yoktur. Dinlerin bir diğer çıkış noktası da işte bu ölümdür. Ancak ölümden sonrası bilinmez. Bilirim diyenler yalan söyler. Tek bilinen şey toprağa verilen insanın bedeninin çürüdüğü ve toprağa karışıp yeniden maddeleştigiidir. Daha önce bunu "Topraktan geldik, toprağa gideriz" diyerek ifade etmiştik.

İnsan vücudunda her kimyasal madde belirli bir oranda az veya çok bulunur. Bu oranlarda herhangi bir azalma veya yükselme olduğu zaman insan rahatsızlanır ve hastalanır. Tedavi görmezse ölür. Doktorlar insanı muayene eder, kan ve idrar analizlerini alırlar. Bunlarda insandaki kimyasal madde oranları kendini gösterir. Hastanın durumuna göre iğne, ilaç yahut hap verirler. Hasta bunları tarifeye göre kullanır ve iyi olur. Yani, sıhhati eski sağlam şeklini alır.

Aslında, günü gelen insan ölüm meleği tarafından öldürülmez. Günü gelmiştir, ölür. Buna ecel denir. Arapçada ecel bekleme süresi, biçilmiş süre ve ölüm anlamlarına gelmektedir. Dini inançlarda ecel daha önce, yani insan yaratılmadan önce ona dünyada yaşayacağı belirli olarak verilen sürenin bitmesi demektir. Bunun adı ölümdür. Dediğimiz gibi dinlerde insanların canını ölüm meleğinin aldığı söylenir. Oysa, eskiden ilk çağlardan beri çoğu insanlar ya hastalıklar, ya zehirlenme, ya vahşi hayvanlar tarafından parçalanma, ya açlık, ya savaş, yahut bir kavga sonucu ölmekteydiler. İnsanın ömür süresi de 50 yıl ile 60 yıl arasında değişmekteydi. İlk zamanlarda bu süre 40-50 yıl arasındaydı. Oysa, günümüzde insanlardaki ömür süresi 60-70 yıla çıkmış, hatta çoğu gelişmiş ülkede bu süre 70-80 arasında değişmekte, dahası her 50 yılda bu süre 10 yıl daha artmaktadır. Gelişmiş ülkelerde süre 80-90 yıla çıkabilir. Ancak bundan sonrası pek mümkün değil gibi. Yani, gelişmiş ülkelerde bile genel olarak. Tabi 90-100 yıl arasında yaşayanlar bulunmaz demiyorum, ancak bunlar nadir olarak. İşi Mandıra filozofu Basri gibi abartmanın a'lemi yok.

Adem'in ve Nuh'un bilmem kaç yüz yıl yaşadığı söylenir. Bunu 900 yahut bin yıla çıkaranlar vardır. Adem kelime olarak adam, yani insan demektir. Ademiyet demekle insanlık ifade edilir. Ayrıca Adem, yokluk, yani hiçlik demektir. Adem kelimesi İbraniceden Arapçaya geçmiştir. İbranicede toprak anlamına gelen adama kelimesi vardır.

İlk insanlar Kızıldeniz'de, Akabe Körfezi'nde ortaya çıkmıştır. Bunlar Kızıldeniz'den karaya vurmuşlardır. Meydana gelen süre hakkında bir bilgimiz yoktur. Çok uzun yıllar da geçmiş olabilir. Bu evrim teorisine göredir. Zaten Kuran'da Enbiya suresi 30. Ayette, *"Biz her canlı şeyi sudan yarattık"* denmektedir. Buna insan da dahildir.

Dikkat ederseniz Kızıldeniz bir kadının cinsel organı ve Akabe Körfezi de rahmine benzer. Canlılar burada döllenme geçirmiş ve kıyıya vurmuşlardır. Zaten Kuran'da et-Tin yani İncir suresi vardır. Bu surede zeytine ve incire yemin edilir. Zeytin biliyorsunuz dalından koparıldıktan sonra bir bekleme süreci geçirir ve siyahlaşır. Aynı Afrika kabilelerinden olan zencilerin ten rengini alır. İncir ise sarımtırak, esmer ve hafif siyaha çalan morumsudur. Her iki meyve de başlangıçta yeşildir. Zamanla bukalemun gibi renk değiştirirler.

İlk insanlar var olduktan sonra, bir kısmı kuzeye, Filistin ve Anadolu'ya, bir kısmı batıya, Nil'in Akdeniz'e dökülen Delta kısmına, bir kısmı da Nil'i izleyip daha güneye, göller bölgesine yerleşmişlerdir. Buna şekil olarak Latince N harfini misal olarak verebiliriz ama, söz konusu durumu daha iyi olarak yalnız Orkun alfabesinde yer alan ö ve ü sessiz harfinde görürüz. Kuran'da yer alan Sidretü'l Münteha işte burasıdır. Muhammed'in miraç olayında, rüyada getirildiği yer dünyanın sonu olarak anlatılır, ancak bu dünyanın sonu değil, insanlığın başlangıcıdır. Sözü edilen Fırat ve Nil nehirleri, yani iki nehir adı doğrudur. Sidretü'l Münteha iki nehrin arasını kapsar.

Peki, rüya yahut rüyalar?

Bir gece rüyasında Nasreddin Hoca'ya dokuz akçe para vermişler. Hoca, "Hele on akçe olsun" diye ısrar etmiş, derken uyanıp bakmış ki elinde bir şey yok. Gözlerini tekrar kapatarak elini uzatan Hoca, "Getir, dokuz akçe olsun" demiş.

Hoca bir gece telaşla uykudan uyanır. Karısı, "Aman, ne oldu hoca" der. Hoca, "Çabuk hatun lambayı yak" der. Lamba yanar. Hoca, "Çabuk gözlüğümü getir" der. Kadın gözlüğü de getirir. Hoca, Berhudar ol" der. Kadın, "Hayrola Hoca Efendi, lambayı yak dedin, yaktım. Gözlüğümü getir dedim, Getirdim, gözüne taktın. Peki, bu gözlüğü ne için taktın". Hoca, "Çok güzel bir rüya gördüm de. Ama bazı yerleri seçemedim. Bu nedenle gözlüğü istedim ki, o yerleri de seçeyim. Malum, gözlüksüz bazı yerler bulanık ve karışık görünüyor."

Türk kültüründe çoğu gerçek Nasrettin Hoca fıkralarında gizlidir. Onun rüya fıkraları da bunlardan biridir. Nasrettin Hoca'yı Timur zamanında göstermeye çalışırlar, malum o zamanda Şeyh Bedrettin yaşamıştır ya. Timur ile de görüşen Şeyh Bedrettin'dir, Nasrettin Hoca değil. Aslında Nasrettin Hoca, Ahi Evran denen Nasrettin Mahmut'tur. Nasrettin Hoca'nın yaşadığı yer bellidir, Akşehir'dir. Ahi Evran Nasrettin Mahmut da Akşehir'de bulunmuştur. Ona Hacı Nasrettin de denilmekteydi.

Nasrettin Hoca'ya dair anlatılanlarda "Ye kürküm, ye" fıkrası meşhurdur, bilirsiniz. Ahi Evran Nasrettin Mahmut, Anadolu Selçuklu Sultanı, -sanırım bu Alaattin Keykubat olacak- tarafından İran'ın batı kısmında bulunan Kürtlerin yaşadığı Zağros dağlarına elçi olarak gönderilir. Malum o kadar yol yorgunluğu ve yolda toz toprak içinde kalması nedeniyle Nasrettin Mahmut'un kıyafetine bakan Kürtler onu

reislerinden uzak tutmak isterler. Durumun farkına varan Ahi Evran, çevreden para verip güzel bir kürk satın alır. Kürtlerin reisi ile görüşmek istediğini söyler. Onu o-daya buyur ederler. Nasrettin Mahmut kendini tanıtır. Çabuk bir sofraya hazırlanıp getirilir. Nasrettin Mahmut buyur edilir. Sofraya oturan Hacı Nasrettin Ahi Evran, sofrada yemekten yemez ama, kürkünün kolluk kısmını uzatır, “Ye kürküm ye” der.

Ahi Evran’ın Letaif-i Gıyasiyye adlı eserinde Nasrettin Hoca’nın Hindi ve Pa-pağan fıkrası aynısı ile yazılıdır. Yine Ahi Evran’ın Letaifü’l Hikmet ve Ahlak-i Nasiri adlı eserlerinde de Nasrettin Hoca fıkraları aynen görülmektedir. Nasrettin Hoca’nın “Elini ver kurtarayım”, “Karımın yaptığını kuşun hatırına sayalım” ve “Kayışın çektiği işkence” fıkraları bilhassa Letaif-i Hikmet adlı eserinde görülmektedir. Bu durum Nasrettin Hoca’nın Timur zamanında değil, Cengizogulları zamanında Ana-dolu’da yaşadığını ortaya koymaktadır. İşte o nedenle Nasrettin Hoca ve fıkrala-rının bizim için Türk kültüründe çok önemi vardır.

Rüyalar genellikle saçmadır ve saçmalıklarla doludur. Ama bu gerçek olarak çı-kan rüyaların varlığını inkar etmek demek değildir. Mesela, arkadaşımın biri anlattı. Dedi ki, “Ben üniversitede okurken 12 yıl sonra çalışmak için gireceğim vakfı bir çiftlik yeri olarak görmüştüm. 25 yıl bu vakıfta çalışıp emekli oldum. Vakıfta çalışır-ken aradan yine 13 yıl kadar geçmişti, birden o gördüğüm rüyayı hatırladım. Ama, rüyada gördüğüm bir çiftlikti. Sıra sıra kapılar vardı. Bu vakıfta da sıra sıra odalar ve kapılar vardı.”

Ancak rüyalar TBMM milletvekillerinden Dr. Reşit Galip’in anlattıklarına hiç ben-zemez. Onun anlattığı rüyada kendine ve Mustafa Kemal Paşa’ya evliya kispetini giydirmektedir. Yalan, doğru bir rüya değildir, yalandır, uydurmadır. Kurtuluş Savaşla-rı’ndan Birinci ve İkinci İnönü zaferlerini rüya olayına bağlayıp, bunu halkın zihnine başka türlü yansıtmaktır.

Olay şöyle:

Atatürk “Rüyamda bana 'Paşam, İnönü'den ne haber?' diye sordunuz. Ben de: 'Vaziyet kritiktir' cevabını verdim. Kritik nedir? Anlamadım ki dediniz. Bunun ce-vabını 15 dakikaya kadar size veririm diyerek odama çekildim.” Mustafa Kemal bu rüyasını Dr. Reşit Galip Bey’e anlattığı zaman düşman henüz İzmir’e çıkmamıştı; İnönü Mevkii de önem kazanmamıştı. Aradan yıllar geçti; İkinci İnönü Savaşı’nın kritik günlerinden biriydi. Mustafa Kemal’in arabası Millet Meclisi’nin önünde durdu.

Hemen yanına koşarak telaş ve endişe içinde “*Paşam, İnönü’den ne haber?*” diye sordum. Aynen şu cevabı verdi: “*Vaziyet kritiktir.*” O zaman ben “*Kritik nedir? Anlamadım ki*” dedim. O da, “*Sana bunun cevabım 15 dakikaya kadar veririm*” dedikten sonra gülümsedi ve: “*Hani Ankara’ya geldikten sonra ben bir rüya görmüştüm. Hatırladın mı?*” Hafızamı yoklayarak, rüyasını anlattım. Gülerek: “*İşte, rüya aynen gerçekleşmektedir... Ben İsmet’i tanırım. Göreceksin 15 dakikaya kadar varmadan muzafferiyet haberini alacağız!..*”

Gerçekten de 15 dakika geçmeden bir telgraf gelmiş ve 2. İnönü Savaşı’nın da zaferle sonuçlandığı öğrenilmişlerdi. Ben bunu Sidretü’l Münteha adlı eserini yazan bir arkadaşımın yayınlanmış bir başka çalışmasında okudum. Söz konusu rüya internette Google.com adresinde “Rüyasında gördüğü zafer”, “Atatürk hakkında bilinmeyenler”, “Büyük deha Atatürk”, “Atatürk gizemlerine bakış” “Sevgili Atamızın 6. Hissi ve inanılmaz olayları” başlıkları ile var, açıp bakabilirsiniz. Çoğu kişi bu rüyayı gerçekmiş diye okur, ama değil. Bir kere söz konusu anlatım, “Hilâfet, geçmişin bir rüyası olup zamanımızda gereği yoktu” diyen Atatürk’ün görüşlerine ters-tir. Ancak Atatürk’ün annesi Zübeyde Hanımefendi’nin ölümüne dair gördüğü rüya gerçektir. Yine Atatürk’ün 1938 yılında kendi ölümüne dair gördüğü rüya da bir gerçektir, yalan değildir. Afet İnan bunu nakledir. Ancak Canip Yıldırım’ın “Hevsel Bahçesinde Bir Dut Ağacı” kitabında geçen Mustafa Kemal Paşa’nın Diyarbakır’da gördüğü rüya da, Reşit Galip’in rüyası gibi uydurmadır. Çünkü bu rüya anlatılırken Şeyh Selim’den söz edilir ve Atatürk’ün onu manevi babası ilan ettiği öne sürülür. Güya, Atatürk gördüğü o rüyayı Şeyh Selim’e anlatmıştır.

Peki, Şeyh Selim kimdir? Bu Şeyh Selim İsmet Paşa’nın aşireti Kürümoğulları reisi Seyda Mele Selim’dir. 1914 yılında, Birinci Dünya Savaşı başlamadan önce 1914 yılında, Mart ayında Bitlis’te Kürümoğulları reisi Seyda Mele Selim, Kürtleri isyana teşvik ederek çevresinde toplamış. Kuzey Irak’ta Kürtlerden Molla Mustafa Barzani’nin kardeşlerinden Şeyh Abdülislam Barzani ile aynı zamanda devlete isyan bayrağını çekmiş, isyanın bastırılması aylar almış, Abdülislam Barzani 14 Aralık 1914 tarihinde Musul’da idam edilmiştir. Ancak, Şeyh Selim’in isyanın bastırılmasıyla Rus konsolosluğuna sığındığı, Bolşevik İhtilali nedeniyle Rus ordularının çekilmesiyle de Şeyh Selim’in Bitlis’te idam edildiği söylenir. Atatürk böyle bir isyancı ve idam edilecek birini neden manevi babası kabul etsin, ona neden rüyasını varıp tabir ettirsin? Akıl var, mantık var. Görüyoruz ki, Rodoslu olup bir devşirme

aileden gelen Reşit Galip gibi Kürt asıllı Canip Yıldırım gibiler Atatürk'e asılsız rüyaları mal etmeye çalışmışlardır. Bu onların cibilliyetlerinin bir göstergesidir. Oysa, Türkler asil bir millettir, yalan ve uydurma rüyalara yer vermekten her zaman çekinmişlerdir.

Konferansın bu son cümle ile sona ermesi dinleyicileri alevlendirmiş, çılgınca bir alkış fırtınası kendini göstermişti. Salon sanki yıkılır gibiydi. Hele onun bu son cümlesi söz konusu fırtınayı koparmıştı.

Şimdi sorular ve yanıtlara sıra gelmişti. "İçinizde konu ile ilgili herhangi bir sorusu olan var mıdır?" diyerek, dinleyicilere baktı. Çok kişi el kaldırmıştı. İçlerinden birini kürsüye çağırdı. "Buyurun mikrofon sizin" dedi. Bu bir gençti. 25-30 yaşları arasındaydı görünüyordu. "Teşekkür ederim" diyerek mikrofonu alıp soruyu sordu:

Efendim. Ben bu konferanstan şahsen çok etkilendim. Bir nevi dünyam, yani hocamın tabiriyle a'lemim değişir gibi oldu. Bunun farkındayım. Sorum şu: Materyalistleri, genellikle Marxistleri Tanrıtanımaz olarak yansıtmak istemişlerdir şimdiye kadar. Ama Materyalistler maddeyi kabul etmekte, ona bir nevi inanmaktadırlar. Oysa siz, Türklerin İslamdan önceki inancının doğayı kutsatmak ve ona inanmak olduğunu konferansınızda söylemişsiniz. Yine konferansınızda, Prof. Dr. Yasin Bey'in bir yazısının, daha doğrusu demecinin başlangıç paragraflarından birini alıntılıyıp, Deizmi güzel bir biçimde anlattınız. Doğa inancı yani Panteizm de Deizmin versiyonlarından biridir. Ben Materyalistlerin, yani Marxistlerin pek Tanrı ismine yer vermedikleri kanaatindeyim ama, onların Deizmin yahut Panteizmin bir fonksiyonu olduklarını da kabul etmekteyim. Peki, bu sözlerime ne dersiniz, açıklama getirir misiniz?

Mikrofonu gençten alıp sözüne yeniden başladı:

Arkadaşımız doğru söylüyor. Dedikleri doğrudur. Onun bu görüşüne ben de katılıyorum. Marx, "Din afyondur" dedi ama, diğer yandan da, "*Ben Ateist değilim*" dedi. Çoğu kişi Marx'ın Ateist olduğuna inanır. Ateizm Tanrıtanımazlıktır. Bu fikir Tanrı'yı tanımayıp bunun yerine insanın her şey olduğunu ifade etmekten çekinmemiştir. Bu Ateizmin insanı Tanrı yerine koyduğu anlamına gelir. Ateistler hep insana ve insan toplumlarına önem verirler, ancak onları Panteistlerden ayıran tek şey, Ateistler doğayı Tanrı yerine koymazlar. Zaten Ateizm Tanrı'yı hiç kabul etmediği için Deizmle de bağdaşmaz.

Marx, arkadaşı Arnold Ruge'ye 24 Kasım 1942 tarihinde yazdığı mektupta. "Ben (kendisini dinleyen çocuklara gulyabaniden korkmadığını inandırmaya çalışan çocuğu hatırlatan) 'ateizm' etiketini ve bunun yerine felsefenin anlamının insanlara taşınması gerektiği fikrini reddediyorum" demektedir.

Yine Marx 1944 yılında kaleme aldığı Elyazmaları'nda, "*İnsanın ve doğanın gerçek mevcudiyeti pratikte, duyuşsal tecrübe aracılığıyla, insan bu sayede insan için doğaya ait bir varlık olarak aşikar hale geldiğinden, doğa insanın varlığı olarak insan için var olduğundan, yabancı varlıkla ve doğayla insan üzerindeki varlıkla ilgili-doğayla insanın gerçek dışılığıının kabulünü ifade eden- soru pratikte imkansızlaşmıştır. Tanrı'nın inkarı olarak ateizmin artık bir anlamı yoktur ve bu inkar dolasıyla ateizm insanın mevcudiyetini şart koşar; ancak sosyalizm bu tarz bir arabulucuya artık muhtaç değildir*" demektedir. Marx'ın bu yazısında görüyoruz o, Ateist değildir ama, Deizme ve Panteizme çok daha yakındır. Sanırım bu cevabım sizi tatmin etmiştir. Başka söyleyeceği ve sorusu olan?

El kaldıranlara baktı. Bir genç kız gözüne ilişti. "Siz buyurun, gelin" diyerek işaret etti. Hanım kız mikrofonu eline aldı:

Benim ailem mutaassıp bir ailedir. Şu anda üniversitede yüksek lisans yapıyordum. Tez aşamasına geçtim. Bir yıla yakın oldu, tezimi bitirme noktasına geldim. Herhalde bu tezimi yakında okuduğum Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne teslim edip, savunma günü alacağım. Ortaokul'da okurken ailem beni kapanmaya yönlendirdi. Rüştüme ermemiştim. Ses çıkarmadım. Kabul ettim. Ancak okul sırasında başımı açıyordum. Bundan ailemin haberi yoktu. Liseye başladım. İki yıl yine okula kapalı gelip gittim. Bu sırada ailem beni namaz kılmaya teşvik etmeye başlamıştı. Benim gibi okulda okuyan daha başka kızlar da vardı. Tabi kapalı genç kız olduğumdan erkek arkadaşlardan uzak duruyordum. Bu arada fesbuka üye oldum. Çeşitli görüşler vardı, bunları okumaya ve irdelemeye başladım. İslam ve Kuran kızlara ve kadınlara değer vermiyordu. Tek söyledikleri şey, İslamdan önce Cahiliye Arapların 10 yaşına basan kızları kuma diri diri gömdükleriydi. Peki, örtünme dinin emri miydi? Google.com'a girip Kuran'da Nur suresine baktım. Kadınlar ziynet yerlerini örtün deniyordu. Bu ziynet yerleri altın, gümüş, mücevher gibi değerli taşların taşındığı kulaklar, göğüsler ve bileklerdi. Herhalde bu onların sokağa çıkmadan önce almaları gereken tedbir olarak söylenmişti. Ama bu ayetin anlamını genelde 1969

yılından beri Şule Yüksel Şenler adlı bir gazeteci ve yazarın etkisinde kalanlar başka türlü yansıtmaktaydılar. Neymiş efendim, kadınların başı, saçı, tenleri ziynetmiş. Ayette kastedilen buymuş. Bırak saçı başı kapamayı, İslam adına kadınları ve kızları kara çarşaflara, hatta burkalara büründürenler de var. Oysa türban, yani tesettür bir rahibe ve manastır kıyafetinden başka bir yel değildi. Adım gibi biliyorum ki, bu bir Vatikan projesiydi. Araştırdım, 1969 yılından önce kızlara ve kadınlara yönelik herhangi bir tesettür olayı yoktu.

Kuran'ı Google.com'a girip Kuran surelerini incelemeye başladım. Tek tek defalarca okudum, düşündüm. Kuran'da tek bir kadın ismi vardı. Onun adı Meryem'di. Buna Bakire Meryem deniyordu. Ama İsa adlı çocuğunu dünyaya getirmişti. İsa babasızdı. Yine baktım, Kuran'da ikinci bir Meryem var. Harun'un kız kardeşi Meryem olarak geçiyor bu. Harun da Musa'nın kardeşi. Yani, Musa sepete konup Nil nehrine bırakılınca, onun kimlerin eline geçtiğini, kimler tarafından evlatlık alındığını izleyen Meryem. Bu Meryem hiç evlenmemişti, bakireydi. Ancak Harun'un kız kardeşi denen Meryem, Kuran'da İsa'ya gebe kalan ve onu doğuran Meryem olarak tasvir edilmekteydi. Burada büyük bir çelişki ve tutarsızlar vardı. İsa ile Musa arasında yüzyıllar vardı. Hatta bin yıldan daha fazla bir zaman. Musa sanırım Hititlerle Kadeş Savaşı'nı yapan İkinci Ramses'ten çok daha önce yaşamıştı.

Kuran'da ne Adem'in, ne Nuh'un, İbrahim'in, ne Lut'un, bunlardan birinin bile eşlerinin adından söz edilmiyordu. Bir nevi kadınlar lanetlenmiş gibiydi. Kuran'da Meryem'e vahiy geldiğinden söz ediliyor ama, o peygamberler sınıfına girmiyordu. Yine, Kuran'da Havarilerden söz ediliyor, onlara gelen vahiylerden söz ediliyordu. Bu Havariler başkaları olamazdı, İsa'ya inanan 12 Havariydi bunlar. Ama İncil'i yazanlar da bunlardı. Onlar İsa'dan duydukları sözleri nakletmişlerdi. Öyleyse İslamda vahiy ne anlama gelmekteydi. Kitap yazılmasına da mı vahiy deniliyordu? İster istemez bunları düşündüm. Çelişkiler çoktu.

İslam kadını eve hapsediyor, ona dışarı çıkma ve çalışma hakkını bile vermiyordu. İslam kadınları kocalarının yalnız şehvani isteklerini tatmin aracı olarak görüyordu. Kadınların söz söyleme, fikrini açıklama, oy verme hakları bile yoktu. Ama benim müşahedeme göre, ülkemizde İslam, yani Siyasi İslam sırf kadınların aracılığı ile yayılıyordu. Ben zamanla bunların ahlaki açıdan da düşük olduklarını fark ettim. Çünkü ben namusluydum. Nedense Siyasi İslam bana ters gelmeye başladı.

Liseyi bitirdim. Üniversiteye girdim. Ailem yine üzerimde baskı kurmaya devam ediyordu. Onların baskısından kurtulmak için tanıştığım iyi ve hali vakti yerinde bir üniversite öğrencisiyle evlendim. Kocamın isteği üzerine başımı da açtım. Ailemin baskısından kurtulmuştum. Ateizm bana ilk anlarda cazip gelmeye başladı ama, bu Tanrı inancına tamamen karşıydı. Ateist olamazdım. Mecburen Deizme ve Panteizme yöneldim. Şimdi benim sorum şu:

Neden biz genç kızlar ve genç hanımlar olarak Siyasi İslamı yaymak için tesettürü ve türbanı bir araç olarak kullanan, bunu moda haline getiren birer Şule Yüksel gibi azimli olamıyoruz? Birer Merve Kavakçı gibi olamıyoruz. Onlar Siyasi İslam için yaptı ise, biz kendi fikrimiz ve düşüncelerimiz için yapalım. Özgür irade için yapalım. Yanlış anlamayın, türbanı ve tesettürü araç olarak kullanalım demiyorum. Ama hiç olmaz ise, Hanifi mezhebini anlatalım. Bu mezhepte kadın başının açarsa dinden çıkmıyor, kadın bir erkekle tokalaşır yahut el sıkışırsa yine dinden çıkmıyor. Bu mezhebi 40-50 yıldır Sünnilik içinde değerlendirip söz konusu Hanifilik prensiplerini unutturdular. Yine Hanifilik mezhebinde bir Hanifi kız bir Kızılbaş, yani Alevi gençle, yahut bir Hanefi erkek, bir Alevi kızla evlenebilir, bunda herhangi bir mahsur yoktur. Hadis yazarlarının, bilhassa Buhari'nin, Tirmizi'nin, Ebu Davut'un Hanefi mezhebi kurucusu Ebu Hanife hakkında yazdıklarına baktım, hepsi de onu bir zamanlar Turan Dursun'a Diyanet'in takındığı tavır gibi, kafir ilan etme durumuna gelmiş. Oysa bu milletin, Türk milletinin % 70'i Hanefi mezhebine mensup. Şimdi hocama soruyorum, ifade ettiklerim ne derece doğru. Söz hakkı verdiğiniz için sayın hocama ve beni dinleme zahmetine katlandığınız için sizlere teşekkür ederim.

Hoca mikrofonu aldı:

Hanım kızımıza ben de çok teşekkür ederim. Güzel bir konuya değindi. Dikkatle onun söylediklerini dinledim. Evet, söyledikleri baştan sona doğrudur. Her hangi bir yanlışı ve çelişkisi yoktur. Demek ki aklın yolu birmiş. Düşününler ve irdeleyenler sonunda gerçekleri keşfedebiliyorlarmış. Rahmetli Yaşar Nuri Öztürk de Ebu Hanife'yi çok severdi ama, hakkında o kadar yazdıklarına rağmen Hanifilik prensipleri nedir bakıp da öğrenme zahmetine girmemiş. Hatta bu prensiplere yönelik açıklamalarda bile bulunmuştu. Yaşar Nuri namaz kılmaktan, kıldırmaktan; oruç tutmaktan ve tutturılmaktan yanaydı. Maalesef onun böyle bir huyu vardı. Hatta bir konuşmasında, Kuran bile "Yaklaşmayın" diye ayette belirttiği halde, o hayz halindeki

kadınların namaz kılacağını ve oruç tutabileceğini söylemişti. Oysa, bunu yapmak Hanefi mezhebi prensiplerinde en büyük günahlardan biriydi. Neredeyse Yaşar Nuri hayz halinde kadınların kocaları ile birleşebileceğini söyler hale gelmişti. Bunun nedenini ona sorduğumda, “Yahudilerde de aynı durum vardır. Kadınlar hayz halindeyken ibadet yapmazlar, oruç tutmazlar, kocaları ile cinsel ilişkiye girmezler” demişti. Sanki Yahudilikte var diye, biz onların tam tersini mi yapacağız. Yahudiler de sünnetli. Sünnet olmayı kaldırıp atacak mıyız? Mantığa bak. Koskoca İlahiyat hocası, hatta dekanı biri Hanefilik prensiplerini öğrenmemişse, halk nasıl öğrensın, Oysa bu adam Ebu Hanife’nin büyük hayranlarından biridir.

Gelelim, hanım kızımızın ilk sorusuna. Şule Yüksel gibi gazeteci ve yazarların, arkasında, yine hanım kızımızın söylediği gibi Vatikan var. Onun tesettür ve türban modası Time Life dergisinde bile kapak oldu. Bunun ne demek olduğunu bir az düşünelim. Demek ki ona söz konusu durumu moda haline getirmesi ve Türk genç kızlarına, hatta Türk kadınlarına yansıtması için büyük paralar ödeniyor ve büyük imkanlar tanınıyordu. İstanbul’da Türk Edebiyat Vakfı’nın bir konferansına dinleyici olarak katılmıştım. O zamanlar daha Ahmet Kabaklı sağdı. Bir baktım konuşma kürsüsünün yanındaki duvar dibine beş on tane çarşafli kadın sandalyeye çöküp oturdu. Simsiyahtılar. Gözleri bile zor görünüyordu. Çarşafli bir kadın mikrofonu eline alıp konuşmaya başladı. Vatikan’da, manastırlarda eğitim gördüğünü ve yetiştirildiğini anlatmaya başladı. Dayanamadım, kalkıp dışarı çıktım. Bu olay Türk Edebiyat Vakfı’nda, konferansında gerçekleşmişti. Görüyorsunuz, adamlar ta nerelelere kadar sızmışlar.

Ama, bir yönde konuşmacı hanım kızımıza hak vermekten beri duramıyorum. Evet, onlar nasıl öyle gayretli, bıkmadan ve usanmadan yanlışı olan davalarını savunmuş, bunun propagandasını yapmış, hatta toplumun büyük bir kitlesine kabul ettirmişlerse, biz de aynen onlar gibi yapmalıyız. Ancak bizim durumumuz neye benziyor, bunu biliyor musunuz. John Steinbeck’in Bitmeyen Kavgası’na. Ondaki elma toplayıcılarına. Ne yazık ki hep üstümüze baskılar kurulup kahramanlarımız roman kahramanı gibi, hep öldürölüyor. Turan Dursun öldürölmedi mi?

Ben hatta şu anda içimizde bazı kimseler bile, 12 Eylül 1980 öncesinde komünizmi öcü görüp, komünistlere karşı büyük mücadele vermedi mi? Ben bile verdim. Bilerek mi verdik? Tabi ki bilmeyerek. Komünizmin ne olduğunu bile bilmiyorduk.

ABD ve Nato öyle istemişti. Bunun için onlara karşı kıran kıran bir savaşa girdik. Ne oldu? Olan Türk gençlerine oldu. Binlerce genç öldü, binlerce genç hapse girdi. Meydan ve devlet kademeleri Siyasi İslamcılarının eline birer birer geçti. Bunun zararı bize, Türk gençlerine oldu. Faydası ise, Türk olmayanlara, Siyasi İslamcılara oldu. Biz bunları gördük, yaşadık. Tanrım o günleri bir daha bize yaşatmasın. Tek günahımız var ise, buydu. Oysa günümüzde tek bir adam var, adam gibi adam. O da, Tunceli Ovacık Belediyesi Başkanı Komünist Fatih Mehmet Malkoçoğlu. Ben başka adam göremiyorum. Peki siz görüyor musunuz? Adam kimseyi ayırt etmeden Ovacık halkı için çalışıyor. Kar amacı gütmüyor. Bütün halkı çalıştırıyor. Elde edilen ürünleri, mahsulleri halka eşit olarak dağıtıyor. Kendi bile çalışıyor. Halkından herhangi bir vatandaşın payına ne kadar düştü ise, o da o kadar alıyor. Aynı Tarım kooperatifleri kurucusu Hamit Hamidettin Somuncu Baba ve müridi Ankaralı Hacı Bayram gibi. Hatta Thomas Münzer ve Şeyh Bedrettin gibi.

Alkış.

Salonu işaret ederek, “Başka söyleyecekleri ve sorusu olan.”

El kaldıranlardan birini seçti. Bu bir hafif yaşlı biriydi. Saçları kıralmıştı. Adam kürsüye geldi. Mikrofonu eline alıp sözlerine başladı.

İslamın ne zaman ortaya çıktığı belli. Günümüzden 1400 yıl önce. Muhammed’in doğum ve ölüm tarihi, hatta günleri bile belli. Ancak araştırıyorum, kitapları ve kaynakları didik didik ediyorum, Musa’nın ne zaman ortaya çıktığı, Davut ve Süleyman’ın ne zaman yaşadığı belli değil. Çoğu kimse Musa’nın İkinci Ramses zamanında yaşadığına inanır. Ama bunun olması mümkün değil. İkinci Ramses çok güçlü bir hükümdar. Birinci Ramses de öyle. İkinci Ramses Suriye sınırları içinde Hititlere karşı Kadeş Savaşı’na girmiş ve barış anlaşması yapmış. Mısır ülkesinin sınırları Anadolu ve Mezopotamya’ya kadar uzanmış. Musa ile anlatılanlara bakılır ise o İkinci Ramses zamanında yaşamış olamaz, bu mümkün değil. Yine Yirminci Hanedanın kurucusundan gelen Ramsesler var. Bu III. Ramses’le başlıyor, XI. Ramses’e kadar gidiyor. Bunlar zamanında da yaşamış olamaz. Peki, öyleyse bütün ansiklopedik bilgilerde Davut’un bin yılında kral olduğu, 962 yılına kadar İsrailoğullarını yönettiği söyleniyor. Oğlu ise Süleyman. Süleyman’ın onun oğlu olduğu doğru, ancak tarihler yanlış. Neden hiç kimse, o kadar üstün zekalı bilim adamı var, bu

konuyu araştırmıyor. Arkeologlar var, Kudüs'teki Süleyman mabedinin temel taşlarına kadar inip de, tarih belirlemiyorlar. Bunu yapmak çok mu zor?

Evet, biliyorum, Kudüs çok defa yerle bir oldu. Asurlar yerle bir etti, Persler yerle bir etti. Hatta Fravunlar gelip yerle bir etti. Ama hiç olmazsa temel taşlarından bir şeyler kalmıştır. Demek ki, bu iş zor, yahut imkansız. Bu nedenle yapılmıyor.

Peki, ne yapmak lazım? Bize ışık tutan tek bir şey var. O da Yusuf olayı. Yani, Yakup'un oğlu Yusuf. Oysa, Yakup İshak'ın oğlu değil. Torunu da değil. Ancak 150-200 yıl sonra gelen torunlarından biri. Kuran'da Yusuf'un Mısır'da köle olarak satın alındığında evin hanımı olduğu söylenen kişi, XII. Hanedan'ın son üyesi Mısır Kraliçelerinden Sobekneferu'dan başkası değil. Bu kraliçe 1763-1759 yılları arasında Mısır tahtında bulunmuş. Dini kitaplarda onun Züleyha olduğu söylenir ama, ismi bu değil. Sanırım Kraliçe Yusuf ile evlenmiş ve 1759 yılında vefat etmiş. Bu evlilik 3-4 yıl kadar sürmüş olabilir, daha fazla değil. Yusuf böylece kendi hanedanını kurmuş. Bu hanedan 1650 yılına kadar Mısır'ı yönetmiş. Yusuf'un Mısır'da hükümdar olduğunu belirten kaynaklar var, ama kimse onun bir Fravun olduğunu, neslinin de Fravunluk yaptığını söylemiyor. Bunu söylemekten çekiniyorlar. Ama Mısır'a hükümdar olmuş ise, Fravun olmuştur, bu gayet açık. Yine İsrailoğulları'nın 50 yıldır Mısır'da köle olarak bulundukları, yani piramitlerin yapımında çalıştırıldıkları söyleniyor. Ancak Tur Dağı'na vardıklarında sıkıntılar baş gösterince, Yahudiler "Biz Mısır'da hiç olmaz ise iyi idik, işimiz var, her istediğimiz yiyeceği alabiliyoruz, çalışıyorduk ama, rahattık" diyeceklerdir. Yine Yahudiler Mısır'dan Tur Dağı'na doğru yola çıktıklarında arabaları, öküzleri ve diğer hayvanları vardır. Hatta altınları ve ziynet eşyaları vardır. Oysa, kölelerde bunların biri bile olmaz. Demek ki. Yahudiler Mısır'da çalışırken köle değildiler. Bir ücret karşılığı çalışıyorlardı. Ama, ellerindeki hükümdarlık 50 yıldır alınmıştı. O zaman Musa Milattan önce 1600 yılında meydana çıkmıştır. 1600-1590 yılları arasında Medyen'de, yani kayınbabası Şuayb'ın ülkesinde kalmış. Ondan sonra Mısır'a yeniden dönmüştür. Davut ise, sanırım 1500 yılında hükümdar oldu. Bu iş bu kadar basit iken neden konu zorlaştırılıyor ve çıkılmaz haline getiriliyor? Davut ve Süleyman zamanında daha Asurlular yoktu, bağımsız olmamıştılar. Ayrıca, Asurlar da Akadlar değildi. Akadların kurucusu Büyük Sargon'du ama, onun Asurlar ile bir ilgisi yoktu. Musa, Yuşa, Talut, Davut ve Süleyman zamanında Mezopotamya'da Kassitler ve Mitaniler vardı. Kassitler Aşağı Mezopotamya, Mitaniler ise Yukarı Mezopotamya'ya hakimdiler.

Şimdi hocama benim sorum şu: Kuran'da dünyanın 6 günde yaratıldığı, 7.'nci günde Tanrı'nın, yani yaratanın hükümdar olduğu söyleniyor. Ancak Kuran'da hükümdar oldu denmiyor. Ayeti öyle yorumluyorlar. İstiva etti deniyor. Tevrat'ta da aynı şeyler söyleniyor. Tanrı dünyayı 6 günde yarattı, 7'nci gün dinlendi deniyor. Biliyoruz ki, Tevrat Kuran'dan çok eski. Yine Kuran'da geçen ve anlatılan pek çok olay az buçuk yahut ufak tefek değişikliklerle de olsa Tevrat'ta var. Bu demektir ki, Kuran Tevrat'tan alınma. Kaynak vermeden alınma. Bu arada Kuran'da Yahudiler Tevrat'ı değiştirdiler, tahrif ettiler diye suçlanıyor. Ufak tefek değişiklikler de olsa Kuran söz konusu olanları Tevrat'tan alıp bazı kısımlarını değiştirmiş, yani tahrif etmiş olamaz mı? İkinci sorum, istiva kelimesi neyi anlatmakta ve neyi ifade etmektedir?

Hoca mikrofonu aldı:

Söylenenler çok mantıklı. Yusuf'un Kraliçe Sobekneferu ile evlendiği ve onun ölümü ile kendi hanedanını kurduğu doğru olabilir. Kuran'da Yusuf suresinde anlatılanlara bakılır ise, bu böyle. 59-62, 68-69 ayetler. Bir hükümdardan başkası o kadar tahıl veremez. Yine bir hükümdardan başkası giriş yerinde 10 kapısı olan bir yerde oturamaz. Yusuf suresinde 71-76 ayetler arasında hükümdarın su tasından bahsediliyor. Bunu kardeşi Bünyamin'in yükleri içine Yusuf koydurmuş. Hükümdarın su tasını hükümdardan başka kim taşıyıp da hile olarak yüklerin içine koyabilir? Bütün bunlar bize Yusuf'un Mısır'da hükümdar, yani Fravun olduğunu ve hanedanlığını kurduğunu anlatıyor. İsrailoğulları'nın 50 yıldır Piramitlerin yapımında çalıştıkları da doğru. Yusuf'un hanedanlığı Milattan önce 1650 yılında yıkılmış, İsrailoğulları Mısır'da işçilik yapmaya ve piramitlerin yapımında ücret karşılığı çalışmaya başlamışlar . Bu da doğru.

Gelelim istiva kelimesine. Bu Arapça kelime düzgün olmak ve iki şeyin birbirine eşit olması anlamında kullanılmaktadır. Ayrıca, İstiva kelimesi alâ edatıyla kullanıldığında yükselmek, tahta çıkmak; ilâ edatı ile kullanıldığında da yönelmek, kastetmek anlamlarına gelir. Bu kelime be edatıyla kullanıldığında helak olmak anlamına gelir. Asıl anlam olarak istiva bir şeyin eşit ve düzgün olması demektir. Düzlük de ifade eder.

İstiva kelimesi Kuran'da yestevi, testevi, yesteviyani ve testeviyani fiilleri olarak da geçer. Bir şey doğru düzgün, mutedil olması, dikilmek ve doğrulmak anlamlarında da kullanılır. Ayrıca bu kelime yerleşmek, binmek, oturmak ve karar kılmak anlamında da kullanılır.

Bakara suresi 29 ayette, "O Allah ki yeryüzünde ne varsa hepsini sizin için yarattı, sonra göğe yöneldi, onları yedi gök olarak düzenledi" denir. Burada istiva ile's-semâ denmiştir, yani, istiva kelimesi ile kullanılmıştır. Yine Fussulit suresi 11. Ayette de durum böyledir. Ancak Secde suresi 32. Ayette, "O Allah ki gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunanları 6 günde yarattı, sonra arşı istiva etti" denir. İsteva ale'l-arş denmesinden görüldüğü gibi, istiva kelimesi istila etti, kuşattı anlamlarına gelmektedir. Yahut a'la kelimesiyle bu şekilde anlam verilmektedir. Yunus suresi 3 ve Ra'd suresi 2. Ayetlerde de aynı anlamlar vardır. Allah'ın yeri ve göğü yarattıktan sonra arşı istiva ettiği ileri sürülürken bu kelime alâ edatı ile kullanılmıştır. İstiva kavramı burada Tanrı'nın bir makama kurulup oturmasını değil, onun yücelik ve üstünlüğünü ifade eder. Öyleyse, istiva etti kelimesiyle, isterse bu a'la edatı ile olsun, hükümdar oldu anlamı bağdaşmamaktadır. O şekilde tefsir edenler yahut yorumlayanlar yanlış yapmaktadırlar. İstiva a'la edatıyla birlikte kullanıldığında, o yüceldi, çok daha yükseklere çıkıp gitti anlamlarına gelmesi de muhtemel.

İbranicede Nuh kelimesi dinlenmek ve rahatlamak anlamlarına da gelir. Arapçada Nuh kelimesi nuhi yazılışı ile vahiy olarak da kullanılır. Yahudilerde Tevrat'ta geçen Tanrı'nın 7. Günü dinlenmesi, insanlık için haftanın bir gününün dinlenme günü olduğu şeklinde kabul edilmişti. Yahudilerde bu Cumartesi, Hristiyanlarda Pazar günü. Ama, Müslümanlarda dinlenme günü yok. Kuran'da, Cuma'dan sonra varın dinlenin demiyor, işinize gücünüze bakın, yani çalışın diyor. Buradan ne mi çıkıyor? İslam toplumu sosyal çalışmadan çok uzak. Vücut haftanın biri günü dinlenmezse ikinci hafta verimli olamaz. Hele üçüncü hafta hiç olamaz. Ama, İslam bunu düşünmüyor. Sürekli çalışacaksın. Sırf dinlenme olarak geceleri sana yeter, bunu diyor.

Evet, Kuran'da çoğu şeyler Tevrat'tan alınmış. Alınırken de ufak tefek değişikliklere gidilmiş. Mesela, Adem'in yaratılışı ve cennete konması, cennetten kovulması Tevrat'ta aynen geçer. Hatta Adem'in topraktan yaratılması bile Tevrat'ta geçer. Diğer canlıların, kuşların ve hayvanların bile topraktan yaratılması Tevrat'ta

vardır. Ama, Kuran'da Adem'den başkasının topraktan yaratıldığı söylenmez. Hatta eşinin bile topraktan yaratıldığı söylenmez. O Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Yani, Kuran işine gelenleri almış, işine gelmeyenlerde ise ufak tefek değişikliklere baş vurmuştur. Bu değişiklikler tabi ki tahriftir. Ama, Kuran bu tahrif suçunu Yahudilere yüklemeye çalışır. Çünkü Tevrat Kuran'dan çok öncedir. Sonraki olan ancak tahrife baş vurabilir, önceki değil.

Dahası Kuran, İbrahim'in Nemrut tarafından ateşe atılması ve onun yanmaması hikayesini Tevrat'ın yorumlanmasından başka bir şey olmayan, bunun Tekvin kitabının 11. babının 28. fırcasını tefsir edilirken "*Nemrut putlara tapmadığı için İbrahim'i ateş ocağına attığında ateş İbrahim'e zarar vermedi*" şeklinde hatalı olarak çevirisini esas almış, bunu aynen nakletmiştir. Oysa, Tevrat'ta ilgili yerde Nemrut adı bile kullanılmaz. Yani Muhammet, sırf Tevrat'ı okumamış, görüldüğü yorumlanmalarını da okumuş, orada geçen kısımları yanlışları ile birlikte Kuran'a dahil etmiştir. Şimdi sizden bazı kimseler diyecektir ki, Muhammet okuma yazma bilmiyordu, ümmiydi, nasıl okuyacak? Ama ya bu ümmilik işte onun söz konusu kaynak gösterilmeden yapılan alıntıları ört bas etmek için uydurulan bir şey ise?! Okuma yazmayan bir kervanın nasıl olup da 15 yıl başında bulunur, Yemen, Irak, Suriye ve Mısır gibi ülkeler arasında ticaret işleri yapar? Başka sorusu olan?

El kaldıranlara baktı. Bu seçeceği kişi değişik biri olmalıydı. Göz gezdirdi. Yaşlı bir hanımefendi gözüne ilişti. Onu göstererek "Siz buyurun" dedi.

Yaşlı kadın elinde bastonu ile kürsüye geldi ve mikrofonu aldı:

Gördüğünüz gibi ben yaşlı biriyim. Sizin nineniz sayılıyım. Osmanlı ortadan kalkmadan dünyaya geldim. Yaşım yüz. Ama gördüğünüz gibi halim vaktim ve sıhhatim yerinde. Aklım, zekam, mantığım ve iradem de yerli yerinde. Düşünüyorum. Çoğu şeyi birbiriyle kıyaslıyorum. Ben 10 yıldır bunu bilgisayara ve fesbuka borçluyum. Emekli maaşım var. Aileden kalma zenginliğim de var. Şükürler olsun. Günde 8 saat uyku uyuyorum. Günde iki saat yürüyüş ve spor yapıyorum. Günde iki saat bahçemle meşgul oluyorum. Her gün sürekli 8-9 saat internet ve fesbukun başındayım. Bu benim zekamı açıyor, bunamamı önüyor. Her gün bir iki saat de kitap okuyorum. Gözlerim de görüyor. Gördüğünüz gibi gözlük kullanıyorum. Herhangi bir görme mahsurum yok. Beni dinleyeceğiniz için şimdiden hepinize çok teşekkür ederim.

Çiftliğim var. Uzun yıllar yabancı ülkelerde kaldım. Ama Türkiye’den vazgeçemedim. İstesem yabancı bir ülkede rahatça yaşayabilirdim. Yüz yaşına gelip de sağlıklı olmamı sanırım çok şeye borçluyum. Bunlardan biri iki yılda bir genel sağlık kontrolünden geçerim. Aksattığım olmamıştır. 60 yaşından beri 40 yıldır sürekli yapıyorum. Her gün sabahleyin en az iki üç taze yumurta kırar, içerim. Çiftliğimde inek, koyun, keçi, tavuk ve ördekler gibi hayvanlar var. Her gün bir saatimi bu hayvanlara veririm, onlarla haşır neşir olurum. Daha önceden bir atım vardı, şimdi yaşlandığım için düşerim ve bir yerimi kırarım diye 20 yıldır binmiyorum. Hayvan bu. Ne olur, ne olmaz. Ürker. Yaşlı olduğum için kırılan kemiğin kaynaması uzun sürer. Yine her sabah sağılmış taze süt içerim, en az yarım litre. Yine her gün yarım kilo taze yoğurt yerim. Yemeklerde salatayı hiç eksik etmem. Günde bir su bardağı limon, bir su bardağı portakal suyu içerim. Herhangi bir şekilde kalp krizi geçir-medim. Bunu da herhalde aksatmadığım genel sağlık kontrollerine borçluyum.

İnternette Cübbeli Ahmet denen biri var. Sürekli onun bu kasetlerini dinliyorum. Adam tarikat mensubu. Mahmut Efendi cemaatinden. Nakşibendi tarikatlarından birine mahsus. Okumaya, öğretim görmeye, ilim ve irfan öğrenmeye karşı çıkıyor, hatta bunun için “Allah’ın sana şükürler olsun, beni okutmadın, öğretim gördürmedin” diyor. Ama, sohbetlerinde hep önünde koca bir kitap var, Arapça yazılı. O her zaman buradan okuyor. Sanırım bu kitap İmam Rabbani’nin yazdıklarından. İmam Gazali’yi bile buradan okuyor. Her şeyi buradan okuyor. Yani okuma ve yazma biliyor. Arapça biliyor. Ama Türkçe bir kitap açıp da okumuyor. Dahası Biruni, bilhassa Farabi ve İbni Sina gibi büyük Türk alimlerine elindeki kitaptan okuyarak, onları tekfir ediyor, bunlar kafir diyecek kadar ileri gidiyor. Kimsede çıt yok. Hak-kında herhangi bir soruşturma yok. Geçen gün Diyanet İşleri başkanı “Adam zır cahil. Ben buna vaaz mı verdireceğim?” diyerek sırf bu adam yüzünden makamın-dan istifa edip bir köşeye çekildi.

Ben Cumhuriyetin ilk devirlerini gördüm. Ama, hiç böyle bir şey görmedim. Tek takdir ettiğim bir insan vardı, Halide Edip Hanımefendi. Onun bir numaralı hayra-nıyım. Kitaplarını defalarca okudum. Halen bile bıkmadan usanmadan okuyorum. Kendisi tam anlamıyla bir aydın. Ama gördüm ki, Cumhuriyetçiler onu mandacılıkla suçluyor. Ancak ben onun mandacı olduğuna inanmıyorum. 4 Eylül Sivas Kongresi yapılırken Amerikan mandacılığı oylamada kabul edilmiş, ama ertelenmişti. Evet,

Amerikan mandacılığının kabul edilmesi, ertelense bile bir suçtu. Bu nedenle Halide Edip Hanımefendi günah keçisi ilan edildi, suç ona yüklenmeye çalışıldı. Oysa, bu aydın kadınıymız Yunan İzmir'e çıktığı zaman İstanbul'da, Sultanahmet'te ilk büyük mitingi toplayan ve kürsüden halka hitap eden, o kadar kalabalığı alevlendiren ve Milli Mücadele'ye İstanbul'dan Anadolu'ya katılımı sağlan biridir. O her zaman demokrasiden ve halktan yana olmuştur.

İskilipli Atıf Efendi kılık ve kıyafet, hatta şapka yüzünden idam edilirken ben 9 yaşındaydım. Ailem beni okuttuğu için, çocukluğumda özel eğitim de aldığım için gazeteleri ve olayları takip ediyordum. Fransızca biliyordum. Arapça da biliyordum. 9 yaşında ben bu dilleri öğrenmiştim. Avrupa basınına da takip edebiliyordum. İzmir Suikastı davasında yargılanmaları takip ettim. Deli Halit Paşa'nın TBMM'de kurşunlanıp öldürülmesinde 8 yaşındaydım. Kel Ali ben öldürdüm demiş, ama yargılanmamış, milletvekilliği düşürülmemişti. Ailem evde bunu çok tartıştılar. Hatta ağladılar bile. O İstiklal Savaşı'nın önde gelen ve çok başarılı kumandanlarından biriydi. Biri yarbaylıktan ileri bile geçememiş yüzbaşılardan kurulu bir çete, astığı astık, kestiği kestik bir hale gelmişti. Bu çete İzmir Suikastı bahanesiyle Kazım Karabekir, Cafer Tayyar Eğilmez, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy gibi paşa ve kumandanları idamlıkla yargıladı. Yine Milli Mücadele ve İstiklal Savaşı kahramanlarında Hüseyin Rauf Bey de yargılanmak istendi ama, bulunamadı. Yurt dışına kaçmıştı. Vasıf Karakol ve Erzurum milletvekili Rüşdü Paşa gibiler yargılanmada idam edildiler. İdam edilenler arasında bulunan *Sivas Mebusu Halis Turgut* son sözü olarak "Çocuklarıma söyleyin katiyen siyasetle uğraşmasınlar. Okusunlar çalışsınlar fikir adamı olsunlar. Yaşasın mefkurem, payidar olsun Türklük" demişti. Bu yargılamalarda ona yakın milletvekili idam edildi. Olay açıktı. İktidarda bulunan o dönemin tek partisi ikinci bir parti ve demokrasi istemiyordu. İzmir Suikastı yargılamalarının perde arkası buydu. Halide Edip de kocası Adnan Adıvar dolayısı ile yargılanmak için arandı ama, bulunamadı. Yurt dışına çıktı. ABD'ye yerleşti ve orda Prof. Dr. oldu. Dünyada 52 ülkede konferanslar verdi, Türkleri tanıttı. Atatürk'ün vefatı ile yurda döndü, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Filolojisi Kürsüsü Başkanı oldu. 1950'de milletvekili seçildi. Böyle birini nasıl Mandacı gözüyle bakılabilir, soruyorum. O her zaman halkın yanaydı ve halkın yanında oldu. Hiçbir iktidardan yana olmadı ve çekinmedi. Sessiz kalmadı. Doğru bildiği ne ise onu söyledi. Günümüze

bakıyorum, ondaki bu cesaretin ve yürekliliğin binde birini bile kimsede göremiyorum.

Kılık kıyafet ve şapka devrimi yapıldığında, o kadar insan hapsedilip ve idam edilirken Halide Edip Hanımefendi, *“Bu devrim İngiliz ticaret şirketlerin işini yarayacak, onlar böylelikle çok daha zengin olacaklar”* demişti. Düşünün, o devirde bir takım elbise ve şapka 50 lira. Bu çalışan memurun bir aylık maaşı demektir. Günümüzde bu miktar 2500 bin liradan az değil. Düşünün, bir takım elbiseye ve şapkaya 2500 lira veriyorsunuz, daha az değil. Oysa, en kral erkek takım elbise ve şapka günümüz parası ile 500 liraya alınabilir. Görüyorsunuz, adamlar alışmış. Bire beş koymaya alışmış. Günümüzde nasıl bir dış ülkelerde bir lira olan bir litrelik benzini 5 liraya alıyoruz, onun gibi. Ya da 2 liralık sigara 10 liraya içiliyor. Bu bire beş koyma Cumhuriyet kurulduğundan beri halen devam ediyor. Soracağım konu ile alakalı görülmeyebilir ama, yargılamayı yapanlar dinciler, Siyasi İslamcılar. Olayları yaptıran ve soruşturmaya yol açanlardan biri de Fethullah ve cemaati. Bu inkar edilemez. Yargıya onlar hakim. Şimdi sorum şu: Ergenekon ve Balyoz operasyonlarını ve yargılamalarının kaynağı Cumhuriyet’in ilk dönemlerine mi dayanıyor? Kel Ali ile kaçak savcı Zekeriya Öz birbirlerine benzerliği söz konusu edildiğinde, görüyoruz her ikisi de çete mensubu. Biri Dört Aliler, diğeri Fethullah çetesinin.

Hoca mikrofonu aldı:

Pes doğrusu. Ben yarım asır düşünsem babaannemizin söylediklerinin birini bile aklıma getiremezdim. Görüyorum ki, Osmanlı zamanından kalma ne cevherler var. Bugün ne mutlu bize ki, bu cevherlere şahit oluyoruz. Yüz yaşına basmış, halen dinç ve sapasağlam. Bu bir mucize. Avrupa’ya, hatta ABD’ye gitsem böyle bir durumla karşılaşamazdım. İşin başka sırrı nedir, bize öğretse de yaşlandığımızda herhangi bir kayba uğramadan öyle durabilsek. Yine görüyorum ki babaannemiz ilmi literatürü ve yayınları da takip ediyor. Şimdi ben bu halimle onun karşısında eziklik duymaya başladım. Her söylediği yerli yerinde ve doğru. Maalesef bunlar olmuş. Olmasa idi çok iyi olurdu. Günümüzde 10 yıldır toplumda ve bizi yönetenlerde korkunç bir psikolojik hastalık var. Bu ağır vakalar haline dönüşmek üzere. Psikiyatlara çok iş düşüyor. Ama, ülkemizde yeterli sayıda psikiyatr yok. Avrupa’da ve Amerika’da olduğu gibi, herhangi bir psikolojik rahatsızlık duyan da psikiyatlara

koşmuyor. Psikiyatr tedavisi görenlere toplum deli gözüyle bakıyor. Ama, bilmiyorlar ki, asıl deli olan kendileri.

Psikiyatrlar hastalarını tedavi ederlerken onları hastalığın başlangıç noktasına döndürmeye çalışırlar. Çünkü kaynak buradadır. Etkilenmeler burada başlamış, zamanla birikmiş ve yoğunlaşmıştır. 80 yıl sonra da açığa çıkar ve kendini gösterir. Eğer bir ülkede yargılama yapılacak ise, o yargılamayı hukukçular yapmalı. Yani, hukuk tahsili görenler. Hukukçular dışında kimse yargılayamaz. Dediğimiz gibi yargılamak için ilk önce hukukçu olmalı. Oysa, İstiklal mahkemelerine ve üyelerine bakalım, tek bir hukukçu var. O da Dört Aliler'den biri olan savcı Necip Ali. Başka yok. Şeyh Sait isyanı dolayısı ile idam edileceklerden biri olan TBMM 1. Dönem Bitlis milletvekili Yusuf Ziya Koçzade Kastamonu İstiklal mahkemesi başkanlığı yapmıştır. Hukuk tahsili görmemiştir. Ticaret yapmıştır.

Konya İstiklal Mahkemesi başkanı Ali Saip Ursavaş, Milli Mücadele'de Kozan Jandarma komutanlığında bulunmuş, Milli Mücadeleye karşı çıkmış, hatta Milli mücadele kahramanlarından Gizik Duran bu adamı pusu kurup öldürmek istemiş, ama olmamış, bir yıl boyunca Fransız işgalci kuvvetlere hizmet etmiş, Kürt Mirza adında birine Kürtler ve Ermenilerden müteşekkil bir müfreze kurdurmuş, bu müfreze Türk köylerini basarak köylüleri falakadan geçirmiş, hatta bir seferinde Çöhmürlü köyünden getirdikleri iki köylüyü Kozan Hükümet Konağı önünde Yüzbaşı Ali Saip, herhangi bir sorgu yahut yargılamaya meydan vermeden başlarına ateş açarak, oracıkta öldürmüş, Aralık 1919'da Urfa Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti kurucularından Jandarma komutanı Binbaşı Ali Rıza Bey'in Fransızlar tarafından tutuklanması ve onun bir yolunu bulup Siverek'e kaçması ile alelacele, onun yerine Urfa'ya jandarma komutanı olarak Fransızlar tarafından gönderildi. Ali Saip Bey, buraya varınca cemiyetin başına geçti ve Fransızlara karşı milli mücadeleyi yürüttü. 10-11 Nisan 1920 tarihinde Fransızlar şehri terk etmek üzere Türklerle anlaştılar. Gün doğmadan gece karanlığında şehri terk etmeye başladılar. Ancak sabaha karşı uzaktan silah sesleri gelmeye başlamış. Mülazımievvel Halil Münir Efendi'nin raporunda, *"Düşman öncüsü, bilhassa öncüde bulunan Ermenilerin yolda rastladıkları aşiretlere ve bilhassa yol üzerindeki köylülere ateş etmeleri üzerine Şebeke boğazında şiddetli bir çatışma başladı. Kumandan Fransız kuvvetlerine savaş düzeni aldırıldı. Bize karşı da ateş etmeye başladılar. Urfa yolunu koruma altında bulunduruyorum. Durumumuz tehlikelidir, acele etmenizi bekliyorum"* yazıyordu. Bu

rapor Yüzbaşı Ali Saip Bey'e yazılmış Ali Saip. olay yerine vardığında Fransız kumandanları ve subayları öldürülmüş, 100 Fransız askeri tutuklanmış. Öldürülen Fransız askerinin sayısı da 100 kadar. Ali Saip, olayı herhangi bir şekilde araştırmadan o gün Ankara'ya, TBMM'ne milletvekili seçilmek için yola çıkmış ve seçilmiş. Konya İstiklal Mahkemesi başkanlığına da getirilmiş.

Gizik Duran Milli Mücadele'de büyük emekler verdikten sonra köyü Çöhmürlü'ye dönmüş. Ancak peşine silahlı üç Ermeni takılmış. Varıp karakola şikayet etmiş. Karakoldaki kumandan, herhalde Ali Saip'ten gerekli talimat aldığından hiçbir şey yapmamış, üç Ermeninin silahlı gezmelerine de ses çıkarmamış. Bu Ermeniler Gizik Duran'ı pusu kurup sıkıştırmışlar. Ama, Gizik Duran daha atik davranıp bu üç silahlı Ermeni'yi öldürmüş. Karakola varmış, durumu izah etmek istemiş, onu tutuklamak istemişler. Gizik Duran yakalanmamış, kaçmış, dağa çıkarak eşkiya olmuş. 1929 yılında da jandarmalarla girdiği bir çatışmada öldürülmüş,

Yaşar Kemal İnci Memed adlı romanını yazarken Gizik Duran'dan çok etkilenmiş. Bu romanda onu anlatmış. Ali Saip de yine Yaşar Kemal'in romanlarında adı geçen ve köy ağalarından yana olan Arif Saim Bey'dir. Bu Ali Saip Dört Aliler çetesindendir. Deli Halit Paşa Kel Ali tarafından TBMM giriş salonunda kurşunlanırken oradaydı, ismi geçer.

İstiklal Mahkemesi başkanlarından bir diğeri Kılıç Ali'dir. Bu adam Antep milli savunmasını örgütleyenlerin başında gelir. Mustafa Kemal Paşa tarafından tam yetkiyle görevlendirilmiştir. 14 Haziran 1920 tarihinde isyancıların Yozgat şehrine hakim olması ile, yanında bir sahra topu, atlı 60 asker olduğu halde, herhangi bir girişimde bulunmadan Boğazlıyan kasabasına çekilen Yüzbaşı Kılıç Ali Bey, Ankara'ya atlı bir ulak vasıtası ile gönderdiği mektupta, "*Yanımda 60 atlıdan başka güveneceğim kimse yoktur*" diyor ve bu isyanı Çerkez Ethem'den başka kimsenin bastıramayacağına da mektubunda ifade ediyor. Zaten Çerkez Ethem 23-24 Haziran'dan itibaren bu isyanı 15 gün içinde bastırdıktan sonra problem teşkil etmeye başladı. Yozgat isyanına katılan 200 kişi yargılanmaktan ve idam edilmekten kurtulmak için Çerkez Ethem saflarına geçmişti. Çerkez Ethem bu neden Albay Refet Bey'le ters düştü.

6 Şubat 1921'de TBMM, bir karar alarak, Antep'in adını Gaziantep yapmıştı. Fransızlar Gaziantep'in çevresine tamamen hakim olmuşlardı. Antepliler 6-7 Şubat

1921 tarihinde huruç, yani kuşatmayı yarma hareketi yapmak istediler. Ancak bu başarılamadı. 8 şubat 1921’de Fransızlar şehre yeniden hakim oldular. 20 Ekim 1921’de Ankara Antlaşması imzalanmasaydı Gaziantep elimize geçmeyecekti. 6-7 şubat 1921 tarihindeki huruç hareketinin başarısızlığı ve Fransızların şehre hakim olmasının tek müsebbibi Yüzbaşı Kılıç Ali’dir. Çünkü Antep’ten tamamen sorumlu odur.

İzmir Suikastı nedeniyle kurulan İstiklal mahkemesi başkanı da Yüzbaşı Kılıç Ali’dir. Onun bu yargılamalar sırasında “*İstikll Mahkemesi delillere göre değil vicdani kanaate önem verir*” dediği vakidir. Yani delilsiz yargılama. Oysa, delil olmadan kimse yargılanamaz, Hukukta bu böyledir. Ama, Kılıç Ali Bey hukukçu değildir. O en ufak bir hukuk tahsili görmemiştir. İstiklal Savaşı’na katılmamak için kapağı TBMM’ne atmıştır.

Gelelim ıban başına. Asıl büyük balık Kel Ali denen Afyon milletvekili Ali etin-kaya’dır. Kel Ali denmekle meşhurdur. İkinci Abdülhamit’in özel hafiyelerinden biridir. Mustafa Kemal, Enver Bey, Yakup Cemil ve Deli Halit’le birlikte Trablusgarb’e giden grup içindedir. Burada Mustafa Kemal’i Enver Bey’e karşı kışkırtmış, Yakup Cemil ve Deli Halit Bey’le anlaşmazlık içinde bulunmuş, hatta Deli Halit Bey’i Yemen’e sürgün ettirmiş, Trablusgarp’t e aldığı binbaşılık rütbesiyle Bitlis’e jandarma kumandanı olarak atanmış, hapishanelerden çıkarılan üç bin kişiyle Irak Cephesi’nde savaşmak üzere görevlendirilen Yakup Cemil Bitlis’ten geçerken adamları arasına Kel Ali’yi de zorla almış, onunla birlikte Kut’l Amare savaşına katılmış. Bediüzzaman Said-i Nursi de denilen Sait Okur, risalelerinde Kel Ali’yi çok ver, hatta ondan kumandan diye söz eder ve bir hatırasını anlatmaktan geçemez:

Rus ordusu Bitlis’i kuşatmıştı. Kumandan Kel Ali beni çağırdı. “Ata bin” dedi. Ben derhal ata bindim. “şimdi siperler önünde ileri geri git gel” dedi. Ben denileni yaptım. O sırada Rus ordusundan silahlar patladı. Bana  glle isabet etti. Biri silahımın kabzasına, ikincisi sigara tablama, ncs sağ omuzuma saplandı. Kumandan Kel Ali, “Herhalde hocam size kurşun tesir etmiyor” deyince ben ona cevap olarak “Allah insanı muhafaza ederse, değil kurşun, top mermisi bile onu öldüremez” dedim.

Kel Ali İzmir işgalinden sonra Ayvalık cephesi kumandanlığında bulunur. O bu sırada Yarbay rütbesiyle 172. Alay komutanıdır. Ayvalık 29 Mayıs 1919 tarihinde

Yunanlılar tarafından işgal edilir. Ekim ayında Kel Ali kumandanlıktan istifa eder ve İstanbul'da Meclis-i Mebusan'a Afyon milletvekili olarak katılır. Meclis-i Mebusan kapatılınca bu sefer Ankara'da TBMM'ne yine Afyon milletvekili olarak seçilir. Ancak İstanbul'da İngiliz işgal kuvvetleri tarafından tutuklanır ve Malta'ya sürgün edilir. Burada 16 ay sürgün hayatı yaşar. 25 Ekim 1921 tarihinde serbest bırakılır. 30 Ekim'de İstanbul'a gelir ve Ankara'ya geçerek Afyon milletvekilliğini devam ettirir. Yoksa o, Malta adasında sürgünken İngilizler tarafından satın mı alınmıştır? İlerideki olaylarda görüleceği üzere her kötü ve olumsuz olayın arkasında o vardır. Sait Okur, yani Said-i Nursi Şeyh Sait isyanına katılmış, köy köy dolaşarak halkı bu isyana katılmaya çağırmış, bu nedenle Diyarbakır'da kurulan İstiklal mahkemesinde yargılanmış, ancak onu mahkeme üyesi Kel Ali idam edilmekten kurtarıp, Barla'ya sürgün ettirmiştir.

Sinop İstiklal Mahkemesi'nde berat ettirilen İskilipli Atıf Efendi'yi Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanlığı'na getirilen Kel Ali'ye yeniden tutuklatıp onu Ankara'ya getirten, yeniden sorgulanmasını ve ardından da idam edilmesini sağlayan Sait Okur'dur. Atıf Efendi'nin idam edilmesi kararında tek suç kanıtı onun 1924 yılında Maarif vekaleti, yani devrin Milli Eğitim ve Kültür Bakanlığı'ndan izin alıp bu 32 sayfalık kitabı 3000 adet bastırmasıdır. Hukuken bunu kimse herhangi bir suç olarak kabul edemez. İzin alıp bastırmış ve yarısına yakın olan kısmı dağıtmıştır. Ama Mahkeme başkanı Kel Ali hukukçu değildir. Tek hukukçu olan savcı Necip Ali, İskilipli Atıf için 3 yıllık hapis cezası istemiş, bu da Kel Ali tarafından zerre kadar dikkate alınmamıştır.

Sait Okur'un İskilipli Atıf Efendi'ye İstanbul'dan kalma özel bir kini ve nefreti vardır. Çünkü o, kendisi gibi Kürt değil, Türktür. Akkoyunlu Türkmenlerindendir. Yıllarca Rusya'da kalan, Rasputin'in ölümüyle Çar'ın yanında onun yerine geçen, bu görevini ancak altı ay kadar yerine getiren, sonra yayan yapıldak Rusya'yı terk eden, trenle İstanbul'a gelen, geldikten sonra Mustafa Sabri başkanlığında faaliyet gösteren Müderrisin Cemiyeti üyeliğine dahil edilen, Mustafa Sabri'nin şeyhülislam olması ve cemiyetin başına İskilipli Atıf Efendi'nin getirilmesi ile, yine Şeyhülislam Mustafa Sabri'nin emriyle Milli mücadeleçilere karşı hazırlanan 16 Eylül 1919 tarihinde yayınlanan ilk bildiriye hazırlayan kendisidir. İskilipli Atıf bunu tespit etmiş, cemiyeti fesh etmiş, yerine İslam Teali Cemiyeti'ni açmıştır. O bu cemiyeti kurarken Sadi-i Nursi'ye haber vermediği gibi, onu cemiyetten uzak tutmuştur.

Ayrıca, Kel Ali kurduğu Dört Aliler Çetesi'yle devrin Bahriye vekili, yani Denizcilik Bakanı İhsan Eryavuz'u tehdit etmiş, hatta ona 9 Şubat 1925 tarihinde TBMM'de kurşunlanacağını söylemiş, bu nedenle İhsan Bey o gün TBMM'ne gelmemiş, Deli Halit Paşa o gün TBMM'nin salonunda Kel Ali tarafından kurşunlanırken doğru Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa'nın makamına çıkarak, "Paşam, Dört Aliler çetesi beni tehdit ediyor. Bugün beni öldüreceklerini söylediler. Bu nedenle ben TBMM'ne gitmedim, yanınıza geldim. Buyurun, kendilerine vermemi istedikleri İş-bankası hisseleri, gönül rızam ile size veriyorum" demiştir. Görüldüğü gibi her pis işin arkasında Kel Ali vardır. Ve bu Kel Ali öylesine yalancıdır ki, İzmir'de ilk kurşunu sıkanın da kendisi olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Biliyoruz ki, bu kurşunu sıkan Hasan Tahsin adıyla gazetecilik yapan Osman Nevres'tir. Yine, bu Kel Ali Yakup Cemil'den iti gibi korktuğu halde, onun karşısında her zaman sus pus durduğu halde, zaman zaman milletvekili arkadaşlarına onu nasıl tahkir ettiğine dair bir şeyler anlatır. Oysa durum tamamen tersinedir, her yönüyle tersine. Kel Ali şöyle anlatır: "Bir gün Yakup Cemil'i kanun ve nizam tanımaz halleri karşısında kalınca sinirlenerek onu sert bir biçimde uyardım. Ancak o benim bu restime karşı çıkamadı ve belki de hayatında ilk defa sükût etti. Ancak ben ondan çekiniyordum. Bu nedenle onu Bağdat'a gönderdim" der. Tabi ki, Kel Ali olayı anlatırken bir yerde fire vermiş, kendisinin de Bağdat'a götürüldüğünü unutmuştur. Vaziyeti çakan biri, "Bre Ali Bey, hani Kutü'l Emare savaşı sizin sayenizde, kahramanlığınızla kazanılmıştı?" Ama siz Yakup Cemil'i Bağdat'a gönderdim diyorsunuz ama, neden kendinizin de gittiğini söylemiyorsunuz? Yoksa bir şey mi var?" demiş, Kel Ali ne diyeceğini bilememiş, ilk defa yüzü o gün kızarmıştı.

Şimdi babaannemizin sorusunun cevabını verelim. Ha İstiklal mahkemeleri ha Özel mahkemeler. Bunlar aynı şeylerdir. 1920'li yıllarda İstiklal mahkemeleri vardı, 2009 ve 2010'lu yıllarda ise Özel mahkemeler. Ergenekon ve Balyoz soruşturması ve davaları 86 yahut 90 yıl önceki dava ve soruşturmaların bir nevi yansımasıdır. 86-90 yıl önce de komutanlar ve generaller suçlanmış, idam kararıyla yargılanmış, hatta içlerinde idam edilenler olmuş, Ergenekon ve Balyoz davalarında da. Yalnız bu sefer idam yoktur, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezaları vardır. Hastalığın başlangıcı, 2014 yılını baz alır isek, bu yıldan 89 yıl öncesidir. Bu hastalığın bir an önce psikiyatrlar vasıtası ile tedavi edilmesi gerekir. Başka çare yok.

BİRLİK

Birlik Arapçada vahdet demektir. Vahdaniyet ise birlik hali. Farsça yazılışı A-rapça gibidir. Bu İngilizce unity demektir. Ünite diye Türkçe okunur. Fransızca da aynı. Fransızca yazılışında sondaki y harfini aksanlı e olarak görürüz. Birlik Gök-türkçede birge demektir.

Birlik güç verir, kuvvet verir. Birlik daha çok zayıfların ve çaresizlerin işine yarar, onları bir araya toplar ve örgütler. Bu ilk zamanlardan beri başlayan bir oluşumdur. Tek dal rahatça kırılır. İki dal da kırılır. Üç dal bile kırılabilir. Ancak dört beş dal bir araya geldiği zaman bunun kırılması zorlaşır. Altı ve yedi dal bükmeyle kırılmaz. Ancak bir taş ve keskiyle kırılır. Dokuz on dal bir araya geldiği zaman taş ve keskiyle de kırılması zorlaşır. 11-12 dal bir araya gelirse bunu taş ve keskiyle bile bir anda kıramazsınız. İşte bütün bunlara birlik denir.

Aileler, aşiretler, kabileler, boylar, kavimler ve milletler birlikten meydana gelirler. Devlet de birliğin bir türüdür ama, bu devletten devlete değişir. Devlet halkını baskı ve yasak altına aldığı, hatta üzerlerinde güçlü bir otorite uyguladığı zaman birlikten söz etmemiz güçleşir. Yine devlet halkını sırf vergi veren, onlardan istediği vergiyi kolayca alabileceğini sandığı zaman bu birlik gittikçe zayıflar.

Dinler de birlikten doğmuştur. Birliğe çok önem verirler. Ancak dinlerde her zaman bir tecrit mekanizması vardır. Samiri Musa'ya ihanet eder, yahut Harun abisi Musa'ya güya yanlış yapar. Veya İsa olayında 12 Havariden biri güya ihanette bulunur. Ancak ne hikmettense çarmıha gerilen İsa değil, hep o tecrit edilen Havari olur, Yahuda olayında görüldüğü gibi. İslamda bu tecrit mekanizması geniş boyutlarda seyreder. Muhammed'in kızı, damadı hatta torunları bile dışlanır. İslam bu dışlanma ile güç kazanır, daha etkili bir hale gelir. Osmanlıda Fatih Sultan Mehmet'le kardeşler dışlanır.

Selçuklu ile devlet kurucu millet zamanla dışlanmaya başlar, hatta onlar İbni Bi-bi'nin ağzından Hariciler ilan edilir. Ama kurucu milletin dışlanması Selçukluyu yıkar, yerle bir eder. Bir bakarsınız bu Selçuklu yıkılmadan yarım asır önce ne idüğü belirsiz bir toplum gelir, Ahlat şehrinde sığındığı ve ekmeğini yediği kimselere Yas-sıçimen Savaşı'nda ihanet eder, arkadan oklar, galip gelmelerinin önüne geçip çe-

kilmeleri sağlar. Selçuklu onlara Ankara Karacadağ yöresini ikta olarak verip borcunu öder. Ancak, yirmi yıl geçmeden bu topluluk İznik'i başkent edinen Bizans'ın "Beri gel, bize yakın ol, Eskişehir topraklarına yerleş, burası artık sizindir" demesi üzerine Selçukluya da ihanet edip, Bizans'a yakın gelir.

Ertuğrul Gazi'yi siz bir Türk kadınla, Halime Hatun ile evlendi mi sanırsınız?. Yahut Osman Gazi'yi Şeyh Edebalî'nin kızı Mal Hatun ile..? Osmanlı tarihleri Fatih döneminde yazılmıştır. Daha doğrusu, İkinci Murat döneminde başlanmış, Fatih döneminde, hatta İkinci Beyazıt döneminde tamamlanmıştır. Tevarih-i Ali Osman'lara bakın, hepsi İkinci Beyazıt'ın Boğdan seferiyle sona erer.

Ertuğrul Gazi Bizans İmparatoru Sekizinci Mihail'in kızıyla evlenmiş, ondan oğlu Osman Gazi doğmuştur. Mihail Konstantiniyye'yi, yani İstanbul'u Latinlerin elinden Ertuğrul Gazi aracılığı ve desteği ile aldıktan sonra Antalya'da bulunan İkinci İzzettin Keykavus'a haber gönderip onu ve adamlarını gemilerle İstanbul'a getirmiş, beş bin civarında bulunan askerlerinden yararlanmak istemişti. Ancak bir iki yıl geçmeden devreye Ertuğrul Gazi girmiş, ona İzzettin Keykuvus'u hapsedtirmiştir. Vay efendim, Ali Bahadır sarhoş kafa ile Keykavus'un dayısına bir şeyler söylemiş de, bu nedenle hapsedilmiş. İşin aslına bakalım, hikayesine değil.

Bizans, Altınordu hakanı Berke Han'ın elçilerini hapsedtirmiş, ancak Baybars'ın aracılık yapmasıyla elçileri serbest bırakmıştı. Bunun intikamını almak isteyen Berke Han, 20 bin atlıdan müteşekkil bir ordu gönderip İzzettin Keykavus'u Enez kalesinden kurtarıp yanına aldı. Bizans'ın seferlerine katılan ancak sultanları Keykavus'un hapsedilmesiyle Bizans'a isyan edip onlardan ayrılan, paralı askerlerden oluşan beş bin kişilik Selçuklu atlısı bir süre Makedonya ve çevresinde Bizans için büyük tehlike arz etti. Bu askerler evlenip çoğaldılar. Zamanla onlara Konyarlar dendi. Ancak Bizans'a düşmanlıktan hiç vazgeçemediler.

.Görüyoruz ki, birlik her zaman geçerli değildir, işin içinde başka şeyler vardır. Eğer Osmanlı'nın Anadolu'da Türk birliğini sağladığı iddia edilirse, bu hiçbir zaman doğru olamaz. Ama, Osmanlı ilk zamanlarda Türk birliğini siyaset gereği kullanmış, bu nedenle çoğu Türk beyliğinin topraklarına dolaylı yollardan hakim olmuş, ancak Rumeli'ye açılıp Hristiyan topluluklar ile karşı karşıya gelince, bunları kazanma yoluna gitmiştir. Osmanlı Fatih'le birlikte bir devşirme devleti olmuş, devlet dengesi

Müslümanlar ile Gayrimüslimlerin dengelenmesiyle sağlanmış, Osmanlı hiçbir zaman İslamlaştırmaya başvurmamıştır. Macarlar, Bulgarlar, Ulahlar, Uzlar yahut Boşnaklar'dan ele edilen gençler zaten aslen Türk oldukları için bunlar Yeniçeri ordusuna alınıyor, bunlar yeniden Türkleştiriliyordu. Ancak devşirmelik bu değildir. Devşirmelik Bizans'tan gelen ve miras olarak Osmanlıya devredilen Enderun mektebinde Rumların, Sırpaların, İtalyanların, hatta Ermenilerin tahsil görüp devletin herhangi bir makamına geçmesi, zamanla vali yahut vezir, üst makam olarak veziriazam olmalarına verilen isimdir.

Türkiye Cumhuriyeti'nde bile devşirmeler vardır. Mersin milletvekillerinden Rodoslu Dr. Reşit Galip bunlardan biridir. 1932 yılında Milli Eğitim Bakanı olmuştur. Olur olmaz da ilk önce gözüne kestirdiği Türk ileri gelenlerinin kıyımına başlamıştır. Onun gazabına uğrayanların başında üniversite öğretim görevlilerinden Hüseyin Nihal Atsız, Fuat Köprülü ve Zeki Velidi Togan gibi isimler vardır. Oysa, Milli Eğitim Bakanı üniversitelere ve yüksek okullara karışamaz. Ama, karışmıştır. Boşluk vardır, bu boşluktan faydalanmıştır. Boşluk 27 Mayıs 1960 ihtilali ile doldurulmuştur ancak bu sefer de 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra 1961 Anayasası'nın traşlanması demek olan ve kazanılan bütün hakların vatandaşların elinden alındığı 1982 Anayasası ile YÖK denen bir kurum getirilmiştir. Devşirmeler işte bu nedenle tehlikelidir. İlmine, kişiliğine, karakter yapısına, verimlilik ve çalışkanlığına bakmadan asıl unsurları bir çırpıda harcama yoluna giderler. Her zaman sahtelikten ve yalandan yana bir tavır izlerler.

Reşit Galip'in kıyımı sırf Atsız, Köprülü ve Togan ile kalmamış, Prof. Ahmet Ağaoğlu kürsüsünün başından açığa alınmıştır. Hatta, Ahmet Refik Bey de. Evet, Reşit Galip, gördünüz gibi bir kıyım makinesidir.

Olayı detayı ile verelim:

Atsız o sırada Türkçü ve Köycü olarak tanımlanan Atsız Mecmua'yı çıkarmaktadır. Bu dergiden Zeki Velidi ve Fuat Köprülü de yazmaktadır. Reşit Galip toplumda gözüne kestirdiği kişilere ağır hakaretlerle tanınan adamdır. Bir toplantıda Türk Tarih Tezi'ne karşı çıkarak, Zeki Velidi'ye toplantıda hakarete varacak derecede laflar söyler. Oysa, Zeki Velidi Türk tarih tezi nedeniyle Rusya'da bile kendini kanıtlamış bir bilim adamıdır. Reşit Galip ancak doktordur. Tarihi bilmez. Onun bu ukela

tavru üzerine Atsız, Bedriye Hanımefendi ve Perve Nail Boratav “Zeki Velidi’nin öğrencisi olmaktan gurur duyarız” diyerek Reşit Galip’e ihtarda bulunurlar. Ancak Reşit Galip bunlara kafayı takmıştır. Zaten hasta ruhlu bir adamdır. Onun bu hasta ruhu her bulunduğu toplantılarda bile yansımaktadır. Tek arzusu haline gelen Maarif vekili, yani Milli Eğitim ve Kültür Bakanı olunca malum şahıslar hakkında gerekli işlemleri yapmaya başlar.

Devşirmeler senin eğer bir tarihin var ise onu inkar eder ve inkar ettirirler. Her zaman sunilikten yanadırlar. Asıla değer vermezler. Sen 11. Yüzyıl ortalarına doğru İran’ı kat edip Horasan ve Asya’dan mı geldin, bunu kabullenemezler. Çünkü kendileri o soydan değildir. Kendileri topraklarını Türklere kaptıran ya Rum, ya Ermenidirler. Yahut Sırtırlar. Zamanı kollarlar. Hitler mi 1932 yılında Almanya’da iktidara geldi, Hitler’le kelime benzeşiği olan Hititleri ele alıp “Bunlar bizim atamız, biz 4000 yıldır bu topraklardayız, asla Asya’dan gelmedik” derler.

Reşit Galip, Atatürk’ün masasında onunla tarihi sohbetlerde bulunan devrin Milli Eğitim Bakanı Mahmut Esat Bozkurt’un yanına selam vermeden, kolay gelsin bile demeden varıp, “Pislik saçıyorsun yine” der. Oysa, M. A. Bozkurt Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa’ya Türklerin Horasan’dan gelip Dandanakan Meydan Muharebesini kazanmalarını ve Urmiye gölü kıyısında toplanan Türkmenlerden 4 bin çadırılık bir kitlenin 1041 yılında Hakkari üzerinden Anadolu’ya girmesini anlatmaktadır. Mustafa Kemal Paşa Hazretleri Dr. Reşit Galip’e bakar: “Hoyrola! Bir şey mi var?” der. Reşit Galip: “Bu kokuşmuş kafayla devlet yürümez” der

Atatürk kaşlarını çatır. “Sözlerinizde müsamahalı, ölçülü olunuz” der. Herkes yaklaşan fırtınayı hissetmiştir. Ama, Reşit Galip atalarının büyük tanrısı Zeus gibi bulutların üstündedir. 57 yaşındaki Maarif vekili Mahmut Esat Bozkurt’u işaret eder, “Devrimci devrimcidir. İnsanlar bir yaştan sonra ister istemez tutucu olurlar. Meclis’te bunca genç, idealist, bakanlık yapacak yetenekte insan varken, böyle yaşlı kimseleri Maarif vekili yapmak hatadır” der. Mustafa Kemal Paşa terbiye sınırlarının aşılmaya başlandığını görerek yeniden bu küstah adamı uyarır:

“Esat Bey yeteneklidir. Davamıza inanmıştır ve benim hocamdır. Beni okutmuş olması sence bir değer taşıyor mu?”

“Kusura bakma Paşam, taşıyor! Okuttuklarının içinde sizin gibi bir devrimci çıkmış ama, kim bilir nice tutucu da çıkmıştır. Sizi de eleştiririm!”

Bunun üzerine Gazi'nin sabrı taşar:

"Bu sofrada hocama ve bir Maarif vekilime hakaret etmenize müsaade edemem" diyerek Reşit Galip'i haşlar. Ama, Reşit Galip sineceği yerde hepten üste çıkar:

"Devrimleri korumak için sizden müsaade istemiyorum. Hatayı yapan siz de olmanız, sizi de eleştiririm. Mesela Rose Noir'a verdiğiniz 15 bin liralık kredi mektubu da siz yaptınız diye hata olmaktan çıkmaz."

İlk kez Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa'nın sofrasında Mustafa Kemal Paşa bu kadar sert ve ağır eleştirilere maruz kalıyordu, hem de Milletin sofrasında.

Rose Noir, Beyoğlu'nda, bir Rus çiftinin işlettiği barın adıydı. Mustafa Kemal Paşa bir gece oraya içki içmeye gittiğinde, mekanın sahibi Madam Senya'dan "Maa- lesef kredi alamıyoruz paşam" yakınmasını işitmiş, orada İş Bankası Umum Mü- dürlüğü'ne hitaben bir mektup yazmış, ona vermişti. Reşit Galip bir talebin Mustafa Kemal Paşa tarafından yerine getirilmesini eleştiriyordu. Aslı astarı bir kredi, hibe değil ki.

Mustafa Kemal Paşa kızmadı, ancak, "Yoruldunuz, buyurun biraz istirahat edin" diyerek Reşit Galip'i efendice sofradan kovdu. Ama, bu edepsiz adam:

"Burası sizin değil, milletin sofrasıdır. Milletin işlerini görüşüyoruz. Burada otur- mak sizin kadar, benim de hakkımdır" diyerek çıkışır. Hani, Baba Ocağı dizisinde Sabri var ya, aynı onun gibi. Mustafa Kemal Paşa baktı ki, iş mahalle karılarının şirretlik kavgasına dönüyor, Mahmut Esat Bozkurt'un kolundan tutup, "Öyleyse biz kalkalım" dedi. Onun kalkıp gitmesiyle sofrada ve salonda bulunan herkes dışarı çıktı. İçeride yalnız Dr. Reşit Galip tek başına sap gibi kaldı.

Bir gün akşam sofrasından ayrılırken Mustafa Kemal Paşa Maarif vekili Reşit Galip'e, "Seni eve ben bırakacağım" demiş. Eve bırakılınca o da, "Ben de sizi uğur- layacağım Paşam" demiş. Fakat, kendisi arabası ile giden paşayı yürüyerek, hatta koşarak uğurlamış. O gece soğuk ve koşması ile terlemekten zatürree olmuş. Din- lenmesinin tavsiye edilmesiyle 1933 yılının Ekim ayında Maarif vekili görevinden ayrılmış. 1934 yazında Moda'da bir deniz kazasında ailesini kurtarmak isterken akciğerlerini tamamen üşütmüş. Yatağını Keçiören'deki bağ evine taşıtmış, yedi ay kitaplar arasında yatmış. 1934 yılında ise, 41 yaşında ölüp gitmiştir. Peki, Atatürk

ona ne demişti de, bu hasta ruhlu adam, A. Erdem Akyüz'e göre, "Atatürk'e duyduğu saygıdan ötürü, Atatürk'ü uğurlamak için; arabasının arkasından gücü yettiği kadar koşarak ..., gidebildiği yere kadar gitti."

Rüyalar A'leminde Ölüm Meleğinin Ecel Notları'ydı bunlar.

Atatürk, çok büyük bir insandır. Her şeyi çok iyi bilir. Hatta tartıştığı kişilere fırsat verir, ne yapacak diye bekler. Gözler. Atatürk devrimci midir? Hayır. O bir Türk milliyetçisidir. Ama devrimcilik yanı da yok değildir. Ama, onu sırf bir devrimci olarak görmek saçmalığın kendisidir. Reşit Galip bu hataya düşmüştür. Haddini bilmemiştir. Karakter ve yapısına bakmadan üste çıkmak istemiştir. Hani Selçuklu Tarihi'nde bir Sadettin Köpek var ya, aynı onun gibi. Oysa, Sadettin Köpek bir piçtir. Şimdi kendi eserimizden ve yazdıklarımızdan uzun bir alıntı yapalım: Prof. Dr. Salim Koca'nın "*Sultan I. Alâeddîn Keykubâd'dan Sonra Türkiye Selçuklu Devleti İdaresinde Ortaya Çıkan Otorite Zâfiyeti ve Emîr Sadeddîn Köpek'in Selçuklu Saltanatını Ele Geçirme Teşebbüsü*" adlı Gazi Türkiyat dergisinde yayınlanan ilmi bir çalışmasını kaynak göstererek "Oğuzların İsyanı ve Babailer Hareketi"nde demiştik ki:

Anadolu Selçuklu Sultanı Birinci Alaattin Keykubat'ın evlatlarından en büyüğü olan İkinci Gıyasettin Keyhüsrev, saltanat tahtına şaibeli bir biçimde oturmuştu. O, kimi devlet görevlilerinin tertibi ile babasının zehirlenmesi, veliaht tayin edilen kardeşi İzzettin Kılıçarslan'ın tüm haklarının gasp edilmesiyle iş başına getirilmiş bir hükümdardır. Yani, onun hükümdarlığı vesayet altında gerçekleşmişti. Ona bu imkanı tanıyıp başa geçmesini sağlayanlar vesayetlerini devamından yanaydılar. İkinci Gıyasettin Keyhüsrev o vesayetten kurtulacak gibi değildi. Henüz 14 yaşındaydı. Çocuk yaşta sayılırdı. O, devleti tek başına yönetebilecek bir durumda olmadığı gibi, ilerisi için tek başına kararlar alabilecek bir durumda da değildi. Zayıf olduğu kadar tutarsız ve dengesizdi. Zevk ve eğlenceden vazgeçecek gibi görünmüyordu. Onun bundan sonraki işi çok zordu. Otorite zafiyeti görülüyordu. Cinayet işlemekten bile çekinmeyen bir ekibin gücüyle iş başına gelenler, iktidarlarını korumak için, ya o kişileri kontrol altında bulundurmali, ya da her birini bertaraf edip vesayetten kurtulmalıydılar. Gıyasettin Keyhüsrev, bunun birini bile yapacak kabiliyete sahip değildi. Mecburen onlara boyun eğecekti. Eğdi de.

Birinci Alaattin Keykubat'ın zamanında, bu sultanın yaptığı her şeyi destekleyenler ve onu desteklemeyenler olarak devlet görevlileri iki gruba ayrılmıştı. Bunu isim isim verdiğimizde, Beylerbeyi Kemalettin Kamyar, Sivas valisi Kayır Han ve Hüsamettin Kamyeri onu destekleyen, Atabey Şemsettin Altunapa, Tacettin Per-vane, Lala Cemalettin Ferruh, Sadettin Köpek ve Gürcüoğlu Zairettin desteklemeyendiler. İkinci grup elini çabuk tutarak sultanı öldürüp İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'i tahta oturtmuşlardı. İş bu kadar kolay olmayacak, kanlı bir çatışma çıkacaktı ama, söz konusu durum Kemalettin Kamyar'ın işgüzarlığı sayesinde önlendi. Dolayısı ile diğer devlet adamları ve komutanlar seslerini çıkarmadılar. İlk bir sessizlik her şeye hakim oldu. Bu böyle devam edip gideceğe benzemiyordu.

İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'i iş başına getirenler arasındaki dayanışma ve işbirliği pek geçmeden zayıflamaya başladı. Muhalefette de, İzzettin Kılıçarslan'ı bir darbeyle başa getirme fikri zayıfladı. Her iki grup şimdiki halde birbirilerini kontrol eder vaziyetteydiler.

İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'in çevresi onu tahta oturtanlar tarafından sarılmıştı. Bunlardan Emir Sadettin Köpek en etkili olandı. Onun geçmişi hakkında pek fazla bilgi yoktur. Birinci Alaattin Keykubat zamanında konumu nedir, bu da pek bilinmemektedir. İbni Bibi de bir şeyler söylemiyor. Anlaşılan o ki, Sadettin Köpek'in kişiyi arkadan vuran, sinsi ve tedhişçi bir karakter yapısı var.

Anadolu Selçuklu beyleri arasında iktidar, yani sultandan sonra tek yetkili olma mücadelesi başlamıştı. Bu durumda Gıyasettin Keyhüsrev'in saltanatı devlete ilerisi için en ufak bir ümit vermekten çok uzak görünüyor. O kadar yanlışlıklar yapılmaya başlandı ki, felaketler yakında kendini birer birer gösterecekti. Bu felaketleri tetikleyen iki faktör vardır. Birincisi, Sadettin Köpek'in iktidar tutkusu, bu nedenle önüne geleni bir yolunu bulup harcaması; diğeri sosyo-politik bir olay, yani Babailer isyanı. Her iki olay da sebep ve sonuç ilişkisinden birbiriyle bağlantılıdır. Çünkü birincisi ikincisinin sebebidir. Gıyasettin Keyhüsrev'in Sadettin Köpek'in elinde oyuncak bir hale gelmesi, onun her dediğini itirazsız ve düşünmeden yapması Babaileri harekete geçirecekti.

Sadettin Köpek, işe Harzem beylerin en tanınmış ve etkili olan Kayır Han'ı bertaraf etmekle başladı. Birinci Alaattin Keykubat, 1230 yılında Yassıçemen Harbi'nde Celalettin Mergüberti'ye ağır bir darbe vurmuş, onu altından kalkamayacağı çok

zor bir durumda bırakmıştı. Celalettin'in ölümünden sonra Harzemşahlar ordusundan önemli kısımlarını ellerinde bulunduran Kayır Han, Bereket Han, Küçlü Sengün ve Yılan Boğa gibi beyler Anadolu Selçuklu Devleti'nin hizmetine alınmış, onlara Erzincan, Amasya, Larende ve Niğde gibi şehirler ve arazileri ikta olarak verilmiş, böylece Selçuklu sultanı Celalettin Harzemşah'ın komutanlarının her birini kendine bağlamıştı. Çünkü Moğol istilası kapıdaydı. Ülkenin savunmasını onlarla kuvvetlendirdiği gibi, devlet gücünü de onların savaşçılık tecrübesi ve yetenekleriyle artırdı. 1237 yılında Kayır Han, Erzincan valiliğinden alınıp Sivas valiliğine getirildi. O güne kadar Harzemliler Birinci Alaattin Keykubat'ın bütün seferlerine katılmışlar, harplerde canla başla savaşmışlardı. Bu nedenle el üstünde tutunur oldukları gibi servet sahibi de olmuşlardı. Alaattin Keykubat'ın söz konusu tutumundan bazı yerli beyler rahatsızdılar. Ülkenin servetini ve devletin makamlarını Harzemli beylerle paylaşmak istemiyorlardı. Ayrıca onlar bu gidişle kendilerinin tasfiye edilebileceği endişesine de kapılmışlardı. Onların Gıyasettin Keyhüsrev'i tahta çıkarmalarının nedeni buydu. Sadettin Köpek de bu durumdan yararlanmasını bilmekte gecikmedi. Onların tercümanı durumundaydı. Kayır Han'ı harcamak hususunda İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'i ikna etmesi kolay oldu. O, siyasetteki hile ve kurnazlığı; bunun etkili yöntemini çok iyi biliyordu. Tabi ki diğer beylerden de onu destekleyenler olmuştu. Hayali senaryosu mükemmeldi.

Sadettin Köpek'in amacı, ne devletin, ne da saltanatın güvenliğiydi. O çocuk yaştaki sultanı kullanarak rakiplerini saf dışı etmek ve devlet idaresinde tam bir hakimiyet sağlamaktı. Bunu yapabilmek için korku vermek en büyük etkenlerden biriydi.

Zaten en ufak bir direnç bile göstermeyen ve zayıf karakterli olan sultan, Kayır Han hakkında fermanı hazırlatmakta gecikmedi. O tutuklanıp Kayseri sınırları içindeki Zamantı, yani Pınarbaşı kalesine hapsedildi. Çok sürmedi, burada vefat etti. Açıkçası o, öldürülmüştü. Sadettin Köpek'in bu yaptırımını Harzemliler tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. İçre sindirilecek gibi değildi. Harzem beyleri toplanıp bunun yarın bir gün kendilerine de yapılabileceğini söyleyip isyan ettiler. Askerlerini ve maiyetlerini alıp iktalarını terk etmiş, kalabalık bir halde, önlerine çıkan şehir ve köylere saldırıp yağmalamış, Doğu Anadolu Bölgesi'ne doğru ilerlemeye başlamışlardır. Olayın bu biçimde bir gelişmeye yol açması aslında Sadettin Köpek'in aleyhin-

deydi. Ancak o, aksilik ve başarısızlıkları bile kendi lehine uygun konuma getirebilecek bir politik zekanın sahibiydi. Bir taşla iki kuş vuracak, bir yandan işin sorumluluğundan sıyrılacağı gibi, işin üstesinden gelemeyeceğini çok iyi bildiği rakiplerinden en büyüğünü böylelikle gözden düşürmüş, hatta onu hapsettirmiş olacaktı. Sultana varıp, durumun üstesinden Kemalettin Kamyar'ın gelebileceğini söyledi. Bunun üzerine o da gerekli emri verdi.

Kemalettin Kamyar, bir ordunun başına geçerek, Malatya'ya geldi. Harzem askerleri, o sırada Arapkir üzerinden Fırat nehrine varmış, nehrin karşı tarafına geçmekle meşguldüler. Kamyar, beraberindeki askeri birlikleri Malatya sübaşısı Seyfüddevle Ertokuş ve Arapkir sübaşısı Şemsettin Bayram'ın emrine verip, onları Harzemliler üzerine alenacele gönderdi. Selçuklu sübaşıları büyük gayret gösterdiler. Ancak, Harzemliler ikna olmadı. Selçukluya güvensizlik ve kızgınlık içindeydiler. Sübaşılar işi baskı ve silah zoruyla halletmeye karar verdi. Saldırıya geçtiler. Selçuklu ordusu bozguna uğradı. Şemsettin Bayram öldürüldü. Seyfüddevle Ertokuş da tutsak edildi.

Hazremliler Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ne inerek Harran, Urfa (Ruha), Suruç ve Rakka'yı ele geçirdiler. Onların niyeti buralara yerleşmektir.

Beylerbeyi Kemalettin Kamyar, durumun vahametini bildiği halde, endişeli bir halde Kayseri'ye gelerek, sultana durum hakkında bilgi verdi. Saray şoka girdi. Bu durum Selçukluya vurulmuş en ağır darbeydi. Harzemliler devletin hizmetinden çıktıkları gibi, üstelik bir de düşmanı olmuşlardı. Bu işin sorumlusu kimdi? Tabi ki Kemalettin Kamyar. Çünkü ordunun başına tecrübesiz komutanları getirmişti. Açıkça o, işi savsaklamıştı.

Kemalettin Kamyar işin başında da olsa, Harzemlilerin üstesinden bir an bile gelemezdi. Öte yandan işin müsebbibi Sadettin Köpek'ti. İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'in de bunda payı vardı. Çünkü o, Sadettin Köpek'in sözünü ilerisini düşünmeden kabul etmişti. İkisi de olayın sorumluluğunu kabul etmek erdeminden yoksundu. Onlara göre tek suçlu vardı, o da Kemalettin Kamyar. Sadettin Köpek, Gıyasettin Keyhüsrev'i buna ikna etti.

İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'in geleceğe yönelik hiç bir politikası yoktu. Üstelik o otoritesi bakımından da son derece yetersizdi. Bu nedenle, Sadettin Köpek'in etkisi altında iş görmekteydi. O, babasının denge politikasına aykırı hareket ederek Kayır

Han'ı tasfiye etmekle hayatının en büyük yanlışını yapmıştı. Bu, devletin gücünü kaybettirdiği gibi itibarını bile zedeleyen bir hareketti. Telafisi de mümkün değildi. Olan şeyler Sadettin Köpek'e yaramıştı. Bunun üzerine İkinci Gıyasettin Keyhüsrev, maiyetini alıp Antalya kışlağına çekildi. 1238 yılının kışını burada geçirdi. Sadettin Köpek, onu Antalya kışlasında daha çok etkisi altına aldı. Kendisi dışında devlet adamlarından birine bile güvenmemeyi ona salık verdi. Yapmış olduğu telkinler sultana olan sadakatının sanki bir göstergesiydi. Gıyasettin Keyhüsrev artık her şeyi Sadettin Köpek'in gözüyle görüyor, onun kulağıyla işitiyor, onun beyniyle düşünüyordu.

Devletin idaresi yavaş yavaş sultanın elinden kaçıp gidiyor, bu güç ve yetki Sadettin Köpek'in elinde toplanıyordu. Bu durum tabiydi.

Gıyasettin Keyhüsrev, devlet adına hükmetme sembolü olan yüzüğü de ona verdi. Bu gafletin en büyüğüydü. Çünkü o, devlet adına tam yetkili bir hale gelmişti. Sadettin Köpek'in de zaten istediği buydu. Yüzüklerin efendisiydi artık. Yapacağı işlerin hukuki temeli ve meşruiyeti o yüzükteydi. Bundan sonra sultana danışmadan istediği kararı alacak ve uygulayacaktı. Yaparken de tahtın güvenliği ve devletin yararına yaptığını söyleyecekti.

Sadettin Köpek fitnessi yavaş yavaş büyüdü ve gelişti. Bu onun elinde bir zulüm ve cinayet aracı haline geldi. Sorumluluğun idrakindeki devlet adamları ve komutanlar endişe ve dehşet içindeydi. İhtiyatı elden bırakmışlardı. Bu onların suçlu hale gelmelerine yol açtı. Çünkü Sadettin Köpek eline geçen fırsatın birini bile kaçırmıyordu.

Atabey Şemsettin Atunapa, daha fazla kendini tutamadı ve harekete geçti. Kemalettin Kamyar ve güvendiği diğer devlet adamlarını toplayıp, bu işin böyle yürümeyeceğini, Sadettin Köpek'in derhal yaptıklarına son verilmesini onlara anlattı. Ancak Kemalettin Kamyar onun bu sözlerini kaale almadı. Destekten mahrum kalan Şemsettin Altunapa böylece yalnız kaldı. Toplantıyı Sadettin Köpek'e bildirdiler. Böylece Altunapa, fitne ateşini söndüreyim derken tehlikenin büyüğünü üzerine çekti. Kısa sürede sultanın gözünden düştü.

Sadettin Köpek, bir gün yanına Tacettin Pervane'yi alarak divan toplantısını bastı. Şemsettin Altunapa herhangi bir tedbir almamıştı. Sadettin Köpek, ferman yüzü-

ğünü göstere göstere içeri girdi. Şemsettin Altunapa o sırada fermanlara nişan koymakla meşguldü. Sadettin Köpek geldi, onu sakalından tutup çekti, yerde sürükleyerek, Yatakçı candarlar teslim etti. Tabi ki bu Şemsettin Altunapa'nın sonuydu. Devlet adamları ve komutanlar olayın dehşetindeydiler. Yarın bir gün aynısının kendilerine de yapılacağını düşünecek durumda değillerdi. Bir müdahalede bile bulunmadılar. Kimse, orada bir Allah'ın kulu bile bu yargısız infazın nedenini sormaya cesaret edemedi.

Bir süre etrafa korkunç bir sessizlik hakim oldu. Aradan bir az zaman geçti, bu acizlik ve çaresizlik karşısında ruhlarında bir eziklik duymaya başladılar. Özellikle vezir Şemsettin İsfehani'ye bir cesaret geldi. Bütün devlet adamlarını ve komutanları meselenin idrakine varmalıydılar. Sadettin Köpek'inin yaptıkları tamamen bir sapıklıktı. Harekete geçmekten başka çare yoktu. Kemalettin Kamyar'la görüştü. Ya biz yapalım, ya da sultana gidelim, durumu arz edelim dedi. Ama, Kemalettin Kamyar yine duygusuz ve gafil kaldı. Korku onun her şeyini yitirtmişti. Aldırmadı. Bununla da kalmadı, onu kararından vazgeçirdi.

Kamyar'a göre, tek çare Sadettin Köpek'i kızdırmamaktı. Onun bu işte son derece ihtiyatlı ve dikkatli davranması başına gelecekleri önlemeye yetmedi.

Sadettin Köpek, adeta rakip avına çıkmıştı. Bu defa gözüne Tacettin Pervane'yi kestirdi. Sebebi onun kendisinden uzaklaşmaya başlamasıydı. Bu onu can evinden vurmuştu.

Ne yapması gerektiğini düşündü ve ilkin Tacettin Pervane'yi psikolojik baskı altına almaya karar verdi. Onu her gördüğünde "Göreceksin yakında" demeye başladı. Bu tehdit semeresini verdi. Tacettin Pervane, Konya'da duramayacağını anlayıp sultandan izin alıp kapağı Ankara'ya attı.

İkinci Gıyasettin Keyhüsrev, saltanatına tehlikeli olabilecek kim var diye düşünmeye başlamıştı. Bula bula kardeşleri ve üvey annesi Adile Sultan'ı buldu. "Tez bunların ortadan kaldırılması gerek" dedi. Zaten devlet adamları ve komutanlar ikide bir toplanmaktaydılar. Bunu ona Sadettin Köpek ihbar etmiş, her an bir darbe yapabilir ve kardeşlerinden birini tahta oturtabilirlerdi. Denilen yapıldı. Adile Sultan öldürüldü. Sultanın kardeşlerini de alıp Ankara kalesine getirdi. Bunları orada katledecekti ki, Tacettin Pervane bir az daha dehşete düşsün.

Sadettin Köpek, İzzettin Kılıçarslan ve Ruknettin'i Uluborlu kalesine hapsetmiş, hayatlarına dokunmamıştı. Çünkü sultanın daha çocuğu yoktu. Öldürülürlerse saltanat yeri boş kalabilirdi. Bunu ona Gıyasettin Keyhüsrev söylemişti. Çok geçmedi, sultanın ilk çocuğu, yani İzzettin Keykavus dünyaya geldi. Şimdi öldürülmemeleri için ortada bir neden yoktu. Mübariz Armağanşah onun atabekliğine tayin edildiği gibi, şehzadelerin öldürülmesiyle de görevlendirildi. İbni Bibi, Mübariz Armağanşah'ın şehzadeleri öldürdüğünü, başka bir rivayete göre ise iki gulam öldürülerek sultanın buna inandırıldığını söyler. Ancak bu şehzadelerden sonradan bir haber alınamamıştır. Demek ki iki şehzade öldürülmüş.

Sonunda Sadettin Köpek, Tacettin Pervane'yi ortadan kaldırmaya karar verdi. Ankara'ya vardığında onun hakkında tahkikat yaptırdı. Bir şey bulamadı. Konya'ya dönmek üzere yola çıktı. Akşehir'e varınca burada bir az dinlendi. O sırada muhbirler bir haber getirdiler. *"Tacettin Pervane, Ankara'ya gelince, Harput Melikinin çalgıcı ve şarkıcıları arasından bir cariyeyi satın almadan yatağına aldı"* dediler.

Sadettin Köpek derhal bulunduğu şehrin kadı ve imamlarını çağırdı, onlara *"Velinimetinin bir mensubuyla zinada bulunan kimseye şeriata göre ne yapmak gerekir?"* dedi.. Onlar *"Evli birinin zinada bulunmasının cezası recm, yani taşlama yoluyla ölümdür"* dediler. Sadettin Köpek bu hususta bir fetva da alarak Konya'ya vardı. Sultanın huzuruna çıkarak, *"Eğer siz cihan padişahı bu suça göz yumar, ona müsamaha gösterirseniz, bütün maiyetiniz haddini aşıp efendilerinin ve velinimetlerinin evlerine göz dikerler ve edepsizliği ele alırlar. Bu olaylardan doğacak kötü ad, siz efendimizden başkasının olmaz"* dedi ve almış olduğu fetvayı gösterdi. Sultan da onay verdi.

Demek ki Sadettin Köpek'in elinde gerekçe olarak iki temel düşünce var. Biri toplum ahlakının korunması, diğeryse şariat hükümlerine uymak.

Tacettin Pervane, Ankara'da recmedilerek, yani başına kadar toprağa gömülüp taşlanmak suretiyle öldürüldü. Artık Gıyasettin Keyhüsrev, Sadettin Köpek'in cinayetlerinde bir aletten başka bir şey değildi. Tacettin Pervane'nin malını müsadere edilip hazineye konması için de verilen *"fermani be tevki resid"* de onun yetkisini tam anlamıyla pekiştirmeye yetmiş, artmıştı bile.

Sadettin Köpek'in cinayetleri sırf üç devlet adamı ile sınırlı değildi. O, Beylerbeyi Hüsamettin Kamyeri'yle Sultan naibi Kemalettin Kamyar'a gözünü dikmişti. Bunlar

kısa zamanda sultanın gözünden düşürüldüler. Çok geçmedi ikisi de görevlerinden alındı. Biri Malatya'ya diğeri Konya kalesine konarak hapsedildi. Malları da müsadere edilmişti. Kemalettin Kamyar idam edildi. Malatya'da bulunan Kamyeri'nin hayatına dokunulmadı.

Kemalettin Kamyar, sözüne güvenilir itibarlı bir kimseydi. İyi bir silahşördü. Yayını her babayiğit geremezdi. Gürzünü her babayiğit kaldıramazdı. Felsefe bilir, fıkıh, İslam hukukunda bilgiliydi. O bütün bu özelliklerine rağmen gafletinden Sadettin Köpek'in kurbanı oldu.

Cereyan eden söz konusu olaylardan sonra Celalettin Karatay kendi isteğiyle vazifesini bırakıp bir cami köşesine çekildi. Böylece devlet adamlarının ve komutanların bir kısmı Sadettin Köpek'in kurbanı olmuş, kalan kısmı ise boyun eğip kaderlerine boyun eğmiştiler. Artık ona karşı çıkabilecek bir güç kalmamıştı. Şimdi sıra bunu bir zaferle taçlandırmak gerekti. Böylece o başkomutanlık sıfatını da elde edince, gerisi kolaydı. Emirü'l Ümera, yani Beylerbeyi sıfatıyla ordunun başına geçip Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ne girdi. Gözüne kestirdiği Sumeysat (Samsat) kalesini kuşatıp zorlamaya başladı. Kaledekiler *"hayatlarına, kutsal eşyalarına, mallarına dokunulmamak ve istedikleri yere gitmek"* şartıyla kaleyi teslim edeceklerini söylediler. Sadettin Köpek bu şartı kabul etti. Onlara isteklerinin garantisi belgeyi gönderdi. Kaleye Selçuklu bayrağını çektiler. Böylece amacına ulaşan Sadettin Köpek, büyük bir zafer kazanmış kahraman tavrıyla tantanalı bir biçimde Konya'ya döndü. Oysa onun elde ettiği sıradan bir başarıydı.

Sadettin Köpek, Birinci Alaattin Keykubat'tan sonra, karşısında her dediğini kabul eden, ona büyük yetkiler veren, istediğini yapmasına göz yuman, tertiplelediği cinayetlere bir an olsun bile ses çıkarmayan bir hükümdar bulmuş, onun bu durumundan faydalanabildiği kadar faydalanmış, en üst kademedeki devlet görevlilerini ve komutanlarını bile, kimini görevinden istifa ettirerek, kimini hapse attırarak, kimini idam ettirerek harcamıştı. Ülkenin bütün devlet adamları ve komutanları onun adını duyunca korkmaktan kendilerini almıyordular. Şimdiden hepsi sinmiş, emrine hazır bekliyordu. Ona muhalefet edebilecek bir güç kalmamıştı. İşin kötüsü sultan da bile onu ortadan kaldıracı bir güç, ne bir irade, ne bir güç, ne de bir cesaret vardı. O gününü gün etmekle, zevkinin tadını çıkarmakla meşguldü. Devletin idaresi tam anlamı ile Sadettin Köpek'in elindeydi. Aslında onu sevmeyen, ona karşı olan çok

sayıda devlet adamı ve komutan vardı ama, onlar bu durum karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Sadettin Köpek, durmasını bilmedi. Gözünü daha yukarı dikmeye başladı. Ancak sultan olmak, devletin başına hükümdar olarak geçmek Türklerde bir geleneğe bağlıydı. Bu da sultanların birinin soyundan gelmek, yani hanedan üyesi olmaktı. Ancak böyle olabilirse tahta geçebilirdi. Yoksa, mümkün değildi. Hatta imkansızdı. Sultanın soyundan gel de, ne olursan ol. Bu düşünce onun kafasında yer etti. Sorunu halledebilecek çareyi buldu. Bu hususta İbni Bibi diyor ki:

Sadettin Köpek'in anası Konyalı ailelerden birine mensup Şehnaz Hatun'muş. Çok güzel bir kızmış. Birinci Gıyasettin Keyhüsrev ona düşkünmüş. Anası kızı Şehnaz'ı alıp saraya götürür, sultanla buluştururmuş. Onun bu macerasına anasından başka da kimse bilmezmiş. Kızı gebe kalmış. Anası Şehnaz'ı eşraftan biriyle arayı bulup evlendirmiş. Ama kızı, gerdek gecesi iki aylık hamileymiş. Kocasını vaziyeti bir an bile çıkmamış. Durumdan Birinci Gıyasettin Keyhüsrev'in haberi varmış. Hatta onun diğer oğulları gibi büyümesi için gerekli masrafı yapmış. Sonra ise saraya almış. Büyük anne torununa ölmeden az önce sırrını söylemiş, sen sultanın oğlusun demiş.

Sadettin anasının bu marifetiyle çok övünürmüş. Pişkin pişkin sırtır, ben dokuz aylığım ama, yedi aylıkken doğdum dermiş. Kendini Selçuklu soyundan gösterirmiş, anasının söz konusu marifetini de güvendiği kimselere anlatırmış. Bunu anlatırken yapılan bütün fenalıkları sultanın üzerine yüklermiş. Hatta sözleri içinde Selçuklu sancağını değiştireceğini de söylermiş.

Sadettin Köpek, bunu gözüne kestirdiği kimselere anlatmaya başladı. Onun için aile isminin lekelenmesi, piç olması önemli değildi. Önemli olan hanedan üyesinden biri olmak ve fırsatı bulduğunda tahta geçip oturmaktı. Onun hesabı buydu. Gözünü sultan olmak hırsları öyle bir bürümüştü ki, kim ne derse desin hiç umurunda değildi. Tabi ki onun bu durumu bir an bile olsa hoş karşılanamaz.

Söz konusu anlatım basit biri hikaye değildi. Sadettin köpek, ileride meydana gelebilecek bir darbeye hazırlık yapmaktaydı. Onun ilerisi için planı sırf bununla sınırlı kalmamış, sultana etki ederek Anadolu Selçuklu bayrağının rengini de de-

ğıştırmış, bunu yapmakla Abbasi halifesine karşı sultanı İslam çizgisinden uzaklaşmış bir halde göstermek istemişti. Ama, Gıyasettin Keyhüsrev'i durumu idrak edip anlayacak hali yoktu.

İşin tuhafı Sumeysat'ın fethinden sonra Sadettin Köpek, şimdiye kadar bir devlet görevlisinin veya komutanın sultanın huzuruna kılıcıyla çıkması görülmemişken, o belinde kılıcıyla İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'in huzuruna girip çıkmaya başlamıştı. Bu geleneklere aykırıydı.

İşte onun kılıcıyla huzura girip çıkması İkinci Gıyasettin Keyhüsrev'in aklını başına getirdi. Sadettin Köpek'in anasının hikayesini duyunca gerekli tedbiri almanın zamanı geldiğini anladı. Yoksa saltanat ve hayatı tehlikedeydi. Papa tarafından o sıra Anadolu'ya gönderilen, 1245 yılında ta Moğolistan'a kadar giden Simon de Saint Quentin'in verdiği bilgiye göre, Sadettin Köpek, fırsatını bulduğu anda sultanı boğup öldürmek için yanında bir sicim taşıyormuş.

Demek ki sultan onu devletin direği olarak görürken, bu kurnaz adam gizliden gizliye tahta oturma hazırlığı yapmaktaymış. Oysa, onu vermiş olduğu tavizlerle kendisi yükseltmiş, söz konusu konuma getirmişti.

İş tarihçi felsefesine göre değerlendirilemez. Onlara göre suç ve sorumluluk Sadettin Köpek'indi ama, bize göre ise Gıyasettin Keyhüsrev'in de bu işte önemsemeyecek bir payı vardır. Çünkü otorite boşluk, ihmal kabul etmez. Biri muhakkak o boşluğu doldurur. Bunun ihmali felaket demektir.

Gıyasettin Keyhüsrev, Sadettin Köpek karşısında ne yapacağını düşünmeye başladı. Hatta bir ara panikledi bile. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Kimseye güvenemiyordu. Sadettin Köpek'i karşısına alıp, ona da bir şey söyleyemezdi. Bu ihanet sanki ilahi bir cezaymış gibi geldi.

Sultan eğlenmeyi bırakmış, kara kara düşünmeye başlamıştı. Böylece olaya ciddiyetle eğilmek fırsatı buldu. Sadettin Köpek'i kendi ortadan kaldıramazdı. Buna yapmaya gücü ve cesareti yoktu. Ama, işin içine hayati tehlike ve korku girince durum değişir gibi oldu. Son derece sinirlenmesine rağmen, kendini tutmasını bildi.

İkinci Gıyasettin Keyhüsrev, sonunda kararını verdi. İşi Beyşehir gölü kıyısındaki Kubadabat sarayında halledecekti 1238 yılı Sonbaharında başta Sadettin Köpek olmak üzere maiyetini alarak oraya vardı. Has adamlarından, yani gulamlarından

birine konuyu açtı. Ondan gizlice Sivas'a gidip şehrin sübaşı Hüsametdin Karaca'ya durumu anlatmasını ve onun derhal saraya gelmesini istedi. Gulam vazifesini başarıyla yaptı. Hüsametdin Karaca kısa sürede ve gizlice Kubadabat'a geldi.

Sadettin Köpek Sivas sübaşı Hüsametdin Karaca'dan çekinir ve korkardı. Selçuklu devlet adamları ve komutanları içinde arasında tek çekindiği ve korktuğu adam oydu. Buna rağmen Hüsametdin Karaca, ansızın gelmesi nedeniyle onu şüphelendirmemek için büyük gayretin sarf etti. Geldiğini gizlice sultana haber verip, önce Sadettin Köpek'in konağına vardı. Sadettin Köpek, "*Cihan padişahını mı görmeye geldin?*" deyince o, "*Sizin izniniz almadan ben nasıl sultanın huzuruna çıkabilirim ve kendimi onun yakını sayabilirim. Kendim için sığınacak ve yardım istenecek makam olarak sizin makamınızı görüyorum*" dedi. Bu sözler Sadettin Köpek'in endişesini yok etti. Sultan ile görüşmesini sağlayacağını söyledi. Hüsametdin Karaca, onun daha çok güvenini daha çok pekiştirmek için elinden geleni yaptı. Birkaç gün misafiri olduğu gibi yemeğine ve eğlencesine de katıldı. O arada Sadettin Köpek'in güveni tam oldu ki, onu saraya götürüp sultanın huzuruna çıkardı. Bir ara yalnız kaldıklarında İkinci Gıyasettin Keyhüsrev, Hüsametdin Karaca'ya Sadettin Köpek'i halletme planını sordu. O da açıkladı. Bu plana göre sarayda birkaç gün ziyafet ve eğlence düzenlendi. Onun katlini uygun bir duruma getirecek gaflet anı kollanmaya başlanmıştı.

Son ziyafet ve eğlenceden Sadettin Köpek, def-i hacet için sultandan izin alıp dışarı çıktı. Hüsametdin Karaca, sofada, yani kapı yanında elinde sopayla yer almıştı. Sadettin Köpek, kapıdan çıkarken onun kafasına vurdu. Ama, sopa yüzünü sıyırıp omuzuna isabet etti. Darbenin etkisiyle afalladığı gibi, yüzü de kan için kalan Sadettin Köpek, birden toparlanıp sofada kaçmaya başladı. Kılıcını çeken Emir-i Alem Togan, onun peşine düştü. Sadettin Köpek, can havliyle kendini şaraphaneye attı. Burada o kılıç, gürz ve bıçak darbeleriyle öldürüldü. Böylece devlet bir beladan kurtulmuş oldu. Sultan onun cesedini bir demir kafes içine koydurup yüksekçe bir yere astırdı.

Reşit Galip de 20. Yüzyıl'ın Sadettin Köpeği'ydi.

Yaralanan Halit Paşa, TBMM odalarından birinde bir yatağa yatırılmış. O kendine geldikçe kesik kesik konuşuyormuş. Mustafa Kemal, olayı haber alınca koşup

gelmiş, Paşa'ya geçmiş olsun demiş, olayın görgü tanıklarıyla konuşmuş. Halit Paşa Mustafa Kemal'e de, Ali Bey'i altına almış onu döverken Rize Mebusu Rauf Bey tarafından arkadan kalleşçe vurulduğunu söylemiş. Paşa'nın ilk tedavisi Aydın vekili Dr. Reşit Galip Bey tarafından yapılmış. Gerekli ilaçlar alınıp yara sarılmış. Paşa'nın ilk yirmi dört saati zaman zaman gelen nöbetlerle çok ızdırap içinde geçmiş. Bir iki defa istiğfar etmiş. Buna rağmen gelenlerle görüşebilmiş. Mustafa Kemal, tedavi için İstanbul'dan bir doktor getirtmiş. Cerrah Operatör Dr. Orhan Bey 11 Şubat'ta gelmiş, Paşa'yı muayene etmiş. İç kanama yaşanmaz ise hayati bir tehlikenin olmadığı söylenmiş. Tedavisine TBMM'de devam edilmesi istenmiş. Paşa'nın yarası, 12 Şubat Perşembe, Orhan ve Süreyya Beyler tarafından açılmış ve pansuman edilmiş. 13 Şubat Cuma günü Paşa'nın durumu kötüleşmiş. Ateşi 42'ye kadar yükselmiş. Zorla 41'e düşürmüşler. O nefes almakta bile zorlanmaya başlamış. Gece İstanbul Sıhhiye Müdürlüğü'nden tedavi için gerekli alet ve edevat istenmiş. 14 Şubat Cumartesi, saat 2'yi 20'i geçe Halit Paşa vefat etmiş.

Görülüyor ki, nefes almak için gerekli alet ve edevat haricinde tedavi için gereken ne ise yapılmış. İstanbul'dan gelen doktorla gerekli alet ve edevat getirilebilirdi. Bir de 12 Şubat günü yaranın açılması ve pansuman yapılması var. Bundan sonra Halit Paşa'nın durumu tehlikeli bir hal alıyor. Acaba yanlış bir şey mi yapıldı? ter istemez bu soru akla geliyor. Ayrıca üstüne basılarak, yarayı açanların ve pansumanı yapanların işin uzmanı doktorlar olduğu söyleniyor. Pekala, pansuman oradaki sağlık görevlilerinden biri tarafından da yapılmış, ama şüpheye mahal bırakmamak için bu şekilde gazeteye haber verilmiş olabilir. Ancak Halit Paşa'nın tedavisinin yapıldığı, yarasının iyi olduğu, ancak zatürreden öldüğü de söyleniyor. Cumhuriyet gazetesinde böyle bir haber çıkmış. O dönem vekillerinden İbrahim Süreyya Bey, Halit Paşa'nın ölümünün hastaneye kaldırılmaması ve vurulduğu gün kalem odasındaki masalardan birine yatırılması, bu nedenle Paşa'nın soğuktan zatürre kaptığını anılarında belirtiyor. Demek ki yaralı vurulduğunda yatağa bile yatırılmamış, 9 Şubat'tan 11 Şubat'a kadar böyle kalmış. Orhan Bey'i İstanbul'dan getirten Mustafa Kemal. Doktor geldikten sonra Paşa yatağa yatırılmış olabilir. Vatan gazetesindeki habere göre, Paşa'nın ilk tedavisi akşama doğru 9 Şubat 1925'te, Aydın vekili Dr. Reşit Galip tarafından yapılmış. Onun kımıldatılmadan masada kalmasını da herhalde bu doktor söylemiş.

Reşit Galip 1932 yılında Milli Eğitim Bakanı olmuştu. 1934 yılında da vefat etti, aynı Deli Halit Paşa gibi zatürreeden. Ona bu hastalığı Reşit Galip kaptırmıştı. O gün yaralanan Deli Halit Paşa'yı yatağa bile yatırmadan TBMM'nin salonundaki bir masaya boylu boyunca uzattırmış, gece onun yanında nöbetçi bile bırakmadığı gibi sobayı da şiddetli kış günü yaktırmamıştı. Mustafa Kemal Paşa bunu biliyordu, mim koymuştu.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun anlatmasına göre: Mustafa Kemal Paşa Reşit Galip'i kastederek, "O nerelerde? Hiç görmüyorum" der ve yaverine Çankaya yakınlarında bulunan doktoru çağırmasını söyler. Şimdi Karaosmanoğlu'ndan aktaralım:

"Reşit Galip, yemek salonuna girdiği vakit, hepimiz. Zorlu bir imtihan devresi geçirecek sanıyorduk. Fakat her şey hafif bir şaka içinde geçti. Reşit Galip'e sofrada yer gösterip oturtuktan beş on dakika sonra, dışarıdan iki nöbetçi eri çağırıldı. Gazi Mustafa Kemal Paşa:

-*'Şu efendiyi oturduğu yerden kaldırınız!'* dedi ve iki kuvvetli Anadolu çocuğu, bir hamlede Reşit Galip'i kucaklayıp havaya kaldırdılar. Mustafa Kemal gülerek:

-*'Biz adamı böyle kaldırmasını da biliriz!'* dedi. Ve bu sahne, bu söz, Reşit Galip'in üç dört ay evvel Dolmabahçe Sarayı'ndaki sofrada:

-*'Sen beni buradan kaldıramazsın! Çünkü bu saray ve bu sofraya milletindir!'* Sözüne bir cevaptı."

Görüldüğü gibi Mustafa Kemal Paşa, Reşit Galip'le çocuk oynar gibi oynuyor, ona haddini bildirme dersleri veriyordu. Oysa, Reşit Galip çok arzu ettiğini makama kavuşmuş, Maarif vekili olmuştu. Ama, Mustafa Kemal Paşa'nın gözünde bir soytarıdan başkası değildi. Onun Atatürk'le ilgili rüyasını anlatmıştık değil mi? Rüyalar A'lemi Kitabında Ölüm Meleğinin Ecel Notları bir bir, dakika dakika çıkarsa şaşmayın. Kim bilir, belki de bu adam bizim görmediğimiz bazı şeyleri görüyor ve duyuyordu! Yoksa o soğuk ve fırtınalı gecede Atatürk onu evinin kapısına kadar bırakmışken neden koşarak arabanın peşinden takip etsin? Yine ne rüya görmüştü? Yahut ne hayal? Rüyalar ona neden ve niçin musallat olmuştu? Bu rüyalar yahut hayaller onun ölüm meleği miydi? Yoksa, ecel notları mıydı bunlar?

Düşünün bir rüya dakika dakikasına, görüldüğü mekanda aynen çıkıyor! Ayrıca, rüyada gördüğü adam ona bunu gerçek hayatta ve o mekanda haber veriyor! Reşit Galip'in bu rüyayı görmüş olsa bile, anlatması ve her bulunduğu toplantıda tekrar etmesi gerekmez. Gerçi onun bu rüyayı gördüğünü sanmıyorum ama. Reşit Galip, gördüğü rüyayı Mustafa Kemal'in gördüğünü söylüyor. Yani, kaş yapayım derken göz çıkarmak gibi bir şey bu. İşin tuhafı Reşit Galip'ten başka da söyleyen yok. Mustafa Kemal Paşa bile suskun.

Peki, rüya Birinci İnönü Savaşı sırasında mı görülmüş, İkinci İnönü Savaşı sırasında mı? O da belli değil. Birinci İnönü Savaşı'nda görülmesi muhtemel. Çünkü kritik olan bu savaştır, İkinci İnönü Savaşı değil.

Ordu kumandanı Albay İsmet 10 Ocak 1921 tarihinde trenle cepheye gelmişti. Yunanlılar o gün Türklerin cephe saflarını söküp atmış, tren istasyonuna kadar gelmiştiler. Bir piyade taburu ve bir süvari bölüğü Yunan taarruzları durdurmak için görevlendirilmişti.

Yunan sağ kanatta bulunan 24. Piyade Tümeni'nin mevzilerini de ele geçirdi. Nazım Bey komutasındaki askerlerimiz Yunanlılarla süngü süngüye boğuşmuş, tepeler ölülerle, yaralılarla dolmuştu. Bu sırada topçularımız ateşe başladılar. Yunanlılar sarsılır gibi oldu, ancak merkezden ve sol kanattan taarruzlarını şiddetlendirdiler. Bu kanlı savaş o gün karanlık basana kadar sürdü. 126. Piyade Alayı ile Hücum taburu çok zayıf vermişti. Bir anda silahlar sustu. Bu sessizlik bir uyku süresi kadar devam etti. Ancak gece yarısı Yunan karargahında bir gürültü kopar.

174. Alay komutanı, Yunanlıların 11 Ocak 1921'de saat 4.30'da çekilmekte olduğunu Tümen Komutanlığı'na rapor etmişti. Türk birliklerinden gece tek çekilmeyen bu 174. Alay'dı. Gelen diğer raporlar da düşmanın çekilmekte olduğuna dairdir. Alayın süvari kolu ilerlemiş ama, düşmana rastlayamamıştır. Ancak Yunanlılar kendilerinin İnönü'de mağlup olmadıklarını, çekildiklerini ilan ettiler. General Fahri Be-len, *"Ne derlerse desinler, strateji kurallarına riayet etmedikleri için Yunanlılar dünya efkarında mağlup duruma düşmüşlerdir"* der.

Dr. Reşit Galip bu savaş sırasında Ankara'da değildir. Şimdi gelelim İkinci İnönü Savaşı'na:

Yunan ordusunun Bursa ve Uşak havalisinde bulunan kuvvetleri 23 Mart 1921'-de harekete geçmiştiler. Batı cephesi kumandanı İsmet Paşa'nın birlikleri Eskişehir'in kuzeyindedirler. Savaşın İnönü cephesinde yapılmasına karar verilir. Buna göre tedbirler alınır. Yunanlılar 26 Mart günü Türk mevzilerinin sağ kanadına yaklaşılmaya başlarlar. 27 Mart günü bütün cephede savaşa tutuşulur. Yunan birlikleri 28 Mart günü Türk ordusunun sağ kanadına taarruza geçerler. 29 Mart günü sol kanattan da Yunan ordusu yüklenir. Onlar zaman zaman başarı elde ederler. 30 Mart günü meydana gelen savaş Yunan ordusunun lehinedir. Yunan ordusu ilerlemeye başlar. İsmet Paşa, 31 Mart günü Türk ordusuna taarruz emrini verir. Yunanlılar bu taarruzla mağlup olarak kaçmaya başladılar. Türk piyadeleri ve süvari kuvveti takibe başlarlar. Yunanlılar ilk mevzilerine çekilme gayreti içine girmişlerdir. Dr. Reşit Galip bu savaş sırasında da Ankara'da değildi.

Şerafettin Turan'ın Dr. Reşit Galip'in Atatürk'e Yakınmaları adlı ilmi makalesinde, Reşit Galip'in *"Kurtuluş Savaşı döneminde Dr. Hasan Ferit'le birlikte Tavşanlı'da köy çalışmalarına başla"*dığı ve aynı zamanda burada *"Müdafaa-i Hukuk örgütünün başkanlığını"* üstelendiği, *"Sakarya Savaşından sonra Ankara'da Sağlık Bakanlığı Hıfz-ı sıhha dairesi yardımcılığına getiril"*diği söylenir. Ayrıca bu makalede yine Reşit Galip'in *"Lozan Antlaşması gereğince, Türkiye ile Yunanistan arasındaki nüfus değişimi-düzenlemek için kurulan ortak Mübadele Komisyonunda görev al"*dığı da söylenir.

Mustafa Kemal Paşa her nedense Reşit Galip'i tanımaz. Onunla 17 Mart 1923'te Mersin'e geldiğinde Millet Bahçesi'nde düzenlenen toplantıda tanışır. Reşit Galip, kendini tanıtır, doktor olduğunu söyler. *"Sizin karşınızda, zaferlerinizden bahsetmeye lüzum var mı? Grueland'daki Eskimolardan Afrika'nın yanık ve kızgın çölleri ortasında sam yellerinden haber uman zencilere kadar herkes öğrendi"* der. Onun bu sözleri Atatürk'ün hoşuna gider. Yine Şerafettin Turan'a göre, *"Atatürk, kendisine yakında valilik ya da milletvekilliği gibi önemli görevler üstlenebileceğini"* söyler.

Hani, Ankara'da Birinci yahut İkinci İnönü Savaşı sırasında Mustafa Kemal Paşa, ona gördüğü rüyayı söylemişti?! Oysa, Paşa onunla 1921 yılında değil 1923 yılında, Mersin'de tanışmış. Yoksa, Reşit Galip rüyasında rüya mı görmüş, rüyasındaki gördüğü Atatürk, birinci rüyadan uyanan ona ikinci rüyada zafer müjdesi mi vermiş? Ama bu rüya Atatürk'ün gördüğü rüya değil. Atatürk'ün gizemine dair de

değil. Olsa olsa, Rüyalar A'lemi Kitabında Ölüm Meleğinin Ecel Notları. Başka ne olabilir ki?

Reşit Galip'in Birinci Dünya Savaşı'na katıldığına. Kafkas Cephesi dönüşünde öğrenimini tamamlayıp fakültede asistanlığa başladığına dair bilgiler de var. Eğer Kafkas Cephesi'nde bulundu ise, muhakkak Deli Halit Paşa'nın kumandası altında da bulunmuştur.

Deli Halit Paşa'nın Kafkasya'da bulunan Yakup Cemil'in alayında görevlendirildiği, Ardahan'ı Rus işgalinden kurtardığı, bu nedenle 23 Haziran 1915 tarihinde Binbaşılığa yükseltildiği, Çoruh müfrezesi kumandanı olduğu, büyük başarılarla imza attığı, bu nedenle 14 Haziran 1916'da Yarbay olduğu da söylenmektedir. Acaba, Reşit Galip'in Kafkas Cephesi'nde herhangi bir vukuattan dolayı Deli Halit Paşa'ya kini mi vardır? Bu nedenle mi paşa 9 Şubat 1925 tarihinde vurulduğunda TBMM'de bir masaya yatırtmış, herhangi bir sağlık kurumuna naklettirmemiş, hatta iki gece boyunca o kış soğuşunda onu bu halde bekletmiştir?

Birlik dedik ya. Birliğin tek olma, bir arada olmadan başka, türlü anlamları vardır. Bunlardan biri benzerlik, 2'ncisi bağlılık, 3'ncüsü bağlantılık, 4'ncüsü dernek, 5'ncisi askeri örgütlenme, 6'ncısı konunun bir ana düşünce çerçevesinde toplanması, 7'ncisi bölünmezliği içeren yalın ve bütün hali.

Ancak birliğin bir sınırı vardır. Bu sınırın dışında birlik işe yaramaz, hatta zararlı hale dönüşebilir. Vahdet yani vahdaniyet de bir yere kadardır. Ondan sonra bu tehlikeli olmaya başlar.

Doğa kanunlarından biri olan Zıtlıkların Birliği ve Savaşım yasası belli durum ve belirli zamanlarda işe yarar. O nedenle durumu ve zamanları tanımak gerekir. Bu tanınmadan olmaz. "Düşmanımın düşmanı dostumdur" sözünü bilirsiniz. Çoğu zaman bu işe yarar. İslamcılık yahut Hıristiyanlar Türklük üzerinde tehlikeli olmaya başladığı zaman Yahudileri dost olarak seçersin. Bu çok etkili bir yöntemdir. Her zaman da fayda verir. Türk milleti 630-970 yılları arasında bunu denemiş, hatta Türk Hazar Yahudi devletini kurmuştur. Tarık Bin Ziyad da bir Yahudi Hazar köledir. Spartacus gibi Suriye'de taş ocaklarında çalıştırılırken Berberi general Musa bin Nusayr tarafından keşfedilmiş ve İspanya'nın fethi için görevlendirilmiştir. Ama Atsız bunun bilincine bir an olsun varmamıştır. Tek bir kişi hariç. Macar Yahudisi Art-

hur Köestler. Rüyalar A'lemi Kitabında Ölüm Meleğinin Ecel Defteri onu ve hanımını da 1 Mart 1983 tarihinde, Londra'da bir otel odasında ölü bulmuştur diyeceğim ama, bu olay ya bir intihar ya da istihbarat dünyasının gizemlerinden biridir. Ne kadar çözmeye çalışsak bile, elde veriler bulunmadığından çözümlenemez. Elde kala kala onun eserlerinden bir 13. Kabile ve Spartacus kalır.

Birlik farklılığı sevmez. Farklılık çeşitlilik demektir. Farklı yemeklerden çeşnilik türemiştir. Bir olmak ve sırf bir çeşit insanı sıkar, bıkkınlık verir. Birlik de zamanla insanı sıkar ve bıkkınlık verir. İnsan yapısı çeşitlilik ve çeşniliğe meyyaldır. Dedik ya, birlik bir yere kadardır. Bunun sınırı vardır. O sınırdan sonra çeşitlilik ve başkalık başlar. Böylece aynılık, yani tıpkılık sona ermiştir.

İnsanlar çeşit çeşittir. Bitkiler çeşit çeşittir. Hayvanlar çeşit çeşittir. Balıklar çeşit çeşittir. Böcekler ve sürüngeñler çeşit çeşittir. Ancak bir olan türler vardır. Bu bir olma durumuna rağmen bunlar yine birbirine benzemez. Benzeseler bile illa ki bir yerde farklılıkları bulunur. Bir serçe diğere serçeye bizim nazarımızda benzeyebilir ama, dikkat edince birbirine benzeyen iki serçede muhakkak farklı bir taraf vardır. Serçeler bunu çok iyi ayırt eder. Yine balık ve böcek türlerinde de. Hatta diğere başka türlerde de. Biz nasıl serçeleri birbirine benzer görüyor isek, serçeler de bizi birbirimize benzer görür. Hatta serçeler bizi birbirimize benzer görse bile, bizi diğere rimizden bir özelliğimiz nedeniyle ayırt edebilirler.

Çeşitlilik ve farklılık insanı geliştirir, olgunlaştırır, mükemmelliğe doğru sürükler. Birlik ve vahdaniyette bu mükemmelliğe ulaşmak imkansız gibidir. Çeşitlilik ve farklılık varlık verir, birlik ve vahdaniyet ise, yokluk. Yani, hiçlik. Bu nedenle dinler Tanrı'ya yokluktan var eden, varlıktan yok eden güzüyle bakarlar. Oysa, Tanrı ne yokluktan var eder, ne de varlıktan yok eder. Bir dönüşüm sağlar. Başka hale çevirir. Su buhar olur. Buhar su olur. Bu donar, katılaşır. Bunlar başka halde bulunsalar bile yine sudurlar. Su oksijen ve hidrojene de ayrılabilir. Ya da iki hidrojen bir oksijen su haline gelebilir.

İnsanlar ilk zamanlardan beri yakın zamana kadar element ya da molekül nedir bilmiyordular. Onlar için 4 element vardı. Toprak, su, ateş ve hava. Beşinci elemente ruh diydirdular. Dinler bu kavramlarla doğdu. Bu kavramlar ışığında gelişti. Bu kavramlar ışığında yayıldı. Ama bu kavramlar elementlerin, atomların keşfiyle durdu. Dolayısı ile, dinlerin gelişmesi ve yayılması da durdu.

BİTKİN

Hüseyin Nihal Atsız, ilk ve orta öğrenimini İstanbul'da yapmış, Askeri Tıbbiye'ye yazılmıştır. İşte o bu okulda okurken Türkçü olmuştur. Yıl cumhuriyetin ilan edildiği ilk zamanlardır. Biliyorsunuz bu devre bir az karışıktır. Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey 26/27 Mart 1923'te öldürülmüş, onun katil zanlısı olarak gösterilen Giresunlu Topal Osman Ağa da 12 adamıyla birlikte 2 Nisan 1923'te katledilmiş, Ordudan istifa edip TBMM çatısı altında çalışmaya başlayan Kazım Karabekir ve silah arkadaşları tarafından 17 Kasım 1924 tarihinde Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası kurulmuş, 9 Şubat 1925 tarihinde de TBMM'de tabancayla vurulan Deli Halit Paşa 14 Şubat günü ölmüştü. Atsız bütün bunları gününe gün takip ediyor, Deli Halit Paşa'nın öldürülmesini bir türlü içine sindiremiyordu. Onun bu durumu okul yönetiminin kulağına kadar gitmişti. 4 Mart 1925 tarihinde 3'ncü sınıfta iken onu Askeri Tıbbiye'den çıkardılar. Çıkarılmasa idi bir yıl sonra Askeri doktor olacak, 26 yıl geçtikten sonra ise general olacaktı. Bahanesi Atsız'ın Arap asıllı bir Mülazım Teğmen'e selam vermemesi idi. Bu işin kitabına uydurulmuş kılıfıdır. İşin aslı dediğimiz gibi onun isyancı ruhudur ve bu isyancı ruhun Deli Halit Paşa'ya yapılanları kaldıramamasıdır. Çünkü, TBMM'de vurulup öldürülen paşanın katili olarak bir kişi bile gözaltına alınmamış, paşa göz göre göre kim vurduya gitmişti. O bunu aradan uzun süre geçmesine rağmen bir türlü unutamamış, şiirlerinde bile dile getirmiştir.

Çünkü Deli Halit Paşa, Mustafa Kemal'i çok seviyordu. Onu her zaman takdir etmişti. Mustafa Kemal de bunu biliyordu. O, Halit Paşa yanına geldiğinde neşelenir, bir başka insan olurdu. Hatta onunla içki kadehini tokuşturmayı da çok severdi. Bir Türk devleti kurulmuştu. Onun kurucusu Mustafa Kemal'di. Türk milletine bir gelecek daha yeni başlamıştı. Bu devlet Mustafa Kemal'in liderliğinde gün gelip dünyanın en büyük devletlerinden biri olacaktı. Düşündükçe Mustafa Kemal'e olan sevgisi daha da artıyordu. O bu sevgisinde samimiydi. Mustafa Kemal Deli Halit Paşa'nın tertemiz ve lekesiz kalbinden emindi. Ama Kazım Karabekir ve arkadaşları tarafından Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kurulması, Halit Paşa'nın bu partiye girmese bile Aralık ayındaki ara seçimlerinde Bursa'da Sakallı Nurettin Paşa'yı Kel Ali'nin kardeşi Emin Bey'e karşı desteklemesi, işin boyutunu yavaş yavaş değiştirmeye başlamıştı. Atsız "Adsız" adlı şiirinde mecaz anlamda bunu işlemektedir.

Evet; Hüseyin Nihal Atsız, çok büyük bir edebiyatçı ve tarihçidir. O Deli Halit Paşa'nın ağzından yine mecaz anlamda bir çok şiirinde seslenmektedir. Bu şiirlerin bir kısmı onun Deli Halit Paşa'nın öldürülmesinden sonra ve kendisinin Askeri Tıbbiye'den atılmasından önce yazdığı, not defterine o üzüntü halet-i ruhiyesinde çalakalem yazdığı şiirlerdir. İşte Atsız'ı Atsız yapan bu şiirlerdir. Onda Türk kahramanlarına ve Türk büyüklerine karşı büyük bir sevgi vardı. Bu sevgi aşk derecesindeydi. Atsız'a göre, bir sevgili bir sevgiliyi nasıl severse bir Türk insanı Türk kahramanlarını ve Türk büyüklerini öyle sevmeliydi. Evet; Halit Paşa Mustafa Kemal'i aşk ile seviyordu. Ona inanmıştı. Ancak bu sevgi onun gözlerini kör etmemişti. Halit Paşa, Mustafa Kemal'i nasıl aşk ile seviyor ise, Kazım Karabekir ve Türk ordusunun Ali Fuat Cebesoy gibi diğer paşalarını da öyle seviyordu. Onda demokratik ve liberal ruh daha ağır basmış, bu nedenle Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası tarafında tavrını belli etmeye başlamıştı. Atsız, onun ölümünden ve Askeri Tıbbiye'den atıldıktan sonra pusatını kuşanmış atsız bir çeriye. Hatta serseri bir mayın. Nerede ve zaman patlayacağı belli olmayan bir mayın. Yine o bu olay aklına geldiğinde "Ağıt" adlı bir şiirini daha kaleme alacak ve diyecekti ki:

"Gönlümde yazdığım bu son ağıta

Nazire yaparak coşan dalgalar!

Hastası olup da geç vakit hekim

Arayanlar gibi koşan dalgalar

Sizin de elbette var bir sızınız,

Bundan mı geliyor korkunç hızınız?

Beni de beraber alır mısınız?

Kederle kabarıp şişen dalgalar

Siz ile paylaştık bu korkunç gamı,

Bitmiyor bu sonsuz ecel akşamı.

Bilmem ki bundan mı titriyor gemi?

Ey dalgakıranı aşan dalgalar

Hey Atsız çöküyor eski bir direk.

Baksan da dünyaya titremeyerek,

Hepimiz beraber haykırırsak gerek

Ey bela dehrinde pişen dalgalar"

Bu şiirde, Deli Halit Paşa'nın saat 15.00-17.00 arası vurulduğunu öğrenen Mustafa Kemal'in saat 21.00'de TBMM'ne geldiğini ve acil olarak İstanbul'a telefon açtırarak, Operatör cerrah Süreyya Bey'i Ankara'ya çağırdığını, 11 Şubat 1925 tarihinde gelen Süreyya Bey'in iki gündür bir masada yatan yaralıyı bir yatağa yatırıp tedavisine başladığını, iyileşen Halit Paşa'nın, 9/11 Şubat arası kapıldığı soğuk algınlığı nedeniyle 13 Şubat günü zatürreden fenalaşıp komaya girdiğini anlatmaktadır. O şiirinde "bu sonsuz ecel akşamı" derken 13/14 Şubat gecesini kast ediyor. Yine Atsız, "Aşkınla" adlı şiirinde olayı yine mecaz anlamda anlatılırken Deli Halit Paşa'nın vurulması söz konusu edilmişti. Şimdi diyecekler ki, Halit Paşa göğsünden değil, sırtından vuruldu. Peki, tutulan ifade tutanağında dayak yiyen Kel Ali'nin alttan tabancayla ateş edip üstünde kendisini döven paşayı elindeki tabancasını ateşleyip vurduğu da yazılı.

Evet; Deli Halit Paşa, *"Ey bir eşi bulunmaz fedakar, mert arkadaş"*tı. Gerçekten de öyleydi. Atsız, Topal Osman Ağa'nın ölümüne de "Ayrılık" adlı şiirini yazmıştı:

*"Sevdiğim, kemençede titretiyorken yayı,
Bülbül sustu, unuttu o eski ağlamayı.
Öyle sandım ki, gökte kızılık sardı ayı,
Sevdiğim, kemençede inletiyorken yayı."*

.....

*"Birdenbire gürleşip kemençeye karıştı
Biri coşkun bir öfke, biri bir yalvarıştı."*

Diyerek. O bu şiiri çok sonra, 1932 yılında yazmıştır denilir. Yalvarış, Ali Şükrü Bey'in bir sicimle boğulurken ağzından çıkan son sözlerdi. Atsız, Deli Halit Paşa'yı bir türlü unutamamaktadır: "Bütün Türk Gençliğine" adlı şiirinin bilhassa ikinci dörtlüğünde onu anarak kendisi için:

*"İzdirap çek inleme, ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da bir acizdir gözyaşın
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın..."*

Diyor.

Halit Paşa'nın Mustafa Kemal'in liderliğinde kurulmuş devletin Büyük Türkiye emeli bir büyük idealdi, Kızılelma idi. O bu şiirin ilerleyen dörtlüklerinde:

*“Yüz paralık kurşunla gider hayat dediğin;
Tanrı yolu uzaktır; erken kalk, sıkı giyin,
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızılelma'na varmadan öleceksin.”*

Diyecektir.

Yüz paralık kurşun, o günün bir tabanca kurşunudur. Halit Paşa'yı bir türlü unutamayan Atsız;

*“Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca”*

Diyerek, paşanın Rize mebusu Kılıçhane Rauf tarafından sırtından tabancayla vurulmasını da yansıtır. O bunun akabinde, 4 Mart 1925'te İsmet Paşa'nın başbakan olması ile, Moskova'dan kaçıp gelmiş Troçki'nin önerileri alınarak kurulacak olan Devrim Mahkemelerinde görev alan Kel Ali, Kılıç Ali, Ali Saip, Necip Ali ve Dr. Reşit Galip gibi meclis üyelerini:

*“Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına”*

Diyerek kınar.

Atsız Askeri Tıbbiye'den atılmış ve yalnızdır. Eve de gidememektedir. Ancak elinde babasının aydan aya ev masrafından kesip maaşından ona harçlık olarak gönderdiği bir miktar para vardır. Neyse ki, diğer aylar gelen paradan her ay bir miktar biriktirmiştir. Mart ayında gelen paradan da hiç harcamamıştır. Bu ona bir iki ay yetecek gibidir. Akşamları kalacak ucuz bir otel bulur. Ona 24 nolu odayı verirler. Bir gün sokaklarda, çarşı pazar gezer. Bu arada iki üç arkadaş edinir. Arkadaşlarından biri kaldığı oteli değiştirir, gelip Atsız ile kalmak istediğini söyler. Otel katibinden iki kişilik bir oda isterler. 26 nolu oda ikisine verilir.

Atsız iki gündür rüyasında sürekli rahmetli Deli Halit Paşa'yı görmektedir. Yine gördüğü 3'ncü rüyasında paşa ona bir defter verir. “Oku” der. Ama defterde okunacak bir yazı yoktur. Atsız boş defteri gösterir. “Bunda yazı yok, nasıl okuyacağım”

der. Paşa, “Var, oku” der. Tek aklında kalan defterin biçimidir. Kalın falan değildir. İki forma gibi görünmektedir. Ancak kapağı deridendir.

Sabahleyin kalkıp dışarı çıkar. Karnı acıkmıştır. Kahvaltı yapmak ister. Sokakta ilk rastladığı lokantaya girer.

Çorba söyler. Atıştırtırken bir tanıdığını görür. Seslenir. Bu mahalleden lise arkadaşısıdır. Kucaklaşırlar. Arkadaşı da kendine bir çorba söyler. Atsız Hoş beş sohbetten sonra, arkadaşısı onun durumunu öğrenir. Birden aklına gelir. “Babam Kabataş Lisesi müdür yardımcısı. O seni çok severdi. Kendisine sorayım, yedek öğretmenlik falan bir şeyler vardır” der. Atsız arkadaşının bu tutumuna sevinir. Ona kaldığı otelin adresini ve oda numarasını verir. “Sakin aileme ve babama haber vermeyin. Bunu senden özellikle rica ediyorum. Babana da söyle, benim durumumu aileme çıtlatmasın. Yoksa her şey bir anda karışabilir. Söz mü?” Arkadaşı “Söz, tamam. Ancak yemeklerin parasını ben vereceğim, kusura kalma hiç” der. Yemek parasını öder. “Allaha ısmarladık” deyip ayrılırlar.

Atsız ve arkadaşısı pazar günü diğer arkadaşın yanına giderler. Ona geçici olarak çalıştığı evin kapısında rastlarlar. Üçüncü arkadaşlarını görünce bir iki adım öne çıkıp “Hoş geldiniz, buyurun” der. Yandaki kıraathaneden çay söyler. Çaylarını içerlerken, bu arkadaş, “Benim iş de bitti. Evin tamiri ve badanası tamam. Şimdi ev sahibinden ücretimi alacağım. Sonra sizin kaldığınız otele yerleşeceğim” der.

Öğle yemeğini bir lokantada yedikten sonra otele gelirler. Atsız, “Bize üç kişilik bir oda” der. Katip, 28 numara der. Bu 28 numara Atsız’ın dikkatini çeker. Odaya varınca, “Arkadaşlar size bir şey söyleyeyim mi? Ama gülmeyeceksiniz. Söz verin şimdi.” “Tamam” derler.

Atsız:

“Benim dikkatimi çeken bir şey var. Bu otelin adı Yasin Otel değil mi?” “Öyle” derler. “Ayın 4’ünde akşam ben bu otele geldim. 24 numaralı odayı verdiler. Yani çarşambayı perşembeye bağlayan gece için. Birinci arkadaşla tanıştım, o otele geldi. 26 numaralı odayı verdiler. Bugün arkadaş geldi. Üç kişilik oda istedik. Şimdi de 28 numaralı oda verildi. Yani, işin doğrusu Deli Halit Paşa’nın vurulduğu gün, 9 Şubat’tan beri bu otelde Yasin okunuyor. Sahi, otelin kapı numarası kaç?”

Arkadaşlarından biri, “Ben baktım, 36” dedi. Atsız, “Yasın 36’ncı sure değil mi? Her iki arkadaşında da sessizlik. Tam o sırada, odaya Atsız’ın mahalle arkadaşı girdi. “Selamün aleykum” dedi. “Aleyküm selam dediler. Atsız, sizi tanıştırayım, bu benim mahalle arkadaşı Kılıçarslan,” Atsız’ın iki arkadaşı memnun kaldık” dediler.

Kılıçarslan sabırsız gibiydi. Atsız, “Söyle” dedi.

Kılıçarslan:

“Babamla konuştum. Bir öğretmen hasta imiş. Daha doğrusu bir kaza geçirmiş, nasıl olmuşsa. Üç aylık izin almış. Bir haftadır dersleri boşmuş. Sen tarih ve edebiyat derslerinden de anlarsın değil mi?”

Atsız:

“Evet” dedi.

“İşte sana üç aylık bir iş. Artık öğretmensin, yedek öğretmen, ama... Olsun. Bu da hiç yoktan iyi. Babam, Pazartesi günü, yani yarın sabahleyin gelsin, öğretmenliğe başlasın dedi,”.

Atsız ve iki arkadaşı, “Yaşasın!” diye bağırdılar. Çok memnun kalmıştılar. Dördü birden ele ele tutuşup odanın ortasında halay çekmeye başladı. Bir süre halay çektikten sonra durdular. Atsız, arkadaşına, “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hızır gibi imdadıma yetiştin, sağ olasın” dedi. Bir süre sustuktan sonra yeniden konuşmaya başladı.

“İyi ama, şu mesele ne olacak?” İki arkadaş anlamıştı ama, Kılıçarslan anlamamıştı. “Ne meselesi?” diye sordu. Atsız durumu Deli Halit Paşa ile ilgili 3 gündür gördüğü rüyayı ve içi boş ama okunması istenen defter meselesi de ona da anlattı. Kılıçarslan, “Çok enteresan. Sanırım defterde gizlenmiş yazılar var, ama sayfalar hiç yazılmamış görünüyor. Böyle bir şey duymuştum. Babamın belki bu hususta malumatı vardır, ona sorar öğrenirim, ancak...” dedi.

Üçü birden, “Ancak...Ne?” dediler.

“Ancak, ben de son günlerde rüyalar görmeye başladım. Sultanhanı’nda imişim. Muhlis Paşa adlı ne olduğu meçhul biri benim bu handa askerlerim ve mahiyetim

olduğu halde, bana tuzak kuruyor ve hançerliyor. İki üç defa aynen gördüm. Rüya da atlarına binmiş börklü Tatar çerilerini ve Mevlana'yı da görüyorum. Nedir bu diye kaç gündür düşünmekteyim.”

“Hayrola...” derler.

“Otelin adının Yasin Oteli olması, kapısında 36 numara yazması, bu Yasin sure-sine açıkça işaret. Hüseyin Nihal de 4 Mart günü okuldan atılmış, o gün akşam bu otele gelmiş. Ona 24 numaralı odayı vermişler. Bu da enteresan. Şimdi hesap edelim. Deli Halit Paşa 9 Şubat günü vuruldu. Şubat'ta 19 gün, 5 gün Mart'tan, 24 eder. Bu da doğru. Sırası ile 26 ve 28'nci gün oda numaralarının tutması da doğru. Gerçekten de Yasin suresi okunuyor. Paşamız için Yasin suresi okunuyor.”

Atsız ve iki arkadaşı:

“Sahi...” diye bağıldılar.

Atsız, “Anlaşıldı, durumu sen çözdün gibi. Ama, ya bundan sonra ne olacak?” dedi.

Kılıçarslan:

“Bekleyelim. Şimdiden bir şey söyleyemeyiz. Çok gizemli bir şey, Hele ben şu boş defter hikayesi ve işin sırrını babamdan bir öğreneyim, ondan sonra oturup yine konuşuruz.”

“Tamam” dediler.

Gece yine Deli Halit Paşa'yı rüya da gördü. Göğsünden ve sırtından vurulmuştu. Sendeleme sendeleme geldi. Onu bu halde gören Atsız ağlamaya başladı. Gözyaş-ları sel gibi yere boşandı. Bu gözyaşları sel haline geldi. İkisini birlikte alıp götürme-ye başladı. Ancak Atsız'ın ağzından bir şiir mısralarını dökülür gibi oldu:

*“Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına*

*“Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca”*

Deli Halit Paşa onun şiirine bir şiirle karşılık verdi:

“Ey gözleri hançer gibi keskin dişi kaplan

*İster bana aşkın bütün alâmını çektir
İster beni öldürmek için sineme saplan
Ölsem bile aşkım seni takip edecektir*

Bu sırada gökten kanatlı bir melek belirdi. Çok güzel bir kadın suretindeydi. O kadar güzeldi ki, böylesini Atsız hiç görmemişti. Deli Halit Paşa, meleğe yine şiirle seslendi,

*“O gözlerinin rengi bütün ruhumu sarsın
Kalbimde bugün açtı siyah renkli çiçekler
Bir gün beni rüzgarlara kalbinle sorarsın
Can verdi senin ruhuna çoktan diyecekler”*

Bir anda Mustafa Kemal Paşa belirdi. Melekle yan yana geldiler. Paşa içki sofrasında olduğu gibi her zamanki haliyle gülümsüyor, yüzü bu gülümsemeyle daha da parlıyordu. Deli Halit Paşa'ya, “Gam çekme, tasalanma. Bu senin gibi bir kahraman ve kumandana yakışmaz. Yapanları çok iyi biliyorum. Her birinden intikamın alınacak” dedi. Ölüm meleği kadın, “O keli bana bırak. Ona öyle bir oyun oynayacağım ki, sonunu gör. Delirteceğim, göreceksin bunu.”

Deli Halit Paşa şiir söylemeye devam ediyordu:

*“Ta kalbe giren gözlerinin şulelerinden
Gel ey sevgili, bana bir semli kadehle sun
Hiç titrememiş kalbimi titretti yerinden
Oynattı evet, sendeki baş döndüren efsun”*
*“Aşkınla senin bunca gönül etmede nale...
Uğrunda akan gözyaşımız oldu şelale.
Onmaz kara sevdamızı kan söndürecektir...”*

Atsız aldı:

*“O füsunkar ve güzel gözleri her kalbi deşen
Öyle bir nazlı kızın aşkına düştüm ben ki..
Ey bir eşi bulunmaz fedakar, mert arkadaş!
Kıskandırdın bizi sen, bak ölümün ne kadar şanlı!
Arkadaşımızın mert ve şan dolu göğsünde*

Şehitliğin nişanı kızıl bir gül açıldı...”

Deli Halit Paşa aldı:

*“İzdirap çek inleme, ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da bir acizdir gözyaşın
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın...”*

Atsız aldı:

*“Yüz paralık kurşunla gider hayat dediğin;
Tanrı yolu uzaktır; erken kalk, sıkı giyin,
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızılelma’na varmadan öleceksin.”*

Ölüm meleği geldi. Atsız’ı kapıldığı selden aldı, çıkardı. Bir anda şekli değişir gibi oldu. Kıp kıp kızıl ve kor bir ateş, hatta yanardağdan yeni fışkıran lav haline aldı. Bu lav gittikçe katılaşmaya ve siyahlaşmaya başladı. Ancak siyahlaşmasına rağmen içinde yer yer kızıl lav ateşleri yer yer görünmekteydi. Bir varlık şekline aldı. Gözleri yeşilleşmeye başladı. Bir anda kanatlı bir ejderha haline geldi, uzun bir kol halinde ateş kustu. Ateş alevi, bir anda gökte yuvarlak halde masmavi ve hafif beyazımsı görünen dünyayı sardı, kavurdu. İnsanlar bağırışmaya ve can çekişmeye başladılar. Ejderha halindeki ölüm meleği gülüyordu. O anda ejderha önceki şeklini aldı. Bu şekil gittikçe esmerleşti, normal kadın haline geldi. Ancak çok güzel ve gözleri de yeşildi. Yirmi yaşlarında görünüyordu. Yani, Atsız ile yaşıtı. Bütün bunlara şahit olan Atsız’ın bir anda dudaklarından bir mısra döküldü:

Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?
Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?

Kız ona cevap verdi:

Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden?
Sen istedin ondan bu gönül zorla tutuştu

Atsız:

Gün, senden ışık alsın da bir renge bürünse;
Ay, secde edip çehrene, yerlerde sürünse;

Her Şey silinip kayboluyorken nazarımdan,
Yalnız o yeŐil gözlerinin nuru görünse...

Ey sen ki kül ettin beni onmaz yakıŐınla,
Ey sen ki gönüller tutuŐur her bakıŐınla!
Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince
Gönlümdeki azgın devi rüzgarlara attım;
Gözlerle günah iŐlemenin zevkini tattım.
Gözler ki birer parçasıdır sende İlahın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın,
Vur Şanlı silahınla gönöl mülkü düzelsin;
Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin!

Bir başka füsün fıŐkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki yapılmış dişi kaplanla hüzünden...
Hasret sana ey yirmi yılın taze baharı,
Vaslınla da dinmez yine bağırmadaki ağırı.
Dinmez! Gönölün, tapmanın, aşkın sesidir bu!
Dinmez! Ebedi özleyiŐin bestesidir bu!
Hasret çekerek uğruna ölmek de kolaydı,
Görmek seni ukbadan eğer mümkün olaydı.
Dünyayı boğup mahŐere döndürse denizler,
Tek bendeki volkanları söndürse denizler!
Hala yaşıyor gizlenerek ruhuma 'Ka'bil
İmkanı bulunsaydı bütün ömre mukabil
Sırretmeye elden seni bir perde olurdum.
Toprak gibi her çiğnediğın yerde olurdum.

Mehtaplı yüzün Tanrı'yı kiskandırıyor.
En hisli Őiirden de örölmez bu güzellik.
YaklaŐması güç, senden uzaklaŐması zordur;
Kalbin işidir, gözle görölmez bu güzellik."

Kan ter içinde uyandı. Çok acayip bir rüya görmüştü. Bu rüya diğery rüyalara hiç benzemiyordu. Yatağı oturdu. İki arkadaşı da uyuyordu. Ezan okunmaya başladı.

“Aziz Allah” dedi. Lavaboya gitti. Ellerini yüzünü yıkadı. Kurulandı. Sonra otelden çıktı. Yakınlarda açık bir hamam aramaya başladı. Bir az dolaştıktan sonra buldu. Sokaklarda tek tük, camiye sabah namazı kılmak için gidenler vardı Bunlar çoğunlukla yaşlı kimselerdiler.

Hamamda sonra bir açık berberde traş oldu. Elbise ve temiz gömlekleri vardı. Giyinip kuşandı. Kabataş Lisesi’ne varmak için Eminönü kıyısından kalkan teknelere doğru yola çıktı. Sabah arkadaşları ile birlikte bir lokantada çorba içmişti. Arkadaşları onu tekneye kadar uğurladılar.

Kabataş Lisesi’ne varınca vakit kaybetmeden müdür yardımcısının yanına çıktı. O Atsız’a ne zaman ve hangi sınıflara derse gireceğini gösteren bir çizelge verdi. “Başına gelenlerden üzgünüm, olmasa daha iyi idi ama, ne yapalım, takdir” dedi. Ayrıca, gireceği dersler için başarılar diledi. “Ha, unutuyordum, şimdi aklıma geldi. Kılıçarslan bana defter meselesini açtı. Görünmez yazı diye bir şey var. Eskiden hatta yakın zamanda bile haberleşmelerde ve istihbarat teşkilatlarında kullanılmış. Limon suyu, soğan suyu gibi şeylere batırılarak yahut özel kimyevi sıvı maddelerle de bu tür yazılar yazılabilir. Mum ışığı kağıdın tutuşmasına meydan vermeden yaklaştırıldığında Yahut ısıtılmış ütü ile kağıt üzerinden gidildiğinde de yazı kendiliğinden açığa çıkıyor. Böylece görünmez yazıyı okuyabiliyorsun. Bu iş için süt bile kullananlar oluyor.”

Atsız, “Çok teşekkür ederim efendim” dedi.

Derse girmesi için bir iki saat vakti vardı. Bugün iki derse girecekti. Biri tarih, diğeri edebiyat. Okulda her zamanki yaptığı gibi kütüphaneye uğramadan edemezdi. Bunu alışkanlık haline getirmişti.

Kütüphaneyi buldu. İçeri girdi. Kütüphaneden sorumlu kişi bir masada oturuyordu. Selam verdi. “Ben yeni öğretmenim. Derse gireceğim de. Ancak bir iki saatlik kadar zamanım var. Kitaplara bakabilir miyim?” dedi.

Görevli: “Hoş geldiniz. Başarılar. Allah kolaylık versin. Tabi, tabi; bakabilirsiniz. Anlaşılan kitap okumaktan çok hoşlanıyorsunuz” diyerek gülümser bir halde cevap verdi.

Kütüphanede kitapları incelerken, bir kitap önüne gelince durdu. Bu deri ile kaplanmıştı. Eline aldı. Arka sayfasını çevirdi. 32 sayfaydı. Yazarı Arapça Dersiamlarmından İskilipli Atıf Efendi'ydi. Rumi 1340 yılında Maarif vekaletinden izin alınıp basılmıştı. En üstünde Atıf Efendi Kütüphanesi yazıyordu. Kitabı alıp görevlinin yanına vardı. “Bunun yazarı kimdir?” dedi.

Görevli: “O bizim bu okulun hocalarından. 4-5 yıl öncesine kadar Arapça ve Farsça derslerine girmekteydi. 25 Ekim 1336 tarihinde Mehmet Tahir Efendi ile buraya geldi. “Hadi Allaha ısmarladık. Ben Anadolu'ya geçip Milli Mücadele'ye katılacağım. Ağustos ayında Mehmet Tahir Efendi ile birlikte Şeyhülislam Mustafa Sabri'yi, benim Teal-i İslam cemiyetinde red oyu kullanmam ile kabul edilmeyen bildiriği bu cemiyet adına gazeteye yayınlanması için vermek isterken makamında yakaladık. Yakasına yapıştım. “Benim iznim ve cemiyetin çoğunluk kararı olmadan neden bu bildirileri kaleme alıyorsun” dedim. ‘Ben Devleti Al-i Osmani'nin Şeyhülislamıyım. Her şey benden sorulur. İstedığımı yaparım’ dedi. Bildiriği alıp yırttım. Sonra onun makamından çıktık. Anlaşılan bildiriği yeniden yazmış, Vakıf gazetesinin 1032 sayılı nüshasında yayınlamış. Hatta İngiliz uçakları ile Ege bölgesinde yerleşim yerlerine okunması için yukarıdan attırmış. Ben bildiriği 1034 sayılı nüshasında tekzip ettim, bugün yayınlandı. Teal-i İslam Cemiyeti'nin kapısına da kilit vurdum” deyip gittiler. Bir daha da kendisini görmedim. Bu kitapçığı geçen yıl bastırmış. Ciltletip kütüphaneye biri ile elden yolladı.

“Okuyabilir miyim?”

“Tabi, tabi...”

Derse girme saati gelmişti. Kütüphaneden çıktı. Çizelgede belirtilen sınıfa girdi. “Selamünaleyküm” gençler dedi. “Aleyküm selam” dediler. Ben sizin yeni öğretmenizim. Adın Çiftçioğullarından Hüseyin Nihal. Şimdi sizleri tanıyalım. Tek tek isminizi söyleyin, bu yoklama yerine de geçecek.

Gençler tek tek isimlerini söylediler. Atsız, her birinin ismini bir kağıda yazıp, gün ve tarihini atarak imzaladı.

“Gençler sanırım sizler Mekteb-i Sultani muallimi Süleyman Fehmi’nin’nin 1325 Rumi yılında basılmış olan edebiyat kitabını okuyorsunuz. Bunu ben de okumuştum, çok iyi bilirim. Biz de bu kitabı ders olarak göreceğiz ama, ilk önce sizlere bazı söyleyeceklerim vardır. Dikkatle dinleyin.

Sizlere okuyacağınız kitapları tavsiye edeceğim. 1’ncisi Müftüoğlu Ahmet Hikmet’in Tasvir-i Efkar’da tefrika edilmiş Gönül Hanım adlı, Halide Edip Hanımefendi’nin Yeni Turan adlı romanlarını okumanızı tavsiye ederim. Tasvir-i Efkar gazetesi nüshaları her kütüphanede var. Gönül Hanım 1336 yılında Şubat, Mart ve Nisan aylarında tefrika edilmiş. Bulamayanlar olur ise ben yardımcı olurum. Bu romanlar gerçekten de edebi değeri olan kitaplar. Her ikisinin çıkarılmış özetlerini ve kısa birer eleştirilerinizi on beş güne kadar sizden istiyorum.

Size söyleyeceğim ikinci husus ise şu. Türk olduğunuzu asla aklınızdan çıkarmayın. Millet soy demektir, dil demektir. Türk soyundan gelen ve Türkçe konuşan herkes Türktür. Kuran hocaları size genellikle İbrahim milletinden olduğunuzu telkin etmek istiyorlar. Araplar ve İbraniler İbrahim milletindendirler, biz Türk milletindeniz. Bizim atamız Oğuz Kağan da denen Tanrıkut Mete’dir. Bu nedenle Türklere Oğuzlar denir. Azeri Türkleri ve Özbekler de Oğuzlardan. Türkistan’da ve Rusya’da Kırgızlar, Kazaklar, Uygurlar, Yakutlar ve Tatarlar var. Bunlar da Türktürler ama, Oğuz değildirler. Avrupa’da Macarlar ve Finliler de Türk asıllı. Hatta Bulgarların bile Türk asıllı oldukları söyleniyor, ama Bulgarlar zamanla Slavlaşmış. Bunlar Hristiyan. Hristiyan olmaları onların Türk olmadıkları anlamına gelmez. Yine Hristiyan Türklerden Uzlar ve Çuvaşlar var. Moğolların Budist oldukları söyleniyor. Ama Cengiz Han eski Türk inancından, doğa inancından.

Size Müslümanlığı bırakın demiyorum ama, her zaman Türk olduğunuzu bilin. Türklüğü Müslümanlıktan daha önce bulundurun. Bu sizin kimliğinizdir. Türk olduğunuzu bilmez, ön plandan bulundurmaz iseniz varlığınız bir hiç haline gelir. Bu söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın.

Atsız tarih dersine de girdi. O, masada, kara tahta önünde konuşmasına başlarken yutkundu, bir bardak su içti. Sözlerine başladı.

Tarih geçmiş demektir. Mazi demektir. Tarih belge demektir, kaynak demektir, keşif demektir. Kafadan tarih yazılmaz. Belgesiz ve kaynaksız da tarih yazılmaz. Dinlerin tarihi yoktur. Dinlerde Araplar, Yahudiler, Farisiler, Romalılar ve Habeşiler

vardır. Türkler dahil başka milletler yoktur. Hatta Hintliler, Yunanlılar, Fransızlar, İngilizler, Almanlar, Çinliler, Japonlar, Koreliler ve Ruslar bile yoktur. Dinlerde coğrafi alan olarak yalnız Ortadoğu vardır, başka yer yoktur. Yine dinlerde tarih öncesi çağlardan beri kurulan medeniyetler yoktur.

Arapların tarihi de Muhammet ile başlar. Daha öncesinde kimse Arapları tanımaz. Oysa, Türklerin şanlı bir geçmişi vardır. Bu geçmiş Çin kaynakları, Bizans kaynakları, Roma kaynakları ile tespit edilmiştir. Orkun yazıtları Danimarkalı bilgin Thomsen tarafından okunmuş ve Türkçeye de çevrilmiştir. Bu atalarımızın 6. Yüzyıl ortası ile-8 yüzyıl ortası arasında Göktürkler olarak yaşadıklarını ve 8. Yüzyılın ilk yarısında Orkun anıtlarını yazıp diktiklerini göstermektedir. Yine Türklerin Göktürkler öncesinde Hunlar, Avrupa Hunları gibi devletleri vardır. Avrupa Hun hükümdarı Atilla Papa'ya bile diz çöktürmüş, asırlar boyu Roma'dan ve Bizans'tan vergi almışlardır. Yine Türklerin Göktürklerden sonra Gazneliler, Selçuklular, Anadolu Selçukluları ve adlı devletleri tarihte mevcut olmuştur.

Osmanlılar sanıldığı bir ümmet devleti değil, milletler ve dinler arasında denge kuran ve sınırları içinde bulunan kimseleri, bunlar Yahudiler bile olsa, tebaa kabul eden bir devlettir. Osmanlıda Şeyhülislam yalnız Müslümanlara karışır. Kadılar bile Müslüman olmayanları yargılayamaz. Osmanlı Rumları, Sırları, Ermenileri ve Hristiyan olan başka toplumları Türklere karşı denge unsuru olarak kullanmış, bu denge unsuruna zamanla Arapları da dahil etmiştir. Osmanlının pek çok zaferi olduğu gibi pek çok yenilgisi de vardır. Osmanlı yalnız aldığı vergilere bakar. Osmanlıda askeri sınıf Türklerden müteşekkildir. Ancak Yeniçeriler de vardır. Yeniçerilik Macarlar, Bulgarlar, Makedonlar ve Ulahlar gibi Türk asıllı unsurların çocuklarının Türk ailesi yanında büyütülmeleri, savaş sanatı ve onların Türkçe öğrenmeleri ile gerçekleşir. Yeniçeriler Osmanlıda yatağanlarının yanında tüfek ve piştov denen ateşli silahlar da kullanırlar. Akıncılar Osmanlının kuruluş zamanlarında piyasaya çıkarılmış, Avrupa'nın yarısına yakın kısmının Türk toprakları haline getirilmesinde önem kazanmışlar, zamanla bunlar Tımarlı sipahi haline dönüştürülmüş, Osmanlının duraklama devrinde yok olup gitmişlerdir.

Tarih hafıza demektir. Tarihi olmayan toplumlar büyük millet olamaz. Hatta büyük devletler de kuramaz. Tarih tecrübe demektir. Tarihi çok iyi bilersen tarih yeniden tekerrür etmez. Tarih uydurma değildir. Birileri kalkıp da tarihi bir masa başında

yazmamıştırlar. Vakanüvisler vardır. Bunlar yaşadıkları devri kaleme alırlar. Biz Selçuklu tarihini İbnü'l Esir, İbni Bibi'nin gibi tarihçiler yanında Ebul Faraç ve Urfalı Mateos gibi vakanüvislerden de öğrendik. Ducas denen Bizans tarihçisi tarihini yazarken Türkler içinde bulunmuş, olayları gözleri ile görmüştür. Türkistan Türkleri hakkında Arapşah gibi a'limler 15. Yüzyıl ilk çeyreğinde bilgi vermişlerdir. Yine İbni Fazlan, İbni Battuta gibi Arap, Marco Polo gibi batılı seyyahlar Türkler hakkında bilgi vermişlerdir. Marco Polo Çin'e giderken Türk topraklarından geçmiştir. O zamanki Çin hakanı Kubilay Han'dır. Kubilay Han ise Çin'i fetheden Cengiz Han'ın oğludur. Macar asıllı Arminius Vambery Horasan ve Türkmenistan'a bir seyahat gerçekleştirmiş, bu seyahatte orada yaşayan Türkmenlere dair çok önemli bilgiler vermiştir. Yine Evliya Çelebi bir az mübalağa kaçan ifadeler kullansa da, o Osmanlı coğrafyasında seyahat ederken karşılaştığı ve konuştuğu yöre halklarının ifadelerine seyahatnamesinde yer vermiştir. Benim söyleyeceğim bugünlük bu kadar. Önümüzdeki derste önceki hocanızın kaldığı yerden devam edeceğiz. Çıkabilirsiniz,

Atsız akşam üzeri otele döndü. Odaya girince arkadaşları "Anlat hadi, ders verdin mi bugün? Ne anlattın?" onu söyle dediler. Atsız da arkadaşlarına dilinin döndüğünce bir şeyler söyledi. "Benim karnım acıktı. Yemediyseñiz aşağı inelim de bir şeyler atıştıralım" dedi.

Yemekten sonra otele döndüler. Ama odada biri vardı. Şaşıran Atsız oldu. Bu çünkü rüyasında gördüğü kadına, yani ölüm meleğine benziyordu. Ancak kadın içinde kızıl ateşler yer yer gözükken, ayak ve el tırnakları bıçak ucu gibi keskin ve sivri, saçları kirpi okları gibi dikelmış, biz ve saplanmaya hazır şiş yahut küçük oklar gibiydi. Gözleri yeşildi.

Ölüm meleği kikir kikir gülmeye başladı. Atsız, arkadaşların, "Sizde herhangi bir şaşkınlık ifadesi göremiyorum. Yoksa siz onun varlığından haberdar değil misiniz?" dedi.

Arkadaşlarından ilki, "Ben onun varlığını biliyorum. Şaşırmadım, bu doğru. Sırf sen görmüyorsun sen ve ben gibi diğer arkadaşımız da görüyor, durumun çok iyi farkında."

Atsız:

"Nasıl, benim gibi siz de mi görüyorsunuz bunu, öyle mi?"

“Evet” dediler.

Söze ölüm meleği girdi: “Sırf siz değil, senin mahalleden arkadaşın var ya, Kılıçarslan bile beni görebilir, sesimi duyabilir.”

Atsız, “Ben seni rüyamda gördüm.”

Ölüm meleği, “Doğru, dün sen beni rüyada gördün, doğru. Gördüğün rüyanın istersen hepsini tek tek söyleyeyim. Hatta okuduğun şiirleri bile. Şu iki mısraı ben-den duy, belki mutmain olursun.

Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?

Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?”

Atsız:

“Nasıl böyle bir şey olabilir? Tabi ki şaşırdım. Rüyamda görmesem, söylediğim şiirin iki mısraını aynen tekrarlamasan inanmakta, kabul etmekte zorlanacağım ama, bu doğru.”

Ölüm meleği:

“Yarınki olayı söyleyeyim şimdiden: Onlar sadece bir sayha duydu. Yok olup gittiler. Her şeyi önceden biz biliriz.”

Atsız:

“Bu Yasin suresinin 29.’ncu ayeti. Yani, bugünkü akşam ile 29’ncu gün başlıyor.”

Ölüm meleği:

“Ne sandın ya!”

“Peki, seni bu otelde bizden başkası göremez, sesini duyamaz mı?”

Ölüm meleği:

“Kılıçarslan hariç. Kimse ben göremez ve sesimi duyamaz, müsterih olun. Beni ayrıca, Mustafa Kemal Paşa da görebilir, sesimi duyabilir.”

Atsız:

“Vay canına! Öyleyse siz onun tarafından gönderildiniz, bu arkadaşlarım bile...”

Ölüm meleği.

“Sırf bunlar değil, Kılıçarslan da...”

Atsız:

“Vay canına!”

Ölüm meleği.

“Bugün geçti, yarın 4 kişilik bir oda ayırtıp, oraya geçeceksiniz. Boş yatakta ben kalacağım. Yahut Kılıçarslan size takılır ise, o kalacak. Unutmayın. Bugünlük sohbetimiz yeter. Tadında bırakalım. Ha, katip 4’ncü kişiyi sorarsa, “Sen ne yapacaksın onu, yatak parasını vereceğiz” dersiniz. Otel katibi anlar.”

Ölüm meleği birden gözden kayboldu. Atsız arkadaşlarına baktı: “Demek ki bütün bunlar, hepsi tesadüf değildi? Biliyordunuz.”

“Evet” dediler.

“Peki, sizi kim gönderdi? Sanırım, Mustafa Kemal Paşa!”

“Evet” dediler.

Atsız:

“Öyle ise paşanın bütün olanlardan haberi var?”

“Evet” dediler,

Atsız:

“Sizi bilmem ama, ben uzanıp yatacağım. Bir az düşünmem gerek.”

Atsız yağına uzandı. Uzun uzun düşündü. Bir bakıma bu olan şeyler hoşuna gitmişti. “Paşa büyük adam” diye içinden geçirdi. Sonra uykuya daldı. Rüyasında Deli Halit Paşa’yı gördü. Deli Halit Paşa ona, “Şimdi okumaya başladın” dedi. Devam etti. “32 sayfalık kara ve deri kaplı defteri de buldun. Ancak bilmediğin bazı şeyler var. Gerçekten de vurulduğum günden beri Yasin okunuyor, bu doğru. Ben besmeleyle ve abdestli başladım işe. Cephelerde defalarca kurşunlandım, ölmedim. Bu defa da hem göğsümden hem sırtımdan kurşunlandım, yine kurtulacaktım, ölmeyecektim ama, Dr. Reşit Galip bana o soğuk kışı günü zatürree kaptırdı. Onun ölümü de bu hastalıktan olacak, merak etme. Bırak gafletinde devam etsin. Son

halini, evine getirilip bırakıldığı halde, giden arabanın peşinden can havli ile koştuğunu bir görsen, gülmekten çatlarsın. Siz ölüm meleğine dayanabilirsiniz ama, o dayanamaz, it gibi korkak. Sahi, onun diğer bir adı Sadettin Köpek'ti, bunu biliyor musun? Piç her zaman piçliğini yapar. Ulan sen kimsin ki Mustafa Kemal Paşa ile aşık atabilesin, haddini bil be adam. Devrimciymiş, peh! Cüssen ne ki, her şeyi devirip geçeceksin, salak. Hele bir aynanın karşısında geç de kendine bak. İnkılapçıymış! Sen İnkılapçı değil, inkılapçısın ancak. Köpekleşmeyi bilirsin. Kaf dağına çıkmaya gücü yetmez, keflikte ömür sürmek ister, Güzel He araya girsin de, Eflatun'un mağara adamlarına döne. Seni ancak hayaller mutlu eder, gerçekler değil.

Deli Halit Paşa, elindeki yazısı görünmeyen 32 sayfalık siyah kaplı defterden okumaya başladı:

Peki, bana söyle, bu çetenin içinde iflah olan biri var mı? Çoğu Mustafa Kemal Paşa'nın hışmına uğradı. Bu hışım Tanrı'nın gazabı gibiydi, kesin. En ukelası ve en zavallısı da Reşit Galip'ti. Rüya olayında olduğu gibi, hep Mustafa Kemal Paşa ismini kullanmaya çalışırdı. 1933 yılında Maarif vekiliyken. "Paşa Hazretleri İnkılap Tarihi profesörlüğünün bana verilmesini sizden istiyor diyerek, İstanbul Üniversitesi rektörlüğünden herhangi bir emek sarf etmeksizin profesörlük ünvanını almıştı. Konu Mustafa Kemal Paşa'nın kulağına gitti. Onun buna canı çok sıkıldı. Reşit Galip'i makamına çağırıp getirtti. Yüzüne dik dik baktı. 'Bu İnkılap tarihini siz okutamazsınız, ben okutabilirim, Mareşal okutabilir, şu, bu okutabilir, fakat siz okutamazsınız' dedi. Reşit Galip sus pusttu. Çünkü, suçluydu.

İstiklal mahkemeleri halkın üzerinde her zaman Demokles'in kılıcı gibiydi. Başbakan İsmet Paşa da İzmir suikastı yargılamalarında bu kılıcın tehditvari durumundan nasibini almakta gecikmeyecek, İstiklal Mahkemesi başkanı, "Bak bu kurumun kararlarını sorgulamak size düşmez. Üstelersen seni de sanık sandalyesine oturtmasını bilirim" demişti. İsmet Paşa, bu kurumun iptalinin zamanı geldiğini balodan önce Mustafa Kemal Paşa'ya söylemişti. 7 Mart 1927 tarihinin akşam üzeriydi.

Ankara İstiklal Mahkemesi üyeleri tam tekmil baloda hazırıldılar. Kel Ali kendisine yakın bulunduğu bir anda Paşa Hazretleri ona, "İstiklal Mahkemeleri'ni kapattım, ama siz halen burada tam tekmil hiyerarşik bir düzenle bulunuyor ve topluma hava basmaya çalışıyorsunuz" dedi. Kel Ali kem küm edecek gibi oldu. Ağzından zorlukla bir cümle çıktı, "Paşam, meseleyi tedkik edip bir rapor halinde size arz edeyim"

dedi. Hiddetlenen paşa baloda bulunanların da duyacağı bir sesle, “Ne raporu? Ne tedkiki? Sözümü işitmedin mi sen? Ben kurdum ve ben kapattım. İşte bu kadar” dedi.

Deli Halit Paşa:

Gördüğün gibi ben gelecek zamandan, en az iki yıl sonrasından anlatıyorum. Ölüm ve olaylara şahit olmak işte budur. O nedenle şehitlik mertebesi bulunmadır. O merteben ben de nasibimi almış durumdayım. Bu okuduklarımı iyi aklında bulundur. Ha, unutma. 360 derecelik cetvelli bir daire var, her iki taraftan. 180 derece biri, 180 derece öbürü. Bunların bileşkesinde, ne derecede ibre dönüyor. Her sayfada 12 adet daire var. Şimdi ibre 29’dan 30’a geçti. 83’ncü ibreye geldiği zaman, Yasin suresinin son ayetinde denildiği gibi, iş burada bitecek. Kılıçhane Rauf eceli ile öldü diyecekler, 3 Mayıs günü sabahı. Unutma. Bu iki odanda kalan iki arkadaşın yapacak. Tabi, Paşa Hazretleri’nin de bundan haberi var.

Deli Halit Paşa, yine defterden okumaya başladı:

Her sahifede 12 dairenin bulunduğu 30 sayfa. Toplam 360 derece eder. Daire tamamlanır. O bunu, idam edileceğini biliyordu. Mahkemede savunmasını yapacaktı, sustu. Ona ölüm meleği sus dedi. Mehmet Atıf Efendi İngilizlere ve işgal kuvvetlerine karşıydı. Onu İngiliz Muhipler Cemiyeti’ne üye olmaya davet ettiler, katılmadı. Yunan İzmir’e çıktığında Halide Edip’ye birlikte Sultanahmet’te o kadar kalabalığı toplayan ve topluma hitap edenlerden biri de oydu. Tek çekindiği ve korktuğu şey kimlik kaybına uğramaktı. Biz her bakımdan Avrupalılaşır isek, yahut Amerika-lılara tam anlamı ile benzediğimizde, bu Batı medeniyetinin Türklerde kimlik kaybına meydan vereceği endişesindeydi. Zaten Ziya Gökalp da Türkçülüğün Esasları’nda bunu belirtir. ‘Medeniyet harsa, yani kültüre galebe çalabilir’ diyor. Yani Birinci Dünya Savaşı’nda ve daha sonraki 4 yıllık sürede Batı silah ve işgal ile yapamadıklarını kendi medeniyet dairesine alarak yapabilir kaygısı taşımaktaydı. Yoksa kim bir bez parçasından medet umabilir. O en ağır suçlama karşısında kalacağını bile bile bez parçasından medet umulamayacağını mahkeme öncesi sorgusunda bayrak misalini vererek söyleyecektir. Oysa bayrak söz konusu olduğunda bu her yöne çekilebilir. Bayrak devletin bayrağıdır, milletin değil. Milleti simgelemez, ama devleti simgeler. Türk tarihinde de bir devlet yıkılıp yerine başka bir devlet kurulmuştur. Bu defalarca ve sürekli olmuştur. Çok bayrak gelip geçmiş, son bayrak da

günümüzdekidir. Başka bir Türk devleti kurulduğundan onun bile bayrağı olacak, ancak bu bayrak bizim devletimizin bayrağının tıpkısı olmayacaktır. Aynı şey Li-vaü'l Hamd sancağı için de geçerlidir. O bu kanaattedir. Bir kurban gerekiyordu. Bu kurbanlık için İskilipli Atıf Efendi seçildi. Ondan intikam alan İngilizlerdi. Türkiye'den kaçınca Mısır'a yerleşen Mustafa Sabri'ydi. Ama devlet bunun bilincine varmadı. Mustafa Kemal Paşa da meseleyi biliyordu. Ancak askerine zafer kazanmayı değil ölmeyi emredecek kadar düşman karşısında dik ve azimli duran biri için onu idamdan kurtarması, hatta affetmesi gerekirdi diyenler, neden savcı Necip Ali'nin üç yıllık hapis cezası istediğini düşünmezler? Mahkemeden idam kararı bir anda çıktı. İdam kararına tek el kaldırmayan savcı Necip Ali'ydi. Yine Mustafa Kemal için idam çok önemli bir şey değildi. Şeyh Bedrettin de idam edilmişti. Devlet nazarında bir asi ama, halk nazarında o devlete bile meydan okuyan bir ermişti. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş temelinde Şeyh Bedrettin vardı. Türk milletinin ve halkın var oluş temelinde de İskilipli Atıf Efendi olacaktır. Devlete hatta TBMM'ne sızmış hainleri gün gelip meydana çıkması gerekti. Elbette bir gün açık verecektiler.

Defterden başını kaldıran Deli Halit Paşa:

İleride göreceksin, sana diyecekler ki, İskilipli Atıf Hoca'yı karalayıcı bir yazı yaz, seni affedelim. Hatta arkadaşlarını da affedelim. Ama sen onların bu teklifini bir an kabul etmeyeceksin. Önüne servet sunsalar yine kabul etmeyeceksin. Hatta çıkaracağın bütün dergiler 32 sayfayı asla geçmeyecekler. Bunu şimdiden görüyorum. İşte sen söz konusu belirttiğim karakterin yüzünden ölüm meleği tarafından seçildin. O sana yüzünü gösterdi, seninle konuştu. Hatta sohbet etti. Sen öyle birisin ki duruşun ile üzerine dolu dizgin ve en etkin silahlarla donanmış bir cengaveri tam önüne geldiğinde ramak kala durdurup, atından indirirsin. Bu dünyada işe yaramayanlar ölmesini bilmeyenler ve bilemeyenlerdir. Onların yeri ancak çöplüktür. Ne deniyor Orkun yazıtlarında: Öd tengri yaşar kişi oğlu kop ölgeli törümiş. Bu günümüz Türkçesiyle, "İnsanoğlu ölmek için yaratılmış, sonsuz hayatı yaşayan ancak Tanrı'dır" demek. Yani, insanlar diğer bütün canlılar ölüyor ama, dünya ve doğa baki kalıyor.

Atsız sabahleyin uyandı: "Bugün ölüm meleğinin dediği gibi 4 kişilik, bir yatağı boş oda ayırtacağız ya. Bunu ben okula gittikten sonra siz yapın. Ha aklınızda

bulunsun, 30 numaralı odayı verecek, göreceksiniz. Ben kahvaltı yapıp gideceğim. Gelmek isterseniz siz de gelin.”

Müdür yardımcısının yanına vardı: “Geçen gün bana görünmez yazı ile ilgili bilgi vermiştiniz. Teşekkür ederim. Ama, sanırım bu benim işime yaramadı. Çok sağ olun. Hürmetler” deyip dersine girdi.

Evet, dediği gibi çıkmış, otel katibi 30 numaralı odayı vermişti. 4 yatak. Çok geçmedi, ölüm meleği damladı.

“Size Mustafa Kemal Paşa ile ilgili iki mucizevi olay göstereceğim. Buyurun, 31 yıl sonrasına, eski adı Armutova olan Gömeç ilçesine gidelim.” Bir anda, Balıkesir’de söylenen yere ışınlandılar. “Şimdi, karşı dağa bakın bakalım, ne görüyorsunuz. Dağ toprağa gömülmüş yatan insan kafası gibi, sanki huzur içinde uyuyor. Bu Mustafa Kemal Paşa’dır. Yani, Atatürk. 10 Kasım 1938 tarihinde vefat ederken Dolmabahçe’de yatağında bu şekildeydi. Şimdi sizi Ardahan Damal ilçesine götüreceğim, yani şimdiden 2 yıl öncesine. Günlerden 15 Haziran. Saat 18’e yakın. Görüyorsunuz, gölgenin Atatürk silüetini. Bu her yıl 15 Temmuz’a kadar bu saatlerde görülebilir. Söz konusu silüetler doğaldır, yapma değildir. Devlet bunun ancak 1975 yılında, çekilen bir fotoğrafın Genelkurmay başkanlığına gönderilmesiyle farkına varacak. Yani, bizim Atsız’ın vefatından 3 ay önce.”

Yeniden bir anda odaya geldiler. Ölüm meleğinin gösterdiği bu doğa mucizesinin tesirinde kalan Atsız, yıllar sonra “Toprak ve Mazi” adlı uzun şiirini yazacaktır. Hatta şimdiden kafasında bazı mısralarını kurmuştu bile. Bunun farkına varan ölüm meleği, “Ne oldu, daldın gittin yine öyle” dedi. “Bak ne diyeceğim. Yarın 30’ncü gün bu akşam başlıyor. “İlla kani bihi yestehziun”. Yani, Sakın ola ki onunla alay ediyor olmasınlar. Yarın tarih dersinde 544 tarihinde Göktürklerin kuruluşunu ve 551-552 yıllarında Bumin ve İstemi Han kardeşleri anlat. Sonra, “661 yılında Hazreti Ali’nin öldürülmesini bilir misiniz?” de. Şimdi Anadolu’daki Türkmenlere Hariciler diyen ve İkinci Gıyasettin Keyhüsrev’i dolduruşa getiren İbni Bibi’ye sormak gerek. Türkmenlerin Hariciler ile ne ilgisi var? Onlar Arap, Türkmenler Oğuz soyu.”

Atsız, ölüm meleğinin dediğini yaptı. 32’nci gün, 13 Mart günü hep birlik Cuma kılmaya, camiye ittiler. Ölüm meleği de vardı, ama cemaat ondan habersizdi. O güne kadar görmedikleri bir olaya şahit oldular burada. İmam dört rekat ön sünnetin

kılınmasına meydan vermeden, müezzine işaret etti. Müezzin Cuma ezanını okudu, duasını yaptı. Sünnet kılınmasına meydan vermeden Salavat-ı şerifi okudu. İmam minberin önüne gelip basamakları çıkmaya başladı. Hutbesini ise, Cuma kaç rekattır, nasıl kılınır? Konusu üzerinde verdi. Kuran’da Cuma iki rekat farz olarak emredilmişti. Muhammet de böyle kıldırmıştı. Ama daha sonra İslam idarecileri sünnetleri koydular. Neymiş, dört rekat Cumanın ilk sünneti. Dört rekat Cumanın son sünneti. Dört rekat zuhr-i ahir yani öğle namazının sünneti, 2 rekat öğle namazının son sünneti. Bunlar neden ve niçin çıkarılmıştı. Aslı astarı 2 rekat farz namaz. Ayet, iki rekat farz namazını kılın ve dağılın diyor. Oysa, İslam zorlaştırmaz, kolaylaştırır.

. Hutbe bitince müezzin gamet getirdi. İki rekat farz namazını kıldılar. “Allahüm-me entes selamü” duasını okudu. Tespih çektiler. Bir baktılar cemaat hutbe okuyan ve namaz kıldıran imamı tebrik etmeye başlamış: “Allah senden razı olsun. İşin aslı da işte budur. Ama senden başka yapan yok,” Sanki mahşer günüydü. Herkesin yüzü gülüyordu.

33’ncü gün geldi. Bu Cumartesiydi. Ayet. “Ölü toprak onlar için bir delildir. Biz, onu diriltir ve ondan taneler çıkarırız da yerler.” Ölüm meleği bu ayeti tefsir etmeye başladı.

Toprak ölü müdür? Hayır. Ancak su olmayan, su almayan ve yeşillik bulunmayan toprak ölüdür. Çöller ve çorak topraklar ölüdür. Verimli topraklar asla ölü olmaz. Adem topraktandır. Topraktan halk edilmiş, o biçimlendirilmiş, ruhu üflenmiş ve canlanmış.

Düşünün bir kasaba. İstasyon caddesi. Dedesi ile trene binmek için yürüyor. Akşam üzeri. İstasyondalar. Trenin gelmesini bekliyorlar. Bir bakıyor, cinci amcası da gelmiş. Herhalde Ankara’da işi var. Tam bu anda bulutlanmaya başlayan gökten şimşek çakamaya başlıyor. Tren geliyor. Binecekleri zaman bir gök gürültüsü duyuyor. Bundan sonrasını pek-hatırlamıyor. Tek hatırladığı otobüs koltukları gibi bir vagon. Cinci amcası da orada. Ne olduysa, bizimkinin akli ve şuuru gidiyor. Biz buna ölü toprak diyoruz. Akıl ve şuuru gidince ne olur? Tabi ki abuk sabuk konuşmalar ve garip garip hareketler. Çünkü kendinde değil. Gitmiş. Ruh gitmiş. Onun ruhunu çekip almışlar. Ankara’ya istasyona gelince iniyorlar. Dede, bizimkinin babasına yani oğluna telefon açıp haber veriyor. Baba arabasına atlayıp son hızla

geliyor. O zamana kadar dede bizimkini istasyonda zor zapt ediyor. Rahatsız olanlar olursa, onlara “Kusura bakmayın, kendinde değil. Gelirken aklını yitirdi” diyor. Neyse ki öyle üzeri baba geliyor. Arabaya biniyorlar. İstanbul Fransız Lape Hastanesi. Hani, Ziya Gökalp’ın vefat ettiği ve çığlık çığlığa can verdiği yer var ya, ora. Gerekli muayene yapıp tedaviye başlanıyor. İlaç ve iğneler veriliyor. Bizimki kendini demir parmaklı bir kafes gibi ıslatma yerinde buluyor. Gözlerini açtığında, ilk gördüğü yer burası ve üzerine büyük bir hortumla sıkılan soğuk su şoku. Neyse ki 15 gün tedavi görüp çıkıyor. Onda böylece taneler çıkmaya başlıyor. Yetişince yiyorlar. Bundan böyle cennet onda. Yeşillik. hurmalıklar, bağ ve bahçeler, gözeler onda. Yesinler, şükretsiner. İşin tuhafı bir iki, yahut üç gün kesik. Gecedan gündüz sıyrılıp alınmış gibi. 37’nci ayet. Dünyanın ve ayın birer yörüngesi olduğu gibi güneşin de bir yörüngesi var. Ama, çekirdek güneş. Nasıl ki bir atomda çekirdek çemberinin etrafında yuvarlanıp döner, güneş de bu dönmeyi 250 milyonda tamamlar. Yani, güneş Samanyolu dışına taşmaz. Çünkü bu galaksini merkezi ve çekirdeğidir.

40. ayette güneşin aya yetişmesi olmaz, bu mümkün değildir denerek, güneşin ay ile kıyaslanması gerçek anlamda doğru değildir. Bu yerden bakınca öyle görünebilir. Ama uzaydan bakınca, hiç de öyle değil. Güneş ayın 400 katı büyüklüğündedir. Güneşin dünyaya olan uzaklığı ayın dünyaya olan mesafesinin 400 katıdır. Bu nedenle dünyadan ay ve güneş tepsi gibi, ikisi aynı boyutta imiş gibi görünür. Güneşi ayı kovalıyormuş gibi görmek gerçekte bağdaşmaz. Buna bağlı olarak geceyi gündüz ile yarıştırmak, gündüzü gece kovalattırmak yine gerçeklerle bağdaşmaz. Kuran’da Yasin suresi bunu diyor ama, diyebilirsiniz. Varsın desin. Zaten Kuran, Hakka suresi 40. Ayet ve Tekvir suresi 19. Ayette belirtildiği gibi, Muhammed’in sözlerinden ibarettir. Yani yerseldir, göksel değil. Oysa uzaydan bakıldığında durum hiç de Kuran’ın söylediği gibi değildir.

Sahi, bugün nedir? 21 Mart, yani gün dönümü mü? Evet. Bu nedenle 40 ayete kadar verdik. Hani denir ya, hayır ve şer de ondandır. Varsın Yasin suresinde 40. Ayet de insan nazarı itibari ile yere bağımlı olarak kalsın, fark etmez.

41. ayet, senin bu öğretmenlik süresi bitince, yani yaz mevsiminde bir gemide işe başlayacağını ifade ediyor. 42. ayet: Eylül’de üniversitede Edebiyat Fakültesi bölümüne kayıt yaptıracaksın. 43. ayet. Evine askerlik celp kağıdı gelecek. Bunu

sana haber verecekler. Okulunda kaydını donduracaksın. Sen bu askerlik celp kağıdını alıp, yedek subay olacaksın. Sonra gelip okulunu bitireceksin. Asistanlık görevi seni bekliyor. Şimdiden hayırlı uğurlu olsun.

44. ayet. 1923 yılının Aralık ayında Adana'da yapılacak olan Ziraat Fuarı'nın 10 Mayıs 1924 tarihine ertelenmesi. Fuar. Tersine nedir? Rauf. Kılıçhane, yahut Tersane Rauf. Bu fuar gününün yıldönümünden 10 gün önce iki arkadaşın Ankara'ya hareket edecek. Yani, 48. Gün.

58. gün, "Selamün kavlen min rabbini rahim." Mustafa Kemal Paşa ile görüşecekler. 3 Mayıs günü Tersane Rauf evinde ölmüş olarak bulunacak. Ancak baş ucunda Kuran açıktır. Yasin suresinin sırf son, yani 83. Ayeti kırmızı renk içine alınmıştır. Ama, kimse buna dikkat etmez. Doktor ölüm nedeni olarak kalp krizi şeklinde rapor verecek.

Atsız, ölüm meleğinin dediği gibi, yaz tatilinde bir gemide katip, yani yazıcı olarak iş bulur. Eylül'de Türk Edebiyatı Bölümü'ne kayıt yaptırır. Celp kağıdı geldiği haber verilir. Atsız öğrenimini dondurup askere gider. Yedek subay olur. Askerden gelir, kaldığı yerden okuluna başlar. 1930 yılında okulunu bitirir ve 25 Ocak 1031 tarihinde Prof. Dr. Fuad Köprülü'nün asistanı olur. Malum olaylar.

8 Nisan 1933 tarihinde Malatya Ortaokulu'na Türkçe öğretmeni olarak tayin edilir. 31 Temmuz'da Edirne Lisesi Edebiyat öğretmeni olarak tayini gelir. 11 Eylül'de burada öğretmenliğe başlar. 28 Aralık'ta öğretmenlik görevinden Maarif vekaletince alınır. Suçu ortaöğretimde okutulan tarih kitaplarındaki yanlışlıkları birer birer tespit edip, bunları çıkardığı Orhun Dergisi'nde yayınlamasıdır. 16 Temmuz 1934 tarihinde Orhun Dergisi bakanlıkça kapatılır. Bu yıl 9 Eylül'de Kasımpaşa Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'na Türkçe öğretmeni olarak atanır. 27 Şubat 1936 tarihinde Bedriye Hanımefendi ile nikahlanır. 1 Temmuz 1938 tarihinde Atsız Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'daki öğretmenlik görevinden alınır. 19 Mayıs 1939 tarihinde Özel Boğaziçi Lisesi'nde edebiyat öğretmeni olarak vazifelendirilir. 4 Kasım günü oğlu Yağmur Atsız dünyaya gelir.

Atsız 1 Ekim 1943 tarihinde Orhun Dergisi'ni yeniden çıkarmaya başlar. 21 Mart 1944 tarihinde Başbakan Şükrü Saraçoğlu'na hükümet çalışmasını eleştiri mahiyetinde bir mektup yazar. Bu mektubu dergide yayınlar. Başbakan aleyhinde mitingler başlar. Ancak Şükrü Saraçoğlu o güne kadar gelmiş, devlet kurumları karşısında

milleti. köylüyü ve halkı düşünen, hatta memurlar ve mahalli idareciler tarafından köylü ve halk kesimine karşı yapılan yanlışları haberdar alıp tek düzeltten başbakandır. Ondan sonra bu millet ve devlet böyle bir başbakanı göremeyecektir.

7 Nisan'da Atsız'ın Özel Boğaziçi Lisesi'ndeki öğretmenliğine son verilir. 26 Nisan'da yazdığı yazılar nedeniyle Atsız hakkında hükümete yönelik hakaret davası başlar. 3 Mayıs günü Ankara'da Atsız çevresin kenetlenen Türkçülerden büyük bir kalabalık toplanır, O gün Ankara adliyesinde Atsız'ın davası görülmektedir. Sıhhiye ve Samanpazarı civarından olaylar baş gösterir. Atlı polisler devreye girer. Atsız ve arkadaşları gözaltına alınıp İstanbul Sansaryan Han'da sorgulanmaya başlarlar. 3 Mayıs'taki gösterilerin ve çıkarılan kargaşanın Türkiye'nin Almanya yanında harbe girmesini sağlamak gibi de bir amacı vardır. Çünkü bu olay, Sovyetlere teslim edilen mültecilerin hakkında bunlar kurşuna dizildiler şayiasının çıkması ile gelişmiştir. 19 Mayıs günü Milli Şef İnönü Türkçü ve Turancıların ülkeyi karıştırmasına ve devlet politikasını etkilemesine fırsat vermeyeceklerini 19 Mayıs törenlerinde yaptığı konuşmada açıklar.

7 Eylül günü Irkçılık ve Turancılık davası başlar. 29 Mart 1945 tarihinde dava tamamlanır, Atsız altı buçuk yıla mahkum olur. Ancak mahkeme kararı Yargıtay'a gider. Yargıtay mahkeme kararını bozar ve bir buçuk yıl hapiste kalan Atsız 23 Ekim'de olur.

14 Temmuz 1946 tarihinde ikinci evladı Buğra Atsız dünyaya gelir. 25 Temmuz 1949 tarihinde Atsız, Süleymaniye Kütüphanesi Eski Yazma Eserler tasnif kısmına uzman olarak tayin edilir. 21 Eylül 1950 tarihinde Haydarpaşa Edebiyat öğretmenliğine ataması yapılır. 4 Mayıs 1952 tarihinde onun bu öğretmenlik görevine son verilir. Atsız 31 Mayıs'ta Süleymaniye Kütüphanesi'ndeki eski görevine döner. 1 Mayıs 1969 tarihinde de emekliye ayrılır. 14 Kasım 1973 tarihinde Kürtlere yönelik bir yazısı nedeniyle hakkında bölücülük yaptığı gerekçesiyle dava açılır ve bir buçuk yıl hapse mahkum edilir, ancak Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk tarafından 22 Ocak 1974 tarihinde affedilir ve o gün tahliye edilir. 22 Şubat 1975 tarihinde kardeşi Nejdet Sançar'ın vefatı üzerine 11 Aralık'ta hayata gözlerini yumar.

Atsız büyük bir insandır. Doğruları yanında yanlışları da vardır. Ancak dürüst, mert, borcuna sadık, sözünün eri ve lafını sakınmayan bir karakter taşır. Yanlışla-

rına gelince, bunlardan biri zamanının ırkçılık anlayışından etkilenmesi, Turan ırkını kabul etmesi, bütün Türkleri Hitler gibi askeri bir teşkilat içine almak istemiştir. “Bütün Türkler bir ordu” sözünü çıkardığı dergilerde manşet olarak çok kullanmıştır. İkinci yanlışı ise, Yahudilere alabildiği bir biçimde düşmanlık olması ve bunu Yahudi düşmanlığı haline getirmesidir ki, İslamcı liderlerin yetişmesinde büyük rol oynayan Cevat Rifat Atilhan ile birlikte 1934 Trakya olaylarına sebebiyet vermiş, Türk halkını Yahudilere karşı kışkırtmış, bunun için yer yer konuşmalar yapmış, yazılar yazmıştır. Olaylar sonucu Yahudilerin işyerleri yağmalanmış, evlerine girilmiş, bir Haham öldürülmüş, kızları ve kadınlarına tecavüz edilmek istenmiş, velhasıl devletin de çıkan olaylar karşısında yeterli tedbir almaması ve Türkiye’de can ve iş güvenliklerinin kalmamamı nedeniyle binlerce Yahudi ailesi ülkeyi terk etmek istemiş, devlet işin ciddiyetini ancak bu durum karşısında anlamış ama, maalesef iş işten geçmiş, pek çok Yahudi ailesi Türkiye’yi terk edip Avrupa’ya ve Amerika’ya yerleşmiştir.

Onun Yobazlık Bir Fikir Müstehasesidir adlı yazısında “*Tanrı insan idraki dışındadır. Kur’an, Muhammed’in talimatıdır. Bunun birçok delilleri vardır. Bir tanesi birçok yerinde aya, güneşe, fecre, atların köprüden ağızlarına yemin ve and verilmesidir. Yemini kim eder? İnsan eder ve kendisinden daha üstün bir varlığın adına eder, Tanrı yemin eder mi? Tanrı’dan daha üstün bir varlık olmadığına göre kendi yarattığı aya, güneşe neden yemin etsin? Görülüyor ki bu yeminler Muhammed’in gönlünden ve beyninden doğmadır ve hatta Araplar arasında İslamiyetten önceki zamanların usul ve adabınca edilmektedir.*

Kur’an “alemlerin sahibi olan Tanrı’ya hamd ederim” diye başlamaktadır. Belli ki bu söz de Muhammed’indir. Çünkü Tanrı, kendi kendisine hamd etmez. Müfessirler her ne kadar Tanrı “böyle deyin” demek istemiştir yolunda tevillere geçmişlerse de Kuran’ın sonundaki küçük surelerde olduğu gibi, surenin başına bir “söyle, de ki” hitabını eklemeyi Tanrı düşünmez miydi?” demesi aslında çok doğru ve yerinde tespit edilmiş sözlerdir. Atsız bütün bunları Prof. Dr. İlhan Arsel’den, hatta Turan Dursun’dan çok önce, 1970 yılında yazmış, Ötüken Dergisi’nin 11. Sayısında yayınlamıştır. Şimdi yazan çok. Ama o günlerde böyle bir yazı yazmak için yürek isterdi. İlhan Arsel “Arap Milliyetçiliği ve Türkler” adlı kitabını 3 yıl sonra bastırıp okuyucularına sunacaktı.

MİSKİN

18-19 Aralığa dikkat edin. Bunun bir hikmeti var. Üç gün geçti. Kızılca Kıyamet şifresi bugün çözüldü. Bu şifre alabildiğine geneldir ve mecaz anlamlar da ifade etmektedir. Asıl anlam mecaz anlamların birinde gizlidir. Metin çok uzun yıllar önce yazılmıştı. Bir yerde ele geçti. Üzerinde 32 yıl çalışıldı, bilhassa son 20 yıl. Çözümediler. Ne demek istenildiğini de anlayamadılar. Metni yaktılar. Her şey unutulmuştu ki, birinin beyinde o an şimşekler çıktı. Zihninde kaldığı kadar hatırlamaya çalıştı ve...

1-Silahı bir diğerine vermişti. 2- İşaret edip, bu dedi. 3- Adresi verdiler. 4- O adres hiç akla gelmeyen bir yerdi. 5- İş bitirdiler. 6- Vurulan kollarını açmadı (yani kucaklayan o değil, bir diğeriydi).

Ahsen-i Takvim/Levh-i Mahfuz

Evet, bunlar yazıyordu. Şirince'de kıyamet kopmamıştı ama, işin aslı hiçe sayılarak, birileri tarafından yanlış yorumlanmayla öyle sanılmış, suç da yine Maya'ların üzerine atılmak istenmiş, oysa onların takvimi o gün sona ermiş, yeni bir devir, yani döngü başlamıştı. Bu aydınlık bir devirdi. Karanlığın yok oluşu demekti. Olayın Şirince'yle de her hangi bir ilgisi yoktu. Ama, tamamen başka türlü kurgulanıp yansıtılan durumdan Guatamala'daki bir Maya toplumunun lideri Felibe Gomez, şikayetçiydi. Basın açıklamasında:

-“Aldatmaca, yalan ve gerçeğin çarpıtılmasına karşı sesimizi yükseltiyoruz. Takvimimizdeki zaman döngüsü hakkında söylenenler doğru değil” dedi.

Kimi gazetelerin açıklamasına göre, uzmanlar da, söz konusu tarihin, bir devrin, yani döngünün sona eriş, başka bir döngünün başlangıcı olduğunu, bunun kıyamet kopacak şeklinde anlaşılmasının çok yanlış olduğunu belirttiler. Ancak o gün Şirince'de Kızılca Kıyamet kopmadı ama, Şirince dışında, başkentte çok önemli birkaç olay meydana geldi.

Biri bir basın demeciydi. Bu demeçte Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından kuvvetler ayrılığının demokrasinin vazgeçilmez bir esası olduğu vurgulanmış, ikincisinde ise bir milletvekili, mensup olduğu camianın gençleri tarafından şiddetli bir

biçimde kınanınca, durumu araştırmış, yanlış yönlendirildiğini anlamış ve camiasının gençlerinden bütün samimiyetiyle özür dilemiştir. Birincisi erdemlilik olduğu gibi, ikincisi de bir erdemlilikti.

Erdem, aydınlık demektir, fazilet demektir.

Peki, kıyamet ne demektir? Bu Kuran'da adı geçen surede anlatılır:

1. Kıyamet gününe yemin ederim.
2. Kendini kınayan nefse yemin ederim, (nefsinizi hesaba çekeceksiniz).
3. İnsan, kendisinin kemiklerini (yeniden yaratıp, her şeyini) bir araya toplamayacağını mı sanır?
4. Evet, bizim onun parmak uçlarını (insanı diğer insanlardan ayırt eden unsur belirtilerini) bile aynen eski haline getirmeye gücümüz yeter.
5. Fakat insan önündekini (yaptıklarını) yalanlamak ister.
6. “Kıyamet günü ne zamanmış” diye sorar.
7. İşte, göz kamaştığı (bayılıp düştüğü),
8. Ay tutulduğu,
9. Güneşle ay bir araya getirildiği zaman!
10. O gün insan, “Gidecek yer neresi!” diyecektir.
11. Hayır, hayır! Bundan kurtulacağı yer yoktur!
12. O gün varıp durulacak yer, sadece Rabbinin huzurudur.
13. O gün insana, (nefsini hesaba çekmeyenlere) yaptıkları bir bir bildirilir.
14. Artık insan, kendi kendinin şahididir.
15. İsterse özürlerini (ah keşke, yeniden o günleri yaşasaydım da bunları yapmasaydım diyerek pişmanlığını) sayıp döksün.
16. (Resulüm) onu (vahyi) çarçabuk almak için dilini kımıldatma.
17. Şüphesiz onu, toplamak (senin kalbine yerleştirmek) ve onu okutmak bize aittir.

18. O halde, biz onu okuduğumuz zaman, sen onun okunuşunu takip et (telaşlanma).

19. Sonra şüpheden olmasın ki, onu açıklamak da bize aittir (zamanla daha iyi anlayacaksın).

20. Hayır! Doğrusu siz, çarçabuk geçeni (dünya hayatını, ergenlik ve gençlik dönemini ya da o anda elinizde bulunanı) seviyorsunuz

21. Ahireti (son yıllarınızı) bırakıyorsunuz.

22. Yüzler vardır ki, o gün ıslıl ıslıl parıldayacak (kimseye muhtaç olmadan hayatın tadını çıkaracak),

23. Rablerine bakacak,

24. Yüzler de vardır ki, o gün buruşacak (vay, elimde bulunanı har vurup harman savurmasaydım, az buçuk bu günleri de düşünseydim diyecek),

25. Kendilerinin, bel kemiklerini kıran bir azaba uğratılacağını sanacaklardır (tedavi imkanı bulamadıklarından ağrıları artacak, bu dayanılmaz bir hale gelecek).

26. Artık gözünüzü açın! Ne zaman ki can köprücük kemiğine (bir hastalık belirtisi, omuz zar yapışması gibi) dayanır,

27. “Tedavi edebilecek kimdir” (hekim var mıdır?) denir.

28. (Can çekişen) bunun gerçek bir ayrılış olduğunu (ölümün yaklaştığını, ömrünün sona erdiğini) anlar.

29. Ve bacak bacağa dolaşır (tansiyonu düşer ya da kalp krizi geçirir, vs. vs.).

30. İşte o gün sevk edilecek yer, sadece Rabbinin huzurudur.

31. İşte o, ne sadaka (fakirlere, yoksul olanlara, ihtiyaç sahiplerine bir şeyler) vermiş ne de salat getirmişti (Tanrı’ya dua etmemiş, ibadetini yerine getirmemiş, memleketi ve toplum için hayırlı bir şey yapmamıştı).

32. Aksine yalan saymış ve yüz çevirmiş (sırf kendi çıkarını ve zevkini düşünmüş, eğlenmiş, har vurup harman savurmuş).

33. Sonra da çalım satarak kendi ehline (yakınlarına, tanıdıklarına, fırka yandaşlarının yanına) gitmişti.

34. Yazıklar olsun sana, yazıklar!

35. Evet, lâyıktır sana, lâyık!

36. İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanıyor!?

37. O, akıtılan bir meni damlası değil miydi?

38. Sonra alak oldu. Sonra da Tanrı onu yaratıp biçimlendirdi.

39. Ondan da iki cinsi, erkeği ve dişiği var etti.

40. Peki (bunları yapan) Tanrı'nın ölüleri tekrar diriltmeye (dünyadaki hayat sona erdikten sonra yeni bir hayatta onu yeniden bir insan olarak yaratmaya) gücü yetmez mi?

Bu sure ve ayetler Müddesir suresinin ilk yedi ayetinden sonra indirilmiştir. Surenin diğer bir önemi ise, bu surede 20-25 ayetler arasında, sosyal sigorta, yani emeklilik müessesine önem verilmektedir. Cübbeli Ahmet Hoca isterse bunu kabul etmesin, İslam ve Kuran emeklilik denen bir şey yoktur diye fetva versin, kimse önemsemez.

Kıyametin ne olduğunu günümüze göre anlayabilmek için Şems-i Tebrizi'nin yazdıklarına bakalım:

Şemsettin, o halleri birleştirmiş dediğiniz için suçlusunuz. Bu ne hoş durum, bu ne iyi yoksulluk! Aman aman... Eğer ki adam cimrilik etmediyse, bunu Tanrı'dan sorarım. O, söyledi mi, söylemedi mi? Bundan sonra Tanrı ona, ya "*Cimrilik ediyorsun*", ya da "*Sen nasıl olur da kendi dileğinin, isteğinin, benim dileğimin, isteğimin içinde olduğunu söyleyebilirsin?*" der.

O kendini mazur göstermeye çalışır, tartışma bahsini açar. Eğer affedersen bu bir daha tekrarlanmaz. Başka türlü de mutlu olamazlar. Hatta gerçeği göremezler, beni kıyamette de bulamazlar, hatta öbür dünyada bile. Eğer o verdiği akçe olmasaydı, ben çıplak kalır, buna aldırılmaz, yaya olarak da çıkar giderdim. O zaman sizin haliniz neye varırdı? Benim için geriye dönmek asla yoktur.

Şeyh: "*Halife, semayı yasak etti*" dedi. Bu yasak müridinde bir düğüm oldu. Hastalanınca, onu bir hekime götürdüler. Hekim hastanın nabzını tuttu. Hastalığın se-

beplerini araştırmak istedi. Bu hastalık o güne kadar gördüğü ve bildiğı hastalıklardan birine bile benzemiyordu. Hastalığın ne olduğı tespit edemediğinden tedavi de edemedi. Mürit öldü. Gün oldu, bir rüya gördü. Müridin mezarını açıp, göğsünü yarıdı. İçinde topak sert bir düğüm buldu. Onu aldı, temizledi. Bu sert cisim bir akik taşı gibiydi. Hekim, bu taşı yoksul anında sattı. Taş elden ele dolaştı, sonra Halife'ye kadar geldi. Halife akiki yüzük taşı yaptırdı. Bir gün bir sema alemindeydi ki, bakınca elbisesinin kanlanmış olduğunu gördü. Üstünü yokladı, kendinde herhangi bir açılmış yara göremedi. Aklına geldi. Parmağına baktı. Yüzüğün kaşı erimiş, ak-mıştı. Taşı satanları aradılar. Olay hekime kadar varıp dayandı. Hekim de başından geçen olayı anlattı.

Şems-i Tebrizi, kitabında söylediğı bu sözlerle bir gerçeğı mecaz anlama bile kaçan, ancak görünür itibariyle de açıklıyor. O bir velidir, tabi ki geleceğı az buçuk da olsa bilecektir, bu garipsenemez. Ancak sözlerinde yaşadığı zamana dair izler yok değildir. Şeyh, Evhadettin Kirmani'dir. Halife de o devrin halifesi. Sema, şenlik, toplanma, eğlenme, birlik ve beraberlik anlamına bile gelir. Öyleyse halife kimdir, yahut nedir? Halife gücü elinde bulunduran demektir, devrin en güçlü devletinin başındaki yönetici anlamını da ifade edebilir. Hatta bir devlet başkanı da demektir. Zamanımızda ise şeyh kimdir, mürit kimdir? Yasaklanan ise bir birlik ve beraberlik midir? Ölen ve mezarı açılan kimdir.

Dört unsur nedir? Bunlar yaşatıcı mı, öldürücü müdür? Yaşatıcı ise öldüren nedir? Boşluk mu, uzay mı, yok edici varlık mı? Yani karadelik...

Evet, topraktan da karışmıştır. Halife topraktan, balçıktan yaratılmış, ona bir ruh üflenmiş ve varlık canlanmışdır. Bu kutsal kitaplarda, bilhassa Kuran'da böyle anlatılır.

Dört unsurun topraktan başka diğerkleri, hava, su ve ateştir. Düğüm burada gizlidir, akik de, insan da... "Senayi bir şiirinde der ki:

Sızmış kan görürsen bir yerde eğer,
O benim gözümden akan yaştır, bil."

Hazreti Muhammet, bir gün gamlanmış, yanında bulunan Ebubekir'e, "*ciğerimi yerde görürsen ne yaparsın?*" demiş. Ebubekir, "*onu alır, bağrıma basar, hüngür hüngür ağlarım*" demiş. Hazreti Muhammet, gözlerini göğ'e dikmiş, "*Kızım Fatıma*

benim ciğerim, ehl-i beytim de... O gün gelirse, bağrına basacak mısın? Görürüz" demiş. Evet, onlar bir mücevher gibi kıymetliydi. Ancak her biri kanlar içinde kaldı.

Çoğu kimse halifeliği iyi bir şey olarak görür, halife olmaya ya da halifeye yakın bulunmaya can atar. Ancak halifelik kan ve gözyaşı getirir.

Tanrı alemi İmad ve O He'dir, yani Hu He, Hüve He... Tanrı ikisine, *"ben toprak ve sudan bir halife yaratacağım, sizi de onun soyundan türeteceğim"* demiştir. Onlar *"Yarabbi! Biz bu topluluk âleminde seninle birlikte rahat ve mutluyuz. Korkarız ki sonra dağılalım, bu mutluluktan uzak kalalım!"* demişlerdir ki, Tanrı aleminin rahat ve mutluluk olduğu böylece anlaşılır. Halifeye ister Adem deyin, ister Tanrıkut Mete deyin, fark etmez. Birinin çocukları ya da torunları Habil ve Kabil, diğerinin ise Çiçi ve Huyanyeh'tir. Habil Kabil'i (ya da diğeri öbürünü, önemli olan ikisinin kardeş olması) öldürmüş, Huyanyeh de Çinlilerle birlik olup Çiçi Yabgu'yu katletmiştir.

"Hala yaşıyor gizlenerek ruhuma "Ka'bil"
İmkânı bulunsaydı bütün ömre mukabil
Sırretmeye elden seni bir perde olurdum."

Atsız, Ruh Adam adlı eserinde geçen "Geri Gelen Mektup" adlı şiirinde söz konusu bu beyit ve mısraı ifade ederken bir şeye dikkat çekiyor, farkına vardınız mı? Anlamanın bir anlamı daha vardır, ama sizin bildiğiniz anlam değildir bu. İyi düşünün.

Peki, ya Tanrı'nın sözü, *"Ben biliyorum, siz o sözü itirazınızdan, edepsizliğinizden söylemediniz. Ancak siz bana güveniyor ve topluluğunuzun dağılmasını istemiyorsunuz. Oysa ki güç benimdir, her şeye yeterim, eksik bir tarafım da yoktur. Yine sizi toplayım, hepinizi bir arada, aynı kılıkta yeniden bir daha yaratırım!"* demesi nerede? Ne toplanılmış, ne de mutluluk kalmış, kavgalar; savaşlar, kin ve intikam yıllar boyunca devam etmiş.

Tanrı'nın yaratıcı gücü inkar edilemez. Muhittin Arabi'nin, Şeyh Bedrettin'in ve Prof. Dr. Amiran Kurtkan'ın dedikleri gibi, dünya her hangi bir felaketle sona erer, hayat ve canlılık kalmaz, ancak yaşama şartları yeniden oluşunca insanlar yeniden yaratılır, hayat ve canlılık yeniden başlar. Kıyamet suresinde, 3. ve 4. ayetlerde, hatta sonuncu ayette belirtilmek istenen, gerçekleşecek olan budur.

Yine Şems-i Tebrizi diyor ki:

Bugün, aradığınız o Tanrı adamı benim deyiversem, Mevlânâ bizden ayrı mı düşer? O aradığını bulmuş, belirli bir seviyeye gelmiştir. Yoksa aksilik devam edip giderdi. Bugün size söyleyeceğim odur ki, önünüzde bir gün var. O güne Tegabün, yani Kızılca Kıyamet günü derler. İşte o gün, biz ne yaptık da başımıza bu geldi demeniz sizi kurtarmaz. Ama Kıyamet o gün, o saatte faydalıdır.

Hazreti Muhammet, *“Size gelecek zatın yüzünü asla unutmayın. Çünkü o kişi benim üzüntümü giderecek ve beni sevindirecektir”* der. Yoksa gelecek olan Tanrı'nın kendisi midir? Ama Tanrı insani bütün özelliklerden beridir. Bu dünyada öyledir ama, ya öbür dünyada... Orasını tabi ki bilemeyiz.

Rubaide: *“O put dediğiniz kişi meclisimizin bir süsü ve endamıydı. Şimdi ise yok. Nerelerdedir? O oldukça yücedir ve pek de levent biridir. Meclisimizde olmazsa bilin ki, kıyamet bizden kopar”* denildiği gibi kıyamet, ayrılık ve kargaşa da demektir. Yani kıyametin pek çok anlamı vardır. Ölüm de, felaket de demektir.

Biri varıp: *“ey Allah'ın resulü, herkesi bana gönderiyorsun ama, bu arada sahabenin işlerini de niçin buyurmuyorsun?”* diye bir laf söyledi. Hazreti Muhammet, *“Evet doğru, ancak sen benim için güvenli adamsın, ayrıca senin inanılır bir kişi olduğun apaçık belli. Ben istiyorum ki, bu halk kıyamet gününden uzaklaşsın”* buyurdular.

Görüldüğü gibi, İslam peygamberi, bir savaş peygamberi değil, bir barış peygamberiydi. O toplumundan, halktan başka bir şey düşünmüyor, onların mutluluğunu ve rahatını istiyordu. Öyle ise, sözü edilen biri, ya da o kişi kimdi? Halit Bin Velid mi? Çünkü peygamberin yanında onun üstüne savaşçı yoktu. Buradan şu anlam çıkar: Savaş da bir kıyamet demektir.

Şems-i Tebrizi'den okuyalım:

Kuran'da, *“O kimselerdir ki Rabbimiz Tanrı'dır derler, sonra doğruluk gösterirler”* denildiği gibi onlar bu âlemde böyle söylediler ve kimi geçip gitti, kimi de hayatta. Öte yandan birileri, yani gafiller de Tanrı'ya inandıklarını söylerler ama, Tanrı'nın hoşuna gitmeyecek, ona yakışmayacak işler yapar, hatta davranışlarda bile bulunurlar, he bre kendilerini, görenler inançlı sansınlar diye gayret gösterirler. Böylelikle başa gelirler. Oysa ki, onlar öyle yapıp öyle davranacaklarına, *“Bizim Tanrımız*

yoktur” deyip gerçeği söyleselerdi, iki yüzlü olmasalardı, onların da her birini kıyamet meydanına getirdikleri zaman, kendilerini esenlikle karşılayan kimseleri görürlerdi. Doğrular için, dürüstler için ölüm meleği ne ararsın, onlar için bir hayat meleği vardır. Mezar nerede, hani? Şerif’in midir? Elbette ki, onlar için kurtuluş vardır, mezardan da, zindandan da kurtuluş vardır. Peki, bu kurtuluş ne zaman olacaktır. Mahşerde mi? Yeniden yaratılınca mı? İyi ama, Makalat’ta söz konusu sözler kimler için söylenmiştir? Çoğunluk için mi? Buna iyi dikkat etmek lazım.

İki yüzlülük nedir? Her şeyden önce bunu bilmek lazım. Ama niyazsız dökülen gözyaşı, niyazsız kılınan namaz, mezarın başından daha ileri gidemez. O mezarın başından geri dönenler gibi, onlarla birlikte geri döner. Ama niyazla akan gözyaşı, yalvarış ve yakarıyla kılınan namaz, mezarın içine bile girer, hatta Kıyamette sahiibiyle de beraber olur. Bunu söyleyen Şems-i Tebrizi, son sözünde, “*Kıyamette sahiibiyle beraber olur*” diyor. Kıyamet mahşer mi demek? Yok oluş, ayrıca var oluş anlamına mı geliyor? Bu yokluk ya da varlık kimler içindir? Sahte gözyaşı dökenler, ya da gösteriş için namaz kılanlar kimlerdir? Bunlar halen iltifat görmekte ve kendileri de rağbette midirler? Şems-i Tebrizi’nin, “*Eğer bir kimse mihrapta namaza durmuş, ama kafası dünya işleri ile meşgul ise, o imam meyhanede içen, sonra da kalkıp zina eden adam gibidir. Yani onun bu halde yaptığı iş diğerinden farksızdır*” demesindeki hikmet anlaşılır. Sözlerin çoğu günümüze işaret ediyor mu, etmiyor mu, cevap verin. Söz konusu imam Tanrı’yı kandırıyor ama, öbürü hiç olmazsa yaptığıının günah olduğunu farkında. Bu bir misaldir. Müslümanım deyip de kiliseye bile gidenler, manastırları da ziyaret edenler var. Onlar bunu niye yapıyor. İyi ilişkiler içinde bulunduklarını göstermek ve Hristiyanlara hoş görünmek için. Peki, bir Müslümanın cami yerine kiliseye gitmesi onun dinden çıkması demek değil midir? Benim dostum olduğunu söyleyen biri de aynısını yapıyor, ondan sonra “*ben Müslümanım*” diyor. Birinde karar kıl be adam, ya camide, ya kilisede... Böylelerine iki yüzlü denmez mi? Ora da Tanrı’nın eviymiş, bura da. Gönül de Tanrı’nın evi. Tanrı birdir, iki değildir, hele ki, üç değildir. “*La ilahe illallah*” de, sonra Hazreti Muhammed’i inkar et. Güya dinler birliğini savun. Buna nasıl Müslümanlık diyebilirsin?.

“*Ey Allah’ın resulü, ben o karanlık, soğuk ve iki yüzlü Araba senin peygamberliğine yaraşan sıfatları nasıl kalkıp da söyleyebilirim?*” diyen bir şeyler biliyor, bir

şeyleri fark etmişti ki, bu sözleri söyledi. Ona Hazreti Peygamber, “*Gerektir ki onların Arap olması seni perdelemesin*” dedi. Evet, inkarcı ve düşmandılar. Ama onlara bunu söylemenin ne faydası var? Söylenecek söz başkadır.

O günden korkun ki, kadının biri çıkacak, şeyhlik yapacak. Zaten çıktı bile. Başına bakın, devenin hörgücü gibi. Peygamber efendimiz boşuna buna dair sözler söylemedi, boşuna Müslümanları uyarmadı. Çünkü ona gaybı bildiren bir Cebrail var. Kadın yapacağını yaptı, sonra Müslümanlıkla alay eder gibi!... Sahi, o kaç kocaya vardı? Sakın Üç Aliler demesin. İşin içinde Ali Saip de var. Yani, Dört Ali’ler. İlk evlilik yaptığı salyongozvari kabuklu Kanadalı yârini unutmasın. Tımarhanelik olmuş da, garip garip sesler çıkarıyor. Yoksa, o bir ruh hastası mıydı? Ya tedavisine ne demeli?

Günümüzde de manastırdaki rahibelerin kıyafetlerine hayranlıkla bakanlar var. Hatta onlar gibi giyinenler var, bunu da Müslümanlık diye yapıyorlar. Oysa, Hazreti Muhammet, “benim dinimde ruhbanlık yoktur” demiştir. O bunu buyurmakla kadının kendini Tanrı’ya adamasını yasaklamıştır. Ya baştan ayağa siyahlara bürünenlere ne demeli? Bunun dinde yeri var mıdır? Peygamber namaz kılarken ve dışarı çıkarken örtünün dedi, ancak baştan ayağa kapanın demedi. Her şeyin bir adabı vardır, örtünmenin de... Ya o çarşafın altında bir erkek varsa ne yapacaksınız?

Başı tamamen örtülü, deve hörgücü gibi, bedeni ise tamamen açık... Buyur, kıyamet kopmasın da ne yapsın!?

Yine, “*O gün geldiğinde Müslümanlara domuz eti yedirecekler. Domuz etini bilmeden yiyen Müslüman çok olacak.*” diyor. Şems-i Tebrizi’nin dediği gibi, “*Bugün kıyametin kopması faydalıdır.*” Tanrı’dan zarar beklenir mi!?. Zarar ancak Şeytan’-dandır. Yine biri çıkacak, kadınları hayz, yani adet hallerinde onları namaz kılmaya, oruç tutmaya davet edecek. Kadınlar kadın olduklarını unutup camilerde ön saflara bile geçecek, erkeklerle birlikte namaz kılmak isteyecekler. Başka hangi kıyamet alameti arıyorsun, bunlar yetmez mi?

“*Kıyametin belirtisi odur ki erkekle kadını ayırmak mümkün olmasın, her ikisi de birbirine karışmış olsun*” diyene karşı Beyazıt-ı Bestami bile susmasını bilmiştir.

Bakanın biri çıkmış, “*En yüksek emekli maaşları bizde*” diyor. Peki, birilerinin emekli maaşı gerçekten de yüksek, ya normal emekli maaşlarına ne demeli? Yüksek emekli maaşlarını kesmeye gücü yetmeyenler, normal, kendine ancak yetecek kadar, hatta ayın yarısına yeter maaş alanların maaşını indirmeye, onlardan kesmeye başlayacak. Vatandaş o zaman ne yapsın? Yüksek maaş alandan kesip geçimine yetmeyecek maaş alanlara versinler, en doğrusu bu değil mi? Ama yapmazlar, illa tersini yapacaklar. Oysa kıyamet suresi insanın son yıllarına çok önem veriyor, onun geri kalan yıllarını rahatça ve başkalarına muhtaç olmadan geçirmesini teşvik ettiği gibi, hatta emrediyor. Yapılmamasını da kınıyor, yapmayanları bir azapla uyarıyor. Kıyamet suresinde, ay tutulduğu zaman deniyor. Ama her ay tutulduğunda kıyamet kopmaz. Öyleyse bu ay tutulmasının bir başka anlamı vardır. Ay demek dünyaya tabi olan, onun yörüngesinde ve etrafında dönen demektir. Dünya da güneşe tabidir, onun çevresinde bir yörüngeye oturmuş halde, kendi etrafından da dönmektedir. Oradaki ayın anlamını ancak böyle düşünerek çözülebilir. Şems-i Tebrizi’ye göre aydan kasıt Mevlana’dır. Çünkü kendisi güneştir. Kendisi güneş ise dünya kim? Ay da dünyaya tabidir. Mevlana, Şems-i Tebrizi’ye tabiyse ay olan kimdir?

Şeytan nedir, kimdir? İnsanlar onu hep dışta arar. Zerre kadar bile kendilerinde aramazlar. Hep bir başkası olarak görürler. Onu çirkin bir biçimde hayal ederler, şeklini öyle çizerler. Genellikle başına bir çift boyuz koyarlar. Ateşle alakalı görürler. İnsanları saptırdığını düşünürler. Onun için hikayeler, kıssalar anlatılır. Güya ona Kıyamete kadar mühlet verilmiştir. Peki, ya kıyametten sonra? Şeytan eğer insanın kanındaysa bu nikotindir. İnsan ölünce bundan kurtulur. Ancak yeniden dirilişinde o nikotini barındıran bitki yine var olacaktır. Ama ya kanında nikotin bulunmayıp da şeytanlık yapanlara, Şeytan’a papucu ters giydirmeye çalışanlara ne demeli? Bunlardan da çok var.

Hazreti Muhammet, “*Ben şeytanımı Müslüman ettim*” dedi ve Mekkeliler ona o zaman inandılar. Yoksa inanmayacaklardı. Bunu da Şems-i Tebrizi söylüyor, başkası değil. Oysa, son peygamberin kanında bir dirhem bile nikotin yoktu. Şeytan

onda ne gezer, tenzih ederiz, ama bunu söylemesinde bir anlam vardı. Belki de Vahşi'yi kast etmiştir!

Melekleri de hep nurdan, ışıltılı ya da kanatlı, genellikle kızlar olarak tasvir ederler. Ancak meleklerin ne olduğunu bize Arapça çok iyi anlatır. Meleke kelimesine çok dikkat edin. Bu, yetenek, nitelik ve insanı hayvandan ayıran özelliklerle ilgilidir. Öyleyse görüş, hissetme, duyma, düşünme, akl etme, fikr etme, mantığa vurma olduğu kadar, hareket etme, anlama, konuşma, güzel hitap etme ve karar verme de birer melekedir. Bunlar insanda mevcuttur. Zaten Kuran'da, bir surede Tanrı, Adem'in, yani insanın yaratılmasından bahsederken, ona ruhu üfürdükten sonra canlandırmış, meleklerle bu yaratılan insana secde etmeleri emredilmiştir. Adem'in yaratılışından bahsedilen diğer bir ayette de, insan yaratıldıktan sonra, ona bir bir saydığımız melekelerin verildiğinden bahsedilir. Ayrı surelerde olan bu iki ayet birleştirilirse gerçek daha iyi anlaşılır. Peki, bu surenin adı nedir ve suredeki ayet kaçınıcı ayettir? Onu da ben söyleyeyim: Secde, 9'ncü Ayet.

Şeytan her insanın kendisindedir. Kötülük, adam öldürme, zina, başkalarının ailelerine musallat olma, hırsızlık, gasp etme, doymak bilmez bir ego sahibi olma, fakirleri ve yoksulları düşünmeme, sırf kendi çıkarlarını düşünme Şeytani nitelikler ve özelliklerdendir.

İnsanların bir kısmı gittikçe şeytanlaşır. Hatta Şeytan'a lanet okuyan kimse bile şeytanlaşabilir. *"Din adamlarına Şeytan musallat olmaz ve onların içinde asla Şeytan bulunmaz"* demek yanlıştır. Güzel bir bedene ve yüze sahip kimsenin illa melek olması icap etmez. O kişi şeytanlığın en a'lasını bile yapabilir. Bu dünyada Şeytan olduğu gibi, öbür dünyada da Şeytan vardır. Hatta yeniden yaratılıştaki Şeytan olacaktır. Rahman Tanrı'nın iyi yönü, Şeytan Tanrı'nın kötü yönüdür. Bu nedenle Tanrı, *"Rahmetim gazabımı geçmiştir"* der ve insanlığa müjdeyi verir.

Tanrı hile düzenlerin, suçları olmadığı halde kimi insanları suçlayanların, Tanrı'nın insanlara vermiş olduğu ömrü çok görüp onları istikballerinden mahrum edenlerin ne yaptıklarını çok iyi bilmektedir. Yapanlar başlarına gelecekleri bilselerdi böyle yapmazlar, en ufak bir biçimde bile buna teşebbüs etmezlerdi. Tanrı tabi ki

haberdardır. Onlara kimse acımaz, hatta acıyan da bulunmaz. Azapları misli misli artırılacaktır. Kıyamet günü hesabı çarçabuk görülecek olanlar da onlardır. Karanlık her birini çepeçevre saracak, yalvaracaklar, ama seslerine kimse kulak vermeyecektir. Çünkü hak etmişlerdir. Tanrı'yı hesaba katmayanların sonu ancak bu olur. Ölmek isteyecek ölemeyecek, azabın her türlüünü çekeceklerdir. Kendilerini Tanrı yerine koyup, bir yaratıcıya, her şeyi var edene şirk koşturmak ne imiş, görsünler. Onlar on binlerin sesine kulak verdi mi ki, şimdi biz onların sesine kulak verelim. Her şey karşılığını bulur, hatta misli misli bulur. Tanrı'nın üstünde başka bir güç yoktur. O doğru olanların, merhametlilerin her an yanındadır. Ancak insanlığa kan ağlatanlara, onlara hayatı zehir edenlere asla merhamet edilmez. Tanrı adaletlidir. Bir küçük çocuğa yapılanların bile hesabını sorar ve hak edenlere cezalarını verir.

Şems-i Tebrizi:

-Maide suresinde denir ki: *"Bu Tanrı'nın bir vergisidir ki dilediğine verir."* Bu neye işarettir. Kadimden kadimi mi görürsün? Enam suresinde, "O, gözleri kavrar" denir. Âyetin bütünü şöyledir: *"Onu (Tanrı'yı) gözler kavrayamaz, belki o gözleri kavrar. (Çünkü) o, latiftir, her şeyi bilici olduğu gibi görücüdür de"* O ayetteki nükte buna işarettir. Ta ki, kıyamete kadar, sonu gelmeyen ve sonu gelmeyecek olan sözün de tamamı budur.

Şems-i Tebrizi:

-Şimdi bakıyorum, sanki kıyamet kopmuş, gizli âlem açığa çıkmıştır. Evet, ant içerim ki, gizli âlem görünüyor, perde aralanmış bir halde. Ama gafiller bilmez, körler göremez, gözleri açık olanlara göredir bu durum.

Gizli bir yapılanmanın adamıydı. Susturucu takılmış silahı çıkardı, yanındakine verdi. Masadaki fotoğrafı çıkarıp, vurulacak kişiyi gösterdi. *"Bu"* dedi. Adresi verip, zamanlamanın nasıl olacağını da belirtti. Sonra *"Göreyim, işini bitir, iz kalmasın"* dedi. Diğer silahı aldı, beline soktu. Dışarı çıktı. Arabaya bindi. Arabayı bir yere park etti. Adrese vardı. Beklemeye başladı. Kurban görüldü. Yavaşça yerinden kalktı, ona doğru yürüdü. Akşamın alacakaranlığıydı ama, ışıklar vardı. Silahını çı-

kardı, tetiğe dokundu. O anda belli belirsiz bir ışınlama ve kurban gözünden kaybolur gibi oldu, saniyelik. Baktı, ne yandım diyen, ne yere düşen vardı. Şaşırdı. Az ileride bir genç kız, ıglık atıp yere kapaklandı. Bunu görür görmez bir daha şaşırdı ve silahı beline sokup, sakinliğini muhafaza etmeye çalışarak oradan ayrıldı. Park ettiğı yere varıp arabasına bindi.

Kendisine ateş edildiğinin farkında olmayan kurban, birden tuhaf bir hal hissetti. Her yanını kaplayan bir ışık huzmesi... Gerisini hatırlamıyor. Rüyada yaşıyor gibiydi. Tuhaf bir yerdeydi. Bir kaybolup bir görünen belli belirsiz şekiller ve hiç görmediğı garip makineler vardı. Yatar bir haldeydi. Kımıldayamıyordu. Başına bir şey geçiriler. Bir ekran görür gibi oldu. O ekranda bir beyin vardı. Sonra kolundan bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Sanki içinden bir şeyler boşalıyordu. Bir süre böyle karanlıkta kaldı.

Rüyada uyanır gibi oldu. Yine oradaydı. Belli belirsiz şekiller. İçine, bilhassa damarlarına bir sıvı dolar gibiydi. Tamam olunca ekranda bir yazı gördü:

Beyin sağlam, diğer organlar da sağlam. Kanda nikotin vardı, onu temizledik. Şeytanını Müslüman etmeye gerek kalmadı.

Tetikçi arabayla yolda giderken ha bre düşünüp duruyordu. Kendisi herhangi bir yanlışlık yapmamıştı. Hedef bir başkası değildi, oydu. Yanlış da görmemişti, hayal ise hiç değil. Bundan emindi. Ya oradaki durum?! “Galiba işin içinde başka şey var” dedi. “Evet, onlar” dedi.

Adam bekliyordu. Onun yanına vardı.

-“Yaptım ama, olmadı” dedi.

-“Nasıl olmaz?.... Sen ne diyorsun?”

-“Vurulan bir kadın oldu”.

-“Ne demek bu?”

-“Gözden kaybolur gibi oldu, anlık. Oysa ateş etmiştim. Vurulan da bir başkası. Baktım, vuracağım kişi yerinde yoktu. Kaybolup gitmişti.”

Adam, bir sigara yaktı. Bir duble içki aldı. Koltuğuna yeniden oturup düşünmeye başladı. Aradan bir süre geçti.

-“Paranı vermeyeceğim. Çünkü işini yapmadın. Ancak yine de vurulan biri var. Her ihtimale karşı yarı parayı vereceğim. Ama senin bir tedaviye ihtiyacın var. Bir klinikte iki gün kontrolden geçeceksin. Tamam mı?”

Tetikçi;

-“Tamam” dedi.

İki gün sonra...

Tetikçi klinikten dışarı çıktı. Evine vardı. Bir az dinlendi. Sonra çıkıp doğruca adamın yanına geldi.

Adam;

-“Bitti mi, hoş geldin” dedi.

-“Hoş bulduk”.

-“Psikiyatr doktorlardan öğrendim. Herhangi anormal bir durumun yokmuş.”

-“Evet...”

-“Yalnız...”

-“Yalnız ne?”

-“Bir tuhaflık...” Demeye kalmadı, silahını çıkaran tetikçi, adamın göğsüne bir el sıkı, o kadar. Hafif bir ses çıkarıp elini kalbine götüren adam, bir anda masanın üzerini yığılıp kaldı. Tetikçi, silahı beline soktu. Odadan çıktı. Arabaya bindi. İki gün önceki olay yerine geldi. Baktı, kurban oradaydı. Arabadan indi ve kurbanı kucakladı.

-“Geçmiş olsun, iyi atlattın. Ne dediler sana orada dönerken... Bir şey söylediler, yani mesaj iletiler mi?”

Kurban;

-“Konserve yerine saat mi yedirmeye çalıştılar, üçüne... Oysa, dehre küfredilmez. Bu mesaj ekrandaydı ama, ne olduğunu anlamadım.”

Tetikçi:

-“Tamam, ben anladım.”

İkisi kol kola girdi. Arabaya bindiler.

Biz o depremi boşuna vermedik. Oysa. emin bir beldeydi bu şehir. 10 Eylül 1509 Pazartesi günü müthiş depremi gördünüz. Ölenler çoktu, yıkılan evler ve binalar da. Surlar bile yıkıldı. Elbette bunun bir sebebi vardı. Biz onların ne tezgahlar hazırladıklarını biliyorduk. Benim velimin eserini tahrif etmek, Firdevsi Rumi'ye yazdırarak onu zina yapmış göstermeye çalışmak ne demektir?! Biz onların bunu yapmak için kimlerden ne emir, o emri ne şartlarda aldığını da çok iyi biliyorduk. O kullarımızı ahitlerine sonuna kadar sadık kılacağız, ne yapsalar da biz koruyacağız. Belirlenen gün geldiğinde yine bir dümen çevirecekler, halkı isyana teşvik edecekler. Bunu yapacaklar ama, yaptıklarına çok pişman olacaklar.

Ya ikincisi.

And olsun asra. Biz dilediğimizi Müslüman yaparız, buna kimse engel olamaz. Ya siz, hala inkardasınız. Koskoca bir ordu birkaç bin düşman karşısında mağlup olmuş, neredeyse teslim olacaktı. O anda biz 100 kadar Yeniçeri kulumuzu bir kar-yeden gönderdik. Bunlar destan yazdılar, düşmanı şaşkına çevirdiler. Hepsi birer birer devrildi, asırlık çınarlar gibi. İşte o zaman sizi kurtardık. Buna hala şükretmeyecek misiniz? Ama siz bizim kullarımızı hala yok etme, ortadan kaldırma peşinde-siniz. Sonunda çok pişman olacağınızı da biliyoruz. O zaman görün azabı. Alaylı-larınızla daha ne zaman kadar hükmetmeye çalışacaksınız? Hadi, onarın bakalım kubbenizi. Sin. o güne de yemin ederim. Bekleyin. Biz de bekliyoruz. Demek, Vakıa hayırlıdır. *"Fe lev lâ izâ belegati'l hulkûme..."* İnsanlar can boğaza geldiği zaman ne yapabilirler? Tanrı'nın emaneti olan ruhun sahibine iadesi ve teslimi söz ko-nudur. Peki, ahad olan kimdir? Vav. Yemin ederim ki, can teslimi muhakkak ger-çekleşecektir. Bir kulumuzu buna yazıcı kıldık.

Şems-i Tebrizi, *"Ama ya çok derin uykuda olanlara ne demeli, düşman gelip onların boğazına yarı buçuk dayansa bile gözlerini açamazlar"* diyor. Dahası var... Ve o depremi de verdik, kendinize gelin, alet olmayın diye. Sabretmesini, bekle-mesini bile bilmezsiniz. Beldemizi koruduk ama, bu size bir uyarıydı. 20 bin ölü az

mıdır?. Hatta 50 bin ölü. O sular kabarmadı mı? Evler komple sular altında kalmadı mı? Halen aklınızı başınıza devşirmediniz.

Milattan önce 1774 yılında Pitana, Kanişlerin bulunduğu Nesa'ya saldırdı, bir gecede bu şehri zapt etti. Ama şehrin halkına kötülük etmedi. Onlara kol kanat gerdi. Çünkü kendilerinin neslindendiler. Peki, yüzyıllar önce bu durum böyleyken, yüzyıllar sonra neden aynı erdemlilik muhafaza edilmemiş de, halkın bir suçu varmış gibi, kırıp geçirmişler. Baştağının suçu vardır, yoksa onun tebaasının değil. Geçelim bunu. Günümüze gelelim:

Uzaydan bakınca bir konserve kutusu gibiydi büyük bina. Her şey burada görülür, her karar burada alınırdı. Pek çok yere hükmetmiştiler, hala da hükmetmekte. Kendilerini Tanrı seviyesine çıkarmış, ona şirk koşmakta usta hale gelmişlerdi. Bütün oyun Müslümanlar üzerineydi. Kimi ölkelerden birilerini tespit ediyor, getiriyor, onlara Muhammet adını veriyor, sonra ona Müslümanlık adına inandırmaya çalışıyor, o kişiye inananlara işte peygamberiniz Muhammet budur diyorlardı. Şirkin bir çeşidi de buydu. O kadar sahte Muhammet türetmişlerdi ki, bir düzineden az değil. Kullarımızdan bir kulu uyardık. O doğru yolu buldu ve gerçeği anladı. Gönderilenlerdendi. Canını siz mi alacaksınız? 19 yıl sonra bir kulumuzu hastalandırdılar. Bu bir unutkanlık hastalığı idi. Korumamız altına aldık. Ancak ona şifa veren de biz olacağız.

Malcolm X'i öldürseler de, yok edebilirler mi? Peki o üç kişi neden serbest, hayatta? İşin tuhafı, 3786 yıl önceki Nesa sarayı da konserve kutusu gibiydi, aynen.

Konserve bilirsiniz, ilerisi için hazır yemektir. Bir fabrikada hazırlanır. Kutular içine konur ve kapatılır. Havadan uzak kaldıklarından bozulmazlar. Ama her birinin belli bir müddeti vardır. O günden sonra bozulurlar. Bunun önüne halen geçilemedi. Yani saati var. O saat gelince bozulma başlar. Mumya da buna benzer. Ancak aradan çok uzun zaman geçse bile, günü yani vakti zamanı geldiğinde o da bozulur. Bu belki 3000 belki de 4000 yıl sonra olur, ama 5000 yıla kalmaz. Çünkü her şey yok olmaya mahkumdur.

Bunlar bir levhada yazılıydı, isterseniz bu levhaya Levh-i Mahfuz deyin.

Şems-i Tebrizi diyor ki: O, ne biçim bir âlemdir? Gübre içinde debelenen bir böcek bile ister ki Tanrı'yı görsün ve onu bilsin. Bu yolda başları çoktan dönmüş, ciğerleri de paramparça oluncaya kadar canlarını feda etmiş kimseler, o âlemde çıkıp aşağı inmişlerdir. O âlem de yukarıdan onları seyretmektedir. Bunlar isterler ki, ölüm gelsin de Tanrı kendilerine yeni bir hayat versin. Bazılarının karınlarına kan ya da su dolar. Tanrı onları bu âlemde almak isteyince her biri mal, mülk, can ve her şeyden vazgeçer, Rey şehri hükümdarı İbrahim Ethem gibi, başka bir hayata varır, ona kavuşurlar. Aynısı Rey şehri hakimi Azizüddeve Kızıl Bey ve Sultan Kuttalmış için de geçerlidir.

Bir mezar taşında, insan ömrü bir saattir diye yazıyordu. İsterse üç saat olsun. Ömrün tabi ki bir sonu vardır. Sofiler için, vaktin çocuklarıdır derler. Yani onlar vaktine bağlı insanlar demektir bu. Bizim için de Tanrı'nın verdiği ömürden nasiplenmek ancak bir saattir. Çünkü onun meclisindeyiz. Hizmette bulunuyoruz. Ben de onun postuna, makamına konmuş bir böcek gibiyim. Bir kapalı kapı vardı, çok büyük, demir bir kapı. Çok uzun yıllardan beri burası kapalıydı. Merak etmiştim. İçeride ne vardı acaba. Sordum. “*Bir büyük dev var, uyuyor*” dediler. Aradan zaman geçti. Merakımı yenemedim. Vardım, kapıyı açıp içeri girdim. Boştu. Kimsecikler yoktu. Her tarafa baktım. İçeride, yerde canlı olarak bir böcek gördüm. Onu ayağımın altına alıp ezdim. Çok uzun yıllardan beri uyuyan dev herhalde buydu. Niye her şey şimdi böcek üzerine. Böcek istilasını mı var? Bunu söyleyen ben değil, Şems-i Tebrizi. Tabi ki onun sözleri bitmez.

Devam edelim:

Eliften, yani onun gelmesinden sonra beliren bir ışıktır. Yere düşmen gerekirdi. Ama ölüp de niye ondan yoksun kalasın. Niçin tevili, yani açıklanması kendini bu raya atmak olmasın. Ayette, İbrahim'in makamına giren tabi ki güven içinde bulunur, yani esenlikler onunladır. Bunu sen biliyordun. Yine ayette, bir gün gelecek, yeryüzü bambaşka bir yeryüzü olacak, gökler bile alt üst olacak, varlık olarak ancak Tanrı baki kalacak denmesi boşuna değildi. Tevekkül ettin, sabrettin.

Şimdi sen diyorsun ki, *“Elif harfini dümdüz, yani dosdoğru gördüm, sırtım iki kat oldu, ihtiyarladım”* diyorsun. Lam harfi de, *“ben de onun gibiyim”* diyor. Bunu duyunca sen, *“Sakın, laf söyleme, çünkü sana yakışmaz. Sen onun gibi değil, kendin gibi ol”* dedin, hatırlasana. Peki, lam nerede? Seni ona götüreyim. Aslında senle ilk karşılaşmadan önce uyarın oydu, *“Ben Hızır’ın işini ve inceliklerini bilirim”* demişti. Ben ona, *“Ev emza hukuba”*, yani *“Yıllarca ararım”* demiştim. 40 yıl mı, 80 yıl mı oldu, bilemem. Buna sen diyeceksin ki isterse 40 bin yıl, ya da 80 bin yıl. İtirazım olmaz, 40 bin yılda kurulan hayat, 80 bin yıl sonra yeniden kurulur. Bundan eminim. Ben seni tanıdım. Bir daha da bırakmam. Ancak hala duvarı çözemedim. Çocuğu ve gemiyi de. Bunu işiten kurban, hafifçe gülümsedi. Sen ve Yuşa iki yetim çocuk-tunuz. Size ait olan bir şey vardı, meydana çıkmaması ve zamanı gelince anlaşılması için, gizledim. Bunu illa benim söylemem gerekirdi ki, neyin ne olduğunu anlayasınız. Çocuk bendim. Vardım ama, zamanım gelmemişti. Kendimi öldürdüm. Gemi, hayat demekti, yani dünya. Onu kusurlu gösterdim. Dünya demek devlet de demekti. Büyük balık küçük balığı, ufak balıkları yuttuğu gibi, nasıl istersen o şekil farz et istersen. Büyük devletin eline düşen küçük devletin zamanla varlığından eser kalmaz. Bu hayat sen, ben ve o; her üçümüzün. Ölü balığın canlanması, kendine göre bir yol tutması da benzer bir durum, düşünürseniz. Şimdi Yuşa nerede, onu sen biliyorsun. Herhalde bana gösterdikleri yazıda buna dair bir şeyler vardı.

Tetikçi;

-“Evet” dedi.

Araba binanın yan tarafında durdu. Tetikçi arabadan indi, bagajı açtı. Sırtına bir giysi geçirdi. Herhalde bu çelik zırhtı. Beline uzun carcurlar sokulu bir kemer bağlayıp eline iki otomatik tabanca aldı. Arabanın açık camından Hızır’a seslendi:

-“Sen bekle. Ben yukarı çıkıp bir şeye bakacağım , onu alıp geleceğim.”

Kapıya yürüdü. Birkaç el silah sesi duyuldu.

Tetikçi, kapıdaki nöbetçi iki kişiyi öldürüp içeri girdi. Binanın iç kısımlarında da, silahlı adamlar vardı. Tetikçi onları da temizledi. Yukarı çıktı. 5-10 kişi orada da karşısına çıktı. Onları da temizledi. İkinci kata çıktı. 5 kişi de orada vardı. Onları da

temizledi. Odaya girdi. Ceset halen masanın üstündeydi. Çekmeceyi açtı. Bir konserve kutusunu aldı. Dışarı çıktı. Aşağı indi. 6-7 silahlı adamla karşılaştı. Onları da temizledi. Binadan dışarı çıktı. Bir baktı, binanın önünde kapıları açık iki minibüs, yerde 20-30 kadar ölü halde, kımıldamadan yatan birileri vardı. Demek ki, bunlar içeridekilere yardıma gelen kimselerdi. Acaba kim öldürdü demeye kalmadı, Hızır'ı arabaya girerken gördü. Kendi kendine, "Başka kim olacak, o" dedi. Arabaya bindi. Anahtarı çevirdi. Çalışan araba ileri fırladı.

Tetikçi, elindeki konserve kutusunu Hızır'a verdi. "Torpido gözünde bir açacak var" dedi.

Hızır, konserve kutusunu açacakla açtı. Bir saat vardı. Onu eline aldı. Havayla temas eden saat çalışmaya başlamıştı. Bu saatin ayrıca bir gösterge yeri vardı. Göstergeye baktılar. Tetikçiye, "*Bir saatlik zamanımız var, yeri acele bulmamız lazım. Konservatuara sür*" Dedi.

Vardılar.

Aşağı indiler. Hızır,

-“Konser salonunu bulmalıyız.”

Tetikçi;

-“Fazla vaktimiz yok, çabuk.”

Konser salonunu bulmaları geç olmadı. Aşağı kısma indiler. Bir kapının önünde iki kişi vardı. Tetikçi, susturucu tabancayla ikisini halletti. Ölen adamlardan birinin cebinde anahtarlığı buldular. Anahtarlardan biri saat göstergesinin gösterdiği kapıya uydu. Açtılar. İçerisi karanlıktı. Anahtara bastılar. Etraf aydınlandı. Burası salon kadar büyük bir odaydı. Bir duvarda çelik dolap kapılara benzer sıra halinde bir şeyler var. Bu şeyler üst üste de dizilmişti. Göstergeye baktılar. Duvar da bir yeri göstermişti. Tetikçi anahtarlığa bakıp, büyük anahtarı çelik dolabın anahtar deliğine soktu ve çevirdi. Başka bir anahtarı da onun yukarısındaki deliğe sokup çevirdi. Kolu da çevirince kapısı açıldı. İçerisinde bir kapak daha vardı. Onu kaldırdılar. Suyun içindeymiş gibi biri yatar haldeydi. Tetikçi, "Bu o" dedi. Fermuarını açtılar. Uyanmaya ve kendine gelmeye başlamıştı. Onu kolundan tutup dışarı çıkardılar. Adam gözlerini açtı.

Tetikçi;

-“Yuşa” dedi.

Adam:

-“Musaybin Abdullah...”

Tetikçi:

-“Bir tuhaflık demesinden senin de onun elinde olduğunu anlamıştım, bu nedenle çekinmeden vurdum. Sen 1984 yılından beri bu dolaptaydın. Aradan tam 28 yıl geçmiş, ölü gibi dolapta kalmıştın. Ancak başka biri olarak 28 yıl yaşamıştın. O yaşayan sen bugün ölmüştü. Saat bu nedenle işlemeye başladı. Bugün o ruhun eski bedenine yeniden dönmüş, dolabın açılmasını beklemeye başlamıştı. Yetiştim.”

Bir gün Hazreti Peygamber, *“Kardeşlerimle buluşacağım gün gelecek, onları çok özleyorum”* dedi. Sahabe, yani onun arkadaşları, *“Ey Tanrı’nın elçisi, bizler miyiz o kardeşlerin”* dediler. *“Hayır”* dedi. *“Ya diğer peygamberler mi”* dediler. O yine, *“Hayır”* dedi. Peki, *“Onlar kimdir”* dediler. Hazreti Peygamber, *“Benden sonra gelecekler. Onlar kardeşlerimdir”* dedi.

Şems-i Tebrizi bunları yazmış. Uydurup söyleyecek değil ya. Elbette ki bir bildiği var. Peki, Hazreti Peygamber, kardeşlerim demekle kimleri kast etmişti. Türkleri mi? Öyleyse ne mutlu bize, ne mutlu Türk milletine. Kimse kalkıp da bundan sonra Müslümanlık diye o şartları dayatmaya kalkmasın. İsteyen yerine getirir, isteyen yerine getirmez. Yerine getiren de yerine getirmeyene zerre kadar üstün değildir. Yerine getirene bunun karşılığı vardır, yok değil. Ancak yerine getirmeyen de başka bir şeyden dolayı başka bir şekilde karşılığını alır. Ne deniyor? Tanrı her gün sizin işinizi yoluna koyar. Bu nedenle kulları ona yürekten inansınlar.

Bir Arap, varıp peygambere , *“Ey Tanrı elçisi, Tanrı’nın buyurduklarını söylersin?”* der. Peygamber,

-“Namaz kılacaksın. Bunu kılanlardan öğrenirsin. Onlar sana gösterir” der.

Arap,

-“*Ya oruç!*”

Peygamber;

-“*Yılda bir aydır, geldiğinde tutarsın.*”

Arap,

-“*Peki, başka bir şey yapmam gerekir mi?*”

Peygamber, “*Hayır*” der. Arap; “*Ben bu dediklerini yaparım, başka şey yapmam*” der ve gider. O gittikten sonra son peygamber, “*O bunları yapar, kendini kurtarır.*” Onun bu sözünü duyanlar, “*Biz de o Arap gibi yapalım, kendimizi kurtaralım*” derler ve böylelikle mutabaattan, yani Hazreti Muhammed’in yolunda gitmekten, onun peşinde yürümekten böylelikle vazgeçerler. Bunu da Şems-i Tebrizi diyor, ben demiyorum. O halde Hazreti Muhammet’e uymak bilinenin çok dışında. Kardeşlerinin de kim olduğu ancak böyle anlaşılır.

Kur’an’da Tanrı, insanları asla sağcılar ve solcular olarak ikiye ayırmamış, insanların içine bu fitneyi sokmamıştır. Ayetlere bakın, böyle bir ayet var mıdır? Peki, neden birileri, Kur’an’ı da delil göstererek öyle yapmaya çalışıyor, insanların zihinlerini bulandırıyorlar. Sağcılar cennete girecekmiş, solcular cehennemde yatacakmış! Bunu nereden biliyorsunuz. Çünkü, o tür söz Tanrı kitabında yok.

Kul odur ki Şeytan’a uymaz. Bu işten dolayı da o kişiye utanç gelmez. Şeytan’ı yok farz eder, gider. Çünkü kendi iradesiyle hareket etmektedir. Şeytan da o kişi benimle uğraşıp duruyor diyerek gülmez. Birileri de başlar, falan kimseyi gördün mü, İblis’le nasıl savaştı, onu nasıl alt etti diye laf çıkarır, öğünürler. Oysa bu onların çıkardığı bir laftır. Eğer sen bir şeyler yapıyor, kötülük işliyor, yalan söylemekte de ısrar ediyorsan kendinle uğraş, başkası ile uğraşma. Peki, nefsi mutmainneyi bilir misin? Bu C bağıdır. Yani gönül. Bir de emredici nefis vardır. Bu da yerine göre kınar, yerine göre kötüler. Nefsi mutmainne, nefsi emmareden daima yüksektir, yücedir. Bunu bildiğin anda her şeyi anlarsın.

Sen söylüyorsun ama, o ne diyor. Yahut o söylüyor, sen ne diyorsun? Alemin kadim olup olmamasından sana ne? Başlangıcı var diyorsun, peki nereden biliyorsun, gördün mü? Önemli olan senin kadim olup olmaman, alemin değil. Peki, sen de kendinin başlangıcını bilmiyorsun. Öyle demişler, veyahut öyle yazıyor, ya da görmüşler diyorsun. Kur'an'da ne deniyor, "*Bilmediğin şeyin peşine düşme.*" Kadimsen tabi ki bir varlığın var, hadissen yaratılmışsın, varlığın yok ama yine de seni türetmiş, meydana getirmişler. Var olmayan bir şey yeniden yaratılabilir mi? Ama yaratılıyor işte, buna ne diyeceksin. Sana bir ömür verilmiş, yerine göre düşün ve kavramaya çalış. Kendi halini de araştır, bakalım ne göreceksin. Alemin kadim mi, hadis mi konusunda asla düşünme. Çünkü anlayamazsın. Kadim olduğunu sandığında hadis çıkar, hadis olduğunu sandığında kadim çıkar. Çünkü bu feleğin sana olan bir oyunudur. Her şeyi olduğu gibi kabul et. Ya dünya insana göre göreceliyse? Yani görecelikte, insan yok olduğunda dünya da yok olur, kainat da. Peki, o insan hangi insan? Herhalde bütün insanlar değil. Bunu anlamak istiyor musun? Yasin-i Şerif oku. Dördüncü budur. Ona dikkat et. Mahşerin dördüncü atlısı da budur. Birileri kalkıp niye, "*Dördün biri olma*" der, aklınca öğüt vermeye çalışır. Zaten olmak isteseler de olamazlar. Çünkü Tanrı buna izin vermez. Onların ya da kimin haddine dördün biri olmak, Şeytan bile olamaz.

Tanrı'yı tanıma bahsi çok derindir, anlayamazsın. Ne yapsan da anlayamazsın. Öyleyse Tanrı'yı kendi haline bırak, dilediğini yapsın. Yine de, "*Derin*" deyip duruyorsun. Sen bütün bu yaptıklarıyla Tanrı'yı mı sorguluyorsun? Bilmiyorsun ki, asıl derin olan sensin. Araştıracaksan kendi derinliğini araştır. Sen benim dostum musun? Öyleyse damarlarının içine kadar girmiş olan o sevgiliyi neden bilmez, neden onun sırrına vakıf olmazsın. Bu o kadar açık ki, aynen el ayası gibi. Ama yine de sen körsün ve görmüyorsun. Hatta anlamıyorsun bile. Sonra, "*Ben Tanrı kuluyum*" diyorsun. Öyleyse neden onun sırlarını bilmiyor, neden içyüzünü kavrayamıyorsun? Seni bir bağlayan mı var?

Şems-i Tebrizi devam ediyor, Şemsettin'e, yani kendi kendine diyor ki: Seninle konuşup tartıştığım bu sözleri senin şeyhinle konuşup tartışmadım, onu kahr içinde koydum, öylece bırakıp gittim. Ama, dara çekilse de hala "*Ben şeyhim*" diyor. Bu nasıl şeyh. Bildiğin şeyhlerden değil, başka bir şeyh. İşte, burada kahırdaki lütfu görürsün. Çünkü o hukuktur, yasadır.

“Ceddin deden, neslin baban
Hep kahraman Türk milleti...”

Bu da bir şifre. Çok önemli bir şifre. Türkçe tarih onun adıyla başlar.

Biri bir savaş meydanında bulunmuş, iki yaşında, ama kim olduğu belli değil. Ona birinin oğlu deyip, adını koymuşlar. Ad işte buradan gelir. Ondan önce ad yok. Bunu kadının biri büyütmüş. Daha doğrusu o, evlatlıkmiş. Kadının oğlu babasının yerine geçmiş. Birileri evlatlığa el atmış. Zaten bir az da müritlik dersi aldığından, Şam’da da tahsil gördüğünden becerikli çıkmış. Onu bir sultanın yanına vermişler. Handa durumu kollayıp boş bir anı bekliyormuş. Bir süre kalmış, kendini sultana kabul ettirmiş. Bir gece sultanı öldürmüş. Geçerli nedeni de, meğer bu sultanın babası, babası denilen kişiyi hapsedmesi, babasının ise hapiste ölmesiymiş. Ama asıl babası da o değilmiş. İşin içinde başka bir durum var. Çünkü sultanın öldürülmesi birilerinin işine geliyormuş. Diğer sebep bahane. Kılıçarslan son Kılıçarslan olarak ölmüş. Katili evlendirmişler. Bir süre sonra oğlu dünyaya gelmiş. Ona da ad vermişler. Bunun da bir oğlu olmuş. Nazım halinde bir kitap yazmış. Kardeşinin oğlu kimdir, bilir misin? Öküz çobanı Ahmet de derler ona. Çünkü gençliğinde çobanlık yapmış. Peki, neden 200 kadar adamı ile gelip mürit olduktan sonra bir kış günü şeyhi o gece derdest edene Kapucubaşı derler. Hatta Elvan adını da verirler, Bunu da hiç düşündün mü? Her birine Baba İlyas soyundan derler. Kendilerini böyle tanıtmışlardır. Peki, söyleyin bakalım, Baba İlyas kim?

Babalardan biri, şeyhin idamından sonra müsebbibi çok aradı ama bulamadı. Bulsaydı öldürecekti. Bakmaya kıyamadığı yavrusunun da katilinin o olduğunu tespit etmişti. Demek ki, öldürdüğün çocuğun sen olduğunu biliyordun. Peki, ben kimdim öyleyse? Şeyh mi? Ya Yuşa?! O Azerbaycan’dan gelir gelmez Ankara’da Hacı Bayram’ı yetiştiren Hamit Hamidettin Aksarayı midir? Somuncu Baba da desem olur mu? İşin zerre kadar farkına varmayan Sepetçioğlu, hani Hicri 1402 yılı geliyor ya, bu Hicriyi aklınca Miladileştirir, bizim Başbakan Ecevit’i de Torlaklardan bir çengi yapar. Dolayısı ile Kemalistleri de bir taraftan vurmaya çalışır. Ama bilmez ki Torlaklar Türkmendirler. Halen günümüzde bile Türkmenliklerini de muhafaza

ederler. Nasıl olmuş birisi Torlak Hu Kemal demiş. Hu dedi ya, fırsat bu fırsat, Yahudi. Be yadigar bu nereden çıktı?

Varıp bir gemiye bindim, bir alimle görüştükten sonra. Sinop'tan... Denize açıldık. Yolda fırtına çıktı. Birinin uğursuzluğuna yordular. Herkese bir çöp verip kura çektiler. Kısa kibrit çöpü bendeymiş. Tutup beni denize attılar. Onlar benim gibileri hep dışarı atarlar. Sanki denizden kurtulmuş, bir toprağa, köşeye atılmış giydim. Kendime gelince anladım. Kura çekip beni denize atanlardan biri de Şahabettin Ahmet'ti. Türkistan'dan gelmiş, Uluğ Bey'in selamını getirmişti. Beni Candar'da görmüş, görür görmez *"İşte Tanrı'nın kulu budur"* demişti. Ama, nereden bilebilirim ki halleri sahteymiş. Orada sözünü ettiğim alimle tanıştım. O bana *"Gitme"* dedi. *"Beni yüzdürecek bir deniz var. Ondan sonrası benim yurdum. Kuşlar gibiyim. Eğer bendensen, gel. Değilsen git, varıp kümes hayvanlarına karış"* dedim. O, *"Batarsın"* dedi. Ben, *"Bütün denizciler denizdeki girdaptan kaçır. Oysa ben geçerim. Cansız varlıklara bak, onların konuşmalarını, fısıltılarını duy. Alimler bunu bir türlü kabul etmezler"* dedim. Denize açıldık. Kulağıma şarkı mıdır, türkü müdür, hoş bir ezgi geldi: Hatırladığım kadar, girdabın içinde bir damar, o damarda da incecik bir yol vardı. Oradan geçtim. Geçerken birini gördüm, şanlı biriydi. Onunla birlikte 17 kişiyi de gördüm. Bir ses çalındı kulağıma. *"Çegan tepesi boş değil, biri var bekliyor... Bir bayrak dalgalanmak için rüzgar bekliyor"* deniyordu. Ve ezgiyi yeniden duydum:

Ormandaydım. İki yıl geçmişti. Bu Fırat ırmağının kaynağını görmeye benzer. Sen geldin. Geldiğin gün ezgiyi yine duydum: Bu ezginin mısraları, 500 yıl sonra, 1918 yılında yazılmış, ama o güne aksetmişti! Ayette belirtildiği gibi denizin suyu biter de Rabbimin sözü tükenmez.

Neyse ki ben, Eflak kıyılarında karaya vurdum. İsyanım böyle başladı. Kırım'a çıkıp da Türkistan'a gidememiş, Uluğ Bey'e kavuşamamıştım. Kaderime razı oldu, Deliorman'a geldim. Bayrağı açtım. Duymuşlar, çok kişi geldi. Baktım, beni Mehdi sanıyorlar. Meğer bunun için gelmişler. Hepsini tersledim, kovdum. 200 kişilik bir grup da vardı. Onları çok tersledim ama, gitmediler. Kışa kaldılar. Ne bileyim, bana tuzak kuracaklarını. Ekmeğimi yemişler, suyumı içmişler, aylar boyu çiftliğimde rahat etmişlerdi. Meğer başları Öküz Ahmet, Sultanhanı'da Konya Selçuklu sultanı

Kılıçarslan'a tuzak kurup, onu katleden kimsenin torunlarındanmış. Bunlar adamı tuzağa düşürmeye sanırım soyca alışmışlar, daha doğru bu onların mesleği olmuş. Takma ismine bakarsan Kapucubaşı Elvan Ağa. Ona Aşıkpaşazade Ahmet de denecek. Ama, ya asıl ismi. Öküz çobanı Ahmet. Sen var, hayvanlarını otlat, sana ne tarih yazmaktan? Güya tarlasında altın bulmuş. Tarlamı izinsiz sürmüşler de berim yok.

Elif harfinin bir anlamı vardı. O dergahta bir Elif'ti. Peki, o hangi hikmet için dergahtan sıçrayıp dışarı çıkmıştı. *"Onun hikmetinin iç yüzünü, yine kendisi bilir"* dediler. *"Akıl .yanılmaz"* diyordu. Ama gel gör ki, yanılıyordu. Halen yine *"Yanılmaz"* diyorlar. Sonra Be harfi geldi, Elif'in ayağına düştü. Elif, *"Niye geldin?"* dedi. O, *"Seni açıklamak için. Bir nokta var, onda senin mührünü saklıyorum. Elif'in anlamıyım. Ayrılığın ve ayırmanın iç yüzü bende"* dedi. Te harfi geldi, *"Başımda iki nokta var, birini dünyaya, birini de ahirete atarım"* dedi. Üç noktalı Se harfi kendini araya sokuşturdu. İşte, ezgi mısralarının kaynağı budur.

Cim harfi uzakta, beklemekteydi. Tevriye sanatı daha çok belirsin, gerçekler açığa çıksın diye. Çünkü onda Kuran'ın anlamı vardır. Cim iki yönden Elif'ten üstündü. Onun yolunda beline kemer bağlamıştı, ezelden Elif'e bağlıydı. Dal harfine gelince, bu da iki eliftir. Bir topluluk, onu düşman bilirler. Aralarında, birbirleriyle kavgaya tutuşurlar. Haklıdırlar. Çünkü kuş daldan dala konar. İnce okunuşunu boş ver, bunun değişip kalın okunuşuna bak. Fatiha oku, bitirmeden önce *"Vele'd-Dallin"* de. O veledi de bana bırak. Sen, eğer harabat, yani bir meyhane ehliysen, ya da mal mülk biriktiren din adamı gibiysen, Hı harfinin, yani geçimini çalışıp da zar zor temin edenlerin, ancak ayaline yetecek kadar getirenlerin ne günahı var?

Diyelim ki, yolda giderken seni bir köpek daladı. Ona, kalkıp kuduz köpek demek yaraşır mı sana. Evet, o gün o köpeğin sahibiyile beş tane yardımcısı aшаğı indiler. Fitne bir an bile yatışmadı.

Havariler ve imamlar neden 12'ydi. Buna göre mi kurgulamıştılar? Sembolik olarak onların her birinin adı birer aya mı verilmişti. Oysa, *"İşledikleri günden dolayı her biri birer hayvan yapıldı"* denir. Peki, diyen kim? Günah işlediklerini nereden biliyorsun? Bunlar 661-878 yıllarından önce, hatta 3786 yıl önce de vardı. Takvimi görmüyor musun?

Yuğ töreni kaç ay sonra yapılır? Er Tunga kim?

Ya Tı'ya ne diyelim. Bu yıl olarak önceden hesaplanmış mıdır?

Herkes bir tarafa kaçmıştı. Varıp onun ayağına düştüler. O, yukarı çıkarak onları ayırdı. Vaazdan sonra aşağı iniyordu ki, minberin son basamağında durup şahadet getirdi.

Burada çok fazla söz söylendi. Tabi ki bir ilahi uyarmayla karşılaştık. Bize *“Ey iman edenler, niçin yapmadığınız şeyleri (yaptık diye, ya da yaptığınız şeyleri inandığınız kişiye mal ederek) söylüyorsunuz?”* dendi.

Demek istenmişti ki: O binlerce sözü son peygamberim mi söyledi? Ne Ebubekir gibi oldunuz, ne de Ebu Hanife gibi, bir de o yalanlarınıza inanmayana zındık bile demeye kalktınız. Buharalıymış! Onun nereli olduğunu ben çok iyi bilirim. Yetmemiş gibi bir de Semerkandi çıkardılar. O aklınca neler söylüyor? Bu şehirlerde yaşayan insanların suçu ne?

O anda İmam Maturidi;

-*“Yarabbi bağışla!”* deyince, yani özür dileyince bir anda minber hareket edip yürümeğe başladı. Seslendi, *“Ey minber, bu sözü sana söylemiyorum, dur”* dedi.

Minber durdu. Minber ağaç olduğu halde, onun sözlerinden harekete geçmiş ve durmuştu. İşte keramet budur. Yani ağaç olduğu halde bile minber, kendi nefsinde öğüt kabul etmiş, yürümüş, kendisiyle beraber onu da yürütmüştü.

Şems-i Tebrizi sustu.

“Ashab-ı Kehf’in köpeği arkadaşlarına bağlılığı nedeniyle bir gün arşa yükselecek, yani arşın kendisi olacaktır” denmiştir. Nefis köpek gibidir demişler. Bu söz çok doğru bir sözdür. Nefsinle hareket ediyordun ama, arkadaşlarını unutmadın. Nefsi emmareden nefsi mutmainneye geçtin, sahibini öldürüp arşa yükseldin. Bu senin şanına yakışır. Boşuna Tur'da Tanrı seninle konuşmadı. Boşuna Tanrı o mucizeleri sana vermedi. Beyaz el ruhundan bir parçaydı. Işık halde bunu gördüler. Asan bir silahtı. Bu asanla Fravun'un silahlı adamlarına üstün gelip onları yok ettin. Denizin yarılması da... O kadar şeyi boşuna mı anlattık?

Uygunsuz bir topluluk, yani karye içindeydiler. İkisi gelmiş, o toplumu uyarmış, ama sözlerini dinletememiştir. Üçüncü kişi gelmiş, bu da o toplumu uyarmış, yine dinlememiş, inkara devam etmişler.

Yuşa, Musaybin Abdullah ve Hızır bir anda harekete geçecekler ki, o anda biri belirdi, koşa koşa geldi. *“Ey kavmim, onlar doğru söylüyor. Bu üç kişi size gönderildiler. İnanın”* dedi ve Kur'an'dan bir sure okumaya başladı:

“El-hâkumu't tekâsur, hatta zurtümü'l-mekabir. Kellâ sevfe ta'lemûn. Summe kellâ sevfe ta'lemûn. Kellâ lev ta'lemûne ilme'l yakîn, Le terevunne'l cahîm. Summe le terevunnehâ ayne'l yakîn. Summe le tus'elunne yevme izin anin naîm.”

Sözlerini bitirmişti ki, o toplumdaki biri elindeki silahı doğrultup ateşledi. Koşarak gelen ve onlara inanın diyen bu adam vuruldu. Daha yere düşmemişti ki, bir ses duyuldu. Bu sayhaydı. İsrail'in sesiydi. Onun gök gürlemesiydi. O kavim bir anda yok oldu, gözlerden silindi.

Yere düşen kişi ayağa kalktı. Oysa silahla vurulmuştu. Şimdi görünürde herhangi bir iz yoktu. Mermi dışarı çıkmış, vücutta açılan yer kapanmıştı. Hızır varıp ona; *“Hoş geldin ey Muhammet Hanefi”* dedi. Diğer ikisi de aynı sözü söyledi. Muhammet Hanefi üçüyle kucaklaştı. Çok geçmedi, dört ayrı renkte, dört at belirdi. Dört atın üzengisinde dört bayrak, yani flama asılıydı. Birinde tırpan, birinde silah, birinde terazi, birinde kitap vardı. Atlara bindiler.

Evlatlardan Abdurrahman Alevi ve Alp Ata neredeydi? Biliyordu, biri Malatya'da, biri Turfan'da kalmıştı son olarak.

Muhammet Hanefi:

“Kardeşlerime gidelim” dedi.

Ufukta uzaklaştılar. Bunlar mahşerin dört atlısıydı. Güneş batarken gözden kayboldular. Sabah, tan vakti onları bekliyordu. Tan yeri ağarırken bir gün göreceksin, her birini... Çünkü bu mukadder. Ne dersin de. İstersen kader.

Türkün ebcedi 620'dir. Vav'sız yazılır. Terken Hatun diye yazanlar bunun Türkan Hatun olduğunu bilsinler. Hazreti Muhammed'in miracı bir gerçektir. Göğe mi çıkmıştır, yere mi inmiştir, bilmem ama onun söz konusu miraçta gayb alemlerinde yol aldığını biliyoruz. Cebrail, yolda Hazreti Muhammet'e atlılar göstermiştir. Bu atlılar Tanrıkut Mete'nin ve onun soyundan gelenlerin atlılarıydı. Başlarında da Tanrıkut Mete vardı. Hazreti Muhammet, miraçtan sonra yalnız bir kişiye bundan söz etmiştir. Karahanlılar Devleti kurulurken miraçtaki Türkler olayından çok söz edilmiş, Tanrıkut Mete olarak da Satuk Buğra Han gösterilmiştir. Ama o, Tanrıkut Mete değildi tabi. Karahanlılar bunu kendilerine yontmuşlardır.

Kürt kelimesinin ebcedi 224'tür, Kürd olarak, yani "de"li yazılır, "te"li yazılmaz. "De" de bildiğimiz dal'dır. *"Elif'in dümdüz, yani dosdoğru olduğunu görünce sen, "Sırtım iki kat oldu, yani dal oldum" dedin. Lam araya girdi, ben de Elif gibi düzüm, dosdoğruyum dedi. Bunu deyince ben ona, "Sen sakın ortaya laf atma. Öyle bir şey de söyleme. Sen Elif değil, lam'sın, lam olduğunu bil, ben Elif'im deyip de onun yerine geçeyim deme" dedim"* diyen Şems-i Tebrizi, Türkün de, Kürdün de karakter yapılarını ortaya kor:

Sofuların adetidir. Herkes kendi yemeğini önüne alır, diğerlerinden ayrı yer. Bunu da yaparlarken, bir haksızlık olmasın, sıkılganlık nedeniyle kimse aç kalmasın diye de düşünürler. İşin aslında kibir de vardır. Hazreti Muhammet bir öğün olsun bile yemeğini yanındakilerden ayrı bir kaptan yemedi.

Bir gün, bir yolculukta, herkes sofraya oturmuş, kendi azığını önüne koymuş, yemeye başlamıştı ki, ansızın bir Türk atlısı heybetle çıkarak geldi. Türkler cesur oldukları kadar konuksever, hatta kaynaşık insanlardır.

Atlı atını durdu ve sordu:

"Yemeklerinizi niçin bir arada, bir kaptan yemiyorsunuz da, ayrı ayrı yiyorsunuz?"

Adamlar;

"Bizim adetimiz böyledir, böyle gördük, böyle yiyoruz" dediler.

Kamçısını kaldıran atlı;

-“*Şimdi o âdeti koyanın da, sizin de canınızı yakarım, bu adeti kabul edenin de! Çabuk yemeklerinizi bir araya getirin, ya da bir kaba koyun, birlikte yiyin*” dedi.

Yolcular çok korkmuşlardı. Mecburen onun dediğini yaptılar. Yemekten sonra yola düştüler. İçlerindeki yaşlı adam, bakışlarını göğe dikmiş bir şeyler söylenip duruyordu, sanki dua eder gibi, anlayamadım. Bundan sonra yemeğini ayırıp da yiyenleri Tanrı affetsin diyordu.

Bir adamın gerçekten susamış mıdır? Bunu anlamak istiyorsan onun önüne helva ya da şeker koy. Eğer o kişi bu yiyeceklere dönüp bakarsa, bil ki susamış değildir.

Yolda bir Kürde rastladık. Onların işidir, ancak böyle yol keserler. Dedi ki: “*Ey sofiler, ekmeğiniz var, halbuki çömezler aç durur.*” Geldiğimiz yolun ilerisini işaret ederek ona cevabı ben verdim “Git, geldiğimiz tarafta bir köy var. Ola ki eline bir ekmek tutuştururlar” dedim. “*Orası çok uzak. Şimdi çocuklar aç, ekmek bekler*” dedi.

Dedim ki:

“Biz de açız. Ekmek arıyoruz, ama bulamıyoruz.”

Gidiyorduk. Hiç bir yerde durmadan da ilerledik. O hala yanıımızdaydı. Bizden ayrılıp gitmiyordu. Ona, “*Bak görüyorsun işte. Bizde de ekmek yok. Biz de açız. Hani senin çömezlerin vardı, onlar açtı. Varsana onların yanına. Belki bir şeyler bulur yedirirsin*” dedim. Kürt hemen bıçağına davrandı. Bari onda bıçak tutacak kadar yürek ve güç olsaydı. Bir iteledim, yere düştü, tepelenmeye, ağlamaya başladı. Ben, “*Sakın inanmayın. Onun bu ağlaması şeytanın ağlamasıdır. Çalışmaz, didnmezler, böyle kalkıp yol keserler. İsterler ki başkaları çalışsın, başkaları uğraşsın, kendileri hazır lokma yesin*” dedim.

Hazreti Muhammet, kardeşlerinden söz açmış, kardeşlerine hasretinden bahsetmişti. Ashabı onun kardeşi değildi. Kardeşleri başkasıydı. Kimse onun kardeşlerinin kim olduğunu anlayamadı. Peki, kardeşlerim demekten kimleri kast etmişti.

Kaymaz Mevki'nde, tekkedeydik. Çok insan vardı. Kaç gündür burada kalıyordum. Sabah çorba, akşam pilav veriyorlardı. Rahattım. Bu arada pek çok kişiyle de tanıştım.

Bir ara oturuyorduk.

-“*Yedi yüz kişiydik. Yedi Tacikten dayak yedik*” dedim. Gülmeye başladılar. Kahkahalarla gülüyorlardı. Bu bütün dergaha yayıldı. Herkes gülmeye başladı. Şeyh geldi. “*Gülmeyi kesin*” dedi. Sonra, “*Güleceğinize, yedi yüz kişi yedi kişiden nasıl dayak yemiş, bunu düşünün. Bağlar vardır, görünmez bağlarla insanları bağlayıp tutsak ederler, her yüz kişinin başına birini verirler. Yüzbaşı da onlara sabah akşam dayak atar*” diyerek onlara hitap etti. Yanında iki genç vardı, kardeştiler. Biri Bektaş, biri Menteş'ti.

Yanıma oturan Bektaş;

-“Taşların sırrını biliyor musun” dedi.

-“Hayır” dedim. Sordum:

-“Gökten inen taşların mı?”

-“Yazılı taşların” dedi.

-“Anlat” dedim.

-“Günü geldiğinde anlayacaksın” dedi.

Aradan yıllar geçti.

Şehre vardım. Burhanettin'e, “Sen de Türkistan'dan geldin. Taşların sırrı nedir” dedim. Demez olaydım. O, “Bunu nereden duydun” dedi. “Kaymaz”da dedim. Durdu düşündü. “Boş ver böyle sırları, taşların sırrı mı olur, taş taştır” dedi. Bir kaç ay geçmedi. Garip bir olay oldu. Şeyh Evhadettin, apar topar Bağdat'a gitti. Sordum, ne oldu diye. “Köpek daladı” dediler. Köpek, beş adamıyla ortalıkta halen gezip duruyor, belirli yerleri teftiş ediyordu.

Bektaş'a rast geldim. O, "Sana bir şey söyledim, sen de vardın, hemen adamını bulup yetiştirdin" dedi. Ben onun bu sözü neden söylediğini anladım. "Özür dilerim" dedim. O, "Dikkat et" dedi. Hatta buluştuğumuzda Mevlana'yı da Burhanettin hususunda uyardım, ama dinletemedim. Onun adını veliye çıkarmışlar. Velilik kim, o kim?

Kadı Nasrettin bir gün bana, "Taşların sırrını öğrendin mi?" dedi. Ben "Hayır" dedim. O, "Taşların sırrı Türk kardeşliğidir. Bu da Ahilik demektir" dedi. Ben, "Açıklar mısın" dedim. O, "Gıyasettin, başa geçer geçmez kardeşlerini hapsetti. İzzettin'i de ne yaptı, bilmiyorum, haber yok. Ancak onun adını oğluna ad olarak vermişti. Oysa, Türklerde kardeşlik çok önemlidir, buna dikkat ederler" dedi.

Atıldığım kuyuda bir süre kaldım. Sonra çıktım. Kimi orada, kimi burada. Çok şeyler gördüm. Kardeşlerin hapsedilmesini ve öldürülmesini kânun haline getirdiklerini, bu hususta fetva verdiklerini de gördüm. Öküz çobanı Ahmet, bir hazine bulmuştu. Götürdü padişaha verdi, verirken de kem küm etmeye başladı. Ancak pişman oldu. "Ey, eline ne geçti peki? Fakire fukaraya versen bin türlü sevaba girer, hiç olmaz ise ileriki ömründe rahat yaşardın" demeye başladı. Onun bir hatası daha olmuş, okuduğu eserde baba ile oğlunu ayırmamıştı. Bilmez ki o oğul, dost babaya hayırlı evlat. Bir de Abdalın birini bulmuş, ona meczup diyor. Meczup dediğin bu adam Dünder Bey'in kardeşi Ertuğrul Bey'in yerine geçmesiyle Antalya'ya gitmiş, Alanya'da tekke kurmuş. Bir daha da Eskişehir civarına ayak basmamış. Kimi karalıyorsun sen. Harabat ehlinde ne hazineler var! "Şeytan bunun neresinde, içinde mi, dışında mı?" Peki, Koyun Musa'dan ne haber? Varın siz hep birlik olun, ak koyun-kara koyun türküsünü çağırın, göreceğiz. Yakındır.

Hadi, kolay gelsin. Dünyaya tek başına hakim olmaya çalışmak nasıl mı? Kaç bakalım, havan bittiği zaman ne yapacaksın? Yoksa uzaydan dünyayı mı bombalayacaksın? O bomba senin mi, benim mi başında patlar? Sakın, düğmeye bastığın zaman kendini tamamen yok etmeyesin.

Unuttum sanma, nefsi emmare H'dır. Neyin kapısı bu? Cennetin mi? Belki de cehennemindir. Ey düğümleri çözme uğruna ölüp giden zavallı mahluk, Sam Amca. Malcolm X'in selamı var. Parkinsondan da eser kalmamış. Seni ringe çağıran adamı bir görmeliydin.

818 yılındaydı. Yeşiller giyinmiş iki kişi, ölü halde bulunan İsa'yı kendisine getirerek, rüyasında Şeyh Bedrettin'e göstermişlerdir ki Varidat'ta onun açıklaması ile bu, İsa'nın, cesedi ölü olmasına rağmen, ruhuyla diri bulunduğuna bir işarettir.

-“Anlamadın değil mi? Açık açık söyleriz, anlamaz. Kapalı, şifreli anlatırız yine anlamaz. Peki, o kadar gelişmiş tekniğine, o kadar bilgisayar hafızana göre bunları sen niye anlamıyorsun. Biz demedik mi, okuyamazsan, yani anlayamazsan o erlerin gelişi senin için zul değil. Nemrut'u küçük bir sinek yok etmedi mi? Burada sinek ne arar deme! Vızıltısını şimdiden duyar gibisin. Öyleyse kaderine razı olacak, ya da “kabul ettim” diyeceksin. Yalnız şartım var. Bu şartı yerine getireceksin. Kabul mü?”

-“Kabul.”

-“Hah, şöyle imana gel. Ayrıca, Japon halkına ve Irak halkına da birer özür borcun var, unutma.”

-“Tamam.”

-“Yok olmasaydı, Osmanlı yok olmazdı. Bak, imi timi kaldı mı?”

-“Kalmadı.”

-“Sen de ille ebed kalacak değilsin. Nasıl Roma yok oldu, Bizans yok oldu, Fravunlar yok oldu?!”

-“Evet!”

-“Boşuna dünyanın dışında kendine kaçacak bir yer arama, asla bulamazsın, emin ol.”

-Yani, dünyadan başka hayat yok mu?

-“Var mı sanıyorsun?

-“Demek ki, yok!”

O FİLM

Bir şeyi yakmak çözüm müdür? Ondan böylelikle kurtulacağını mı sanıyorsun? Oysa, yakmak bir meseleyi halletmez. Diyelim ki, aldın ve yaktın. Yanarken de seyrettin. Peki, gördün mü alevi? Onda ne gördün? Çıkan alevi seyrederken gördüğün şeyi söyle? Ama bunu söyleyecek ve gördüklerini anlatacak nedense bir kelime bile bulamıyorsun. Öylesine sessiz. Bir çıtırtı bile yok. Telefon çaldı. Aldın. Kız arkadaşındı. Kapıyı açtın. Ama, onu içeri almayıp geri cevirdin. Kafan kırıışktı. Neyin ne olduğunu tam olarak anlayamamıştın. Kız arkadaşın giderken “Seni özleyeceğim” demiş. Sen de “Ben şimdiden özledim” demiştin.

Eve girdin. Karnın acıkmıştı. Yemek yemeğe başladın. Ateşe attığın şey ise kül- lenmeye yüz tutmuştu. Birden arkadaki kapı sessizce açıldı. Fark ettin bunu. Ocağın kendiliğinden yanmasını da fark ettin. Sonra odaya girdin. O yaktığın şeyi, ruh çağırma tahtasını gördün. Hiçbir şey olmamış gibi, eski ve sapasağlam haliyle öylece yatağın üzerinde duruyordu. Onu görünce bir iki adım attın, ayağına ruh çağırma sarkacı takıldı. Sarkacı aldın ve optik kısmından baktın. Önceki gördüğün siyah varlığı yine gördün. Bu duvara yansıyan bir gölge gibiydi. O seni tamamen etkisi altına aldı. Odada cam perdesinin küçük ışıklı lambaların boydan boya sıralandığı sicimi yerde sürükleyip çektin götürdün ve bu intiharı gerçekleştirdin. Yahut, seni merdiven aralığında intihar süsü verip sallandıran bir başkası mıydı? Öyleyse bu kimdi?

Ruh çağırma tahtasında kaç harf vardır, bilirsiniz. 26. Güle güle demek olan good bye ile, 33. Ama, şenliğe katılan gruptan 33 kişi 2 Temmuz 1993 tarihinde ölecekti. Otel görevlilerinden 2 kişinin dahil edilmesiyle bu sayı 35’e yükselmiş, oteli ateşe verenler içinde de Ahmet Alan ve Hakan Tümgil adlı iki kişi ölmüştü. Ama, dedik ya tahtada 33 harf var.

İşin tuhafı da, Ölüm Alfabesi adlı filmde ölen kız Debbie yani Shelley Catherine Henning devrin başbakanı Tansu Çiller’in 1993 yılındaki görünümüne çok benziyor. Filmin başrol oyuncusu Laine, daha doğrusu Olivia Cooke de Çiller’i az buçuk andırmıyor değil. Ama, bunun farklılığı kendini hissettiriyor. Çiller 1946 doğumlu. Olivia Cooke 1993 doğumlu, Yani, Madımak Oteli faciası gerçekleşikten sonra o yıl Aralık ayında dünyaya gelmiş.

Peki, Madımak Oteli faciası kime yaradı? Bu faciada ölenlerin çoğu Aleviydi. Aleviler olaydan sonra Sivas merkezden başka yerlere göç etmeye başladılar. Facia ile meydana gelen 9 aylık gebelik suresi dolduğunda çocuk doğdu. Sivas'ta Refah Partisi Belediye Başkanlığı seçimlerini kazanmıştı. Bu parti 1999 yılında yapılan seçimleri de Sivas'ta kazandı. İşin tuhafı Çiller, 1995 yılında yapılan genel seçimlerden sonra, 1996 yılında Refah Partisi genel başkanı Necmettin Erbakan'ın başbakan olmasına meydan veren koalisyon ortaklığına evet dedi. Bu hükümet bir yıl kadar devam etti.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel Tansu Çiller'den onun karanlık ilişkileri nedeniyle hiç memnun değildi. Partisi DYP'nin başına getirilme işine karışmamıştı ama, gözü Çiller'i tutmuyordu. Erbakan başbakanlığı bırakmak zorunda kalınca, Çiller'in başbakan olmasını istemişti. Mesele, köşke kadar gitti. Yanıt çok geçmeden geldi. Cumhurbaşkanı Çiller'e, Anayasa'da başbakanlığın devri tanımının ve işleminin mevcut olmadığını söylemişti. Yani o Çiller'in başbakan olmasına her kimseden karşıydı.

ANAP-DSP-DTP Koalisyon hükümeti kuruldu. 24 Kasım 1995 tarihinde Çiller köşke çıktı. Demirel'e, *"Siz bizim seçim kaybetmemiz için uğraşıyorsunuz. Ama bu kanunu veto ettiğiniz takdirde ben de sizin görev sürenizi tartışmaya açar, kısaltması için çalışırım"* deyince ondan *"Ben kanunsuz iş yapmam, çık dışarı"* yanıtını aldı. Demirel daha sonra, kendisiyle yapılan röportajda konu sorulunca, "bu hareketi yapan kişi bir bayan olmasaydı, pencereden aşağı atardım..." diyecekti.

Çiller DYP genel başkanı ve başbakan olduktan sonra, 20 aylık sürede, Sivas Madımak Oteli katliamı başta olmak üzere. gazetecilerden 20 Mayıs 1993 tarihinde Ercan Gürel, 26 Haziran'da Ömer Taşar, 6 Temmuz 1993 tarihinde İhsan Uygur, 14 Temmuz'da Rıza Güneşer, 28 Temmuz'da Ferhat Tepe, 20 Eylül'de Muzaffer Akkuş, 14 Ocak 1994 tarihinde Ruhi Can, 12 Mart'ta Nazım Babaoğlu, 19 Mart'ta Kamil Koşapınar, 29 Mayıs'ta İsmail Ağay, 8 Eylül'de Erol Akgün, 17 Eylül'de Bahri Işık, 3 Aralık'ta Ersin Yıldız, 11 Ocak 1995 tarihinde Onat Kutlar, 23 Mayıs'ta Bekir Kutmangil, 28 Temmuz'da Nail Aydın, 29 Ağustos'ta Seyfettin Tepe, 8 Ocak 1996 tarihinde Metin Göktepe gibi isimler faili meçhul cinayetlere kurban gitmiştir. Görüldüğü tam tam 18 gazeteci. Öldürülen gazeteci sayısı sırf bu kadarla sınırlı değil. Madımak Oteli'nde katledilen Mehmet Atay ve Carina Cuanna isimli gazeteciler de

dahil edildiğinde sayı 20'e varır. Oysa, anarşinin en şiddetli olduğu yıllarda, 1974 yılında Adem Yavuz, 1978 yılında Ali İhsan Özgür, Cengiz Polatkan, 1979 yılında Apdi İpekçi, İlhan Darendelioğlu, 1980 yılında İsmail Gerçeksöz, Ümit Kaftancıoğlu, Muzaffer Feyzioğlu ve Recai Ünal adlı gazeteciler öldürülmüşler. Toplam sayı 9 idi. 20 aylık sürede öldürülen gazeteci sayısı anarşinin en şiddetli olduğu 4 yılındakinden çok daha fazla idi. Gördüğümüz gibi iki mislini bile geçiyor. Adem Yavuz Kıbrıs Harbi'nde hayatını kaybetmişti. Onu öldüren Rumlardı. Çıkardığımız zaman toplam sayı 8'e düşer. Abdi İpekçi'nin katili olarak Mehmet Ali Ağca yakalandı. Sorgusunda ek süre istenildi. Bu verilmedi. Ağca hapisten kaçıldı. Ümit Kaftancıoğlu'nun katilleri olarak iki kişi gözaltına alındı. Bir kişi serbest bırakıldı. İkinci kişi Ahmet Mustafa Kıvılcım: "Ben onu solcu olduğu için öldürdüm" dedi, müebbet hapis cezası aldı. Yargıtay bu kararı bozdu. Katil ancak yıl 4 yıl hapis yattı. Ancak Çiller döneminde, Madımak Oteli failleri dışında gazetecileri öldürenlerin biri dahi yakalanıp yargılanmadı. Cinayetler faili meçhul olarak kaldı. Ancak Madımak Oteli davasında aranma listesinde olup da firarda olanlar, dava sürerken yakalanmayıp evlenen, hatta düğün yaptıran, askere gidenler bile var. Hakkında idam kararı verilen 33 kişi ise, birinin dahi idamı gerçekleştirilmemiş, 2002 yılında idam cezasının kalkması ile hepsi bu idamlardan kurtulmuştu. Sanırım, idam cezasının kaldırılmasının tek nedeni Madımak Oteli davasında idama mahkum olan 33 kişi idi.

2011 yılında Madımak Oteli katliamının 18'nci yıldönümünde bir Özel Harpçi itirafta bulunacak, şöyle diyecekti.

"Helikopterle geldik ve Sivas'a 11 km kala bir mezraya indik. Askeri haritalarda koordinatları 58'e 47... 13 kişiydik herkes ikişerli gruplara ayrıldı... Üç yazar özel hedefti başlarında da Aziz Nesin vardı... Duyum Jitem'den geldi... Bizim bölgede yaptığımız en büyük olay insanların Madımak oteli önünde toplandığı zaman taşı atmamız ve geri çekilmemizdir...."

Şimdi Ölüm Alfabesi filminde geçen birkaç sahneyi verelim:

Bu sahnelerden biri, intihar olayın geçtiği evde, Debbie'nin erkek arkadaşı Pete'nin de katılımı ile 5 kişi kızın ruh çağırma tahtası ve sarkacı ile masa başına oturup, seansa başladıklarında elektriğin birden gitme gitmesi durumu ile kala kalmıştı. O arada mutfakta ocağın kendiliğinden alev aldığı da görüldü. Yasin suresi 37'nci ayette, "Gece de onlar için bir işarettir! Ondak gündüzü (ışığı) çekeriz de

hemen onlar karanlık içinde kalırlar” denir. Ahmet Hulusi’nin tercümesine göre böyle. Ayet diğer bir bakımdan, “Gecede evi aydınlatan ışığı bir anda çekip alırsız, onlar karanlıkta kalırlar” demektir.

Yine filmde Laine’nen erkek arkadaşı Trevor bir alt geçitten giderken rastladığı bir çöplükçünün çocuk taşıyıcı ama, içi toplanmış içecek kutuları ve paketleriyle yarısına kadar dolu halde duran el arabası. Trevor yere düşen bir muma eğilip bakarken birden el arabasının kendiliğinden hareket ettiğini ve karşı duvara çarparak durduğunu görür. Duvarda “Merhaba arkadaşım” yazmaktadır. O anda bir markette çalışan İzabel, evine doğru yola çıkma vakti geldiğinde market sahibinin isteği üzerine marketteki çöpleri çöp kutusuna atıp arabasına binmek için giderken arabasının kapısında bir ilan durduğunu, ilanı alınca altında “Merhaba arkadaşım” yazılı olduğunu görür. O anda görünmez bir el, yazı kısmına şiddetle çarpıp izler bırakır. Kız tabi ki, böyle bir durumdan ister istemez ürkek.

Ahmet Aytaç anlatıyor:

Bu yaz vatana gittim. İzmir’deydim. İşlerime koşturmanın yanı sıra 12 Eylül öncesi canlarla buluşmaktan başka kimseye zaman ayıracak vakit bulamamıştım. Bülent Kara ile onun evinin bulunduğu Kartal Yuvası’ndan Buca’ya bakıyor, geçmişiyi yad ediyorduk.

Ve söz geldi çattı “Ahde Vefa”ya.

Ali 70’li yıllarda İzmir’de dinamik, davasına bağlı, bulunduğu semtte de sevilen ve her olaya gözü kapalı anında giren, dönemin komünistlerinin çok korktuğu bir yiğit ülkücüydü. Onu 70’li dönemleri yaşayanların hepsi bilirdi. Namı İranlı Ali’ydi.

Bir 12 Eylül’ün oldukça fırtınalı rüzgarı yıllar boyu esti. Bu fırtınalı dönemde Ali hapisten çıktı. İş aradı bulamadı. Çalışmak istedi. Onu kimse adam yerine koyup da yanına yaklaştırmadı. Ülküdaş bildiklerinin yanına gitti: “Aman, sen hapisten çıktın, başımızı belaya sokma buraya gelerek” diye onu terslediler. İranlı Ali’nin adı Ülkücü Ali oldu.

Ülkücü Ali, koca İzmir’de yapayalnız, tek başına kalmıştı. Ya o ölüydü, gördükleri canlı. Ya da o canlıydı, gördükleri ölü. Ölüler canlının imdadına yetişemezdi. Demek ölen kendisiydi. Bunu çok düşündü. Ona bir kişi sahip çıktı. Nevşehirli Cumali.

Ancak çok uzun sürmedi bu. Hapishanedeki ölkücüler için para toplayan ve hapishanedeki ölkücülere gönderen Cumali, bir şikayete kurban gitti. Cuntaya onu şikayet etmiştiler. Cumali de hapse girdi. Ölkücü Ali'nin tek tutunacak dalı oydu. Onu da kırmıştılar. Ölkücü Ali can havliyle yere düştü. Uzun yıllar kalkamadı.

Ölkücü Ali Ahde Vefa'yı arıyordu. Çok aradı. Ama bulamadı. Zerresinden bile eser yoktu. "Demek ki kaderim buymuş, çile benim alnıma yazılmış, çekmek gerek" dedi, kaderine küstü. Koskoca İzmir'de o tek başınaydı. Yalnızdı. Sokaklarda yatıp kalkmaya başladı. Yeri, yurdu, yuvası yoktu. Ayıların ini vardı. Onun yoktu. Tavukların kümesi vardı. Onun kalacak bir yeri yoktu. Kuşların yuvası vardı. Onun hiçbir şeyi yoktu. Ölkücü Ali, nasıl olmuşsa İzmir'e düşmüş garip bir bozkurttu. Ama o kurt bile olamadı. Dağlara, kırlara çıkmak istedi, gidemedi. İzmir hep onu çekti. Damadı Kılıçarslan tarafından zehirlenip ölen Türklerin ilk kaptan-ı deryası Çaka Bey gibi, İzmir'e mahkum olmuştu. Sanki görünmez bir ruhtu. Ama, eti ve bedeni olan bir ruh. Herkes ondan kaçüyordu. Kimse yüzüne bakmüyordu.

Ölkücü Ali, ocakların açılışını gördü. Bozkurt resimlerini gördü. Ölkü Ocakları yazılı tabelaları gördü. Ama o artık sefil düşmüştü. Zayıflamış, bitmişti. Ocakların tabelalarına baktı. Bozkurt resimlerine baktı. Ölkü Ocakları yazısını okudu. Birkaç defa niyet etti varıp içeri girmek için. Ama hep ayakları onu geri çekti. Yıllar geçti böyle. Birinde vardı, girmek için adımını attı. Ocaktan çıkanlar ona ters ters baktılar. Hatta, "Öte git be serseri" diye itenler bile oldu. Ölkücü Ali, bu davranış karşısında şaşırđı. Ocaklar vardı ama, ocaklarda o yoktu. Lanetlenmiş gibiydi. Ölkü Ocakları kapısından öyle bir kaçtı ki, şeytan görmüş gibi. Kaçış o kaçış oldu. Bir daha ne Ocak tabelalarına baktı, ne de Ölkü Ocakları yazısına. Rast gelince yüzünü çevirdi görmemek için. Kendini içkiye verdi. En ucuz cinsinden şarap içmeye başladı. İçtikçe daha çok içesi geldi. Unutmak istiyordu her şeyi. Vardı, bir kenara büzüldü. Sefil kedi gibi. Sefil bir Kıtımir gibi. Üstü başı perişandı. Bir an oldu, önünde bir tıngırtı sesiyle kendine geldi. Yüreğı cız etti. Atılan bir bozuk paraydı. Tıngırtı sesi çoğaldı. Tıngırtılarla paralar birikti. Ölkücü Ali'nin yüreğinde bir sızı başladı. Akşam oldu. Baktı paralar bir avuç olmuştu, İstemeye istemeye hepsini aldı, cebine koydu. Vardı, bakkaldan şarap aldı. Sokağın kaldırımına varıp oturdu. Şişeyi başına dikti. Yüreğindeki sızı geçmeye başladı. Vardı, bir şişe daha aldı. Onu da kafasına dikti, içti, bitirdi. Yüreğinde sızı kalmadı. Bir elinde boş şişe, diğer eli kaldırımda, ayakları uzanmış bir garip Adem'di artık o. Günler geçti. Ölkücü Ali bu hayata alıştı. Hatta

müdevimi bile oldu. Ülkücü Ali, Berduş Ali olup çıktı. Ayyaş Ali olup çıktı. 1999-2002 yılları böyle geçti. Ne MHP'nin Ecevit'le iktidar ortağı olduğunu gördü, ne de MHP'nin 3 Kasım 2002'de baraj altı kalmasını.

Ülkücü Ali'nin idealleri vardı. Milliyetçi Türkiye'yi kuracaktı. Milliyetçi Türkiye'den sonra Turan'ı kuracaktı. Gün gelip Türkler dünyaya hakim olacaktı. Bir ara bu ideallerini düşünür gibi oldu. Vücudunda bir canlılık hissetti. İşte o zaman, kendi kendine, "Nerede yanlış yaptık biz?" diye sordu. Bu sorudan ürktü. Yanlış nerede yapılmıştı? Bulamadı. Bulamayınca bakkala varıp bir şişe şarap aldı, aynı yere varıp, kafaya dikti.

Tanıdıklardan onu görenler oldu. Her tanıdık onu görünce yolunu değiştirdi. Sakallı, cübbeli, takkeli, hatta sarıklı adamları görür gibi oldu. Bunlar ona laf söylüyor, para bile vermiyordular. Ayyaş, sefil, serseri diyenler vardı. İşte o zaman Ali düşündü. Galiba yanlış bulmuştu.

Yıllardan beri çöp bidonlarından besleniyor, İzmirliilerin yemek artıklarını yiyordu. Şarapçı Ali bu yemek artıklarını sokak kedileri ve köpekleriyle paylaşıyordu. Ama molla kılıklılar, cübbeliler, takkeliler, sarıklılar onunla hiçbir şeyi paylaşmıyordu. Zındık bile diyenler vardı. Ülkücü Ali, bir anda Zındık Ali olup çıktı.

MHP 2007 seçimlerinde barajı aşıp TBMM'ne yeniden girmişti. Yıllar geçiyordu. Zındık Ali'nin MHP'den bile haberi yoktu. 2011 seçimleri oldu. MHP'nin oyları düşmüş, ama yine 53 milletvekiliyle Meclis'e girmişti. Girenlerden biri de MHP'den tart edilmişti. Zındık Ali'nin bundan da haberi yoktu. O kendi halinde Ülkücü, Şarapçı, Ayyaş ve Zındık Ali'ydi. Aradan bir iki yıl daha geçti.

Bülent Kara da İzmir'deydi. Buca'da, Kartal Yuvası'nda İranlı Ali'yi zaman zaman düşünür, bu Ülkücü Ali'ye ne oldu diye kendi kendine sorardı. Onun nazarında Ülkücü Ali Sıddık Ali'ydi. Yıllarca bu Sıddık Ali'yi aramış, ama izine bir türlü rastlayamamıştı. Hatta tanıdık ülkücülere bile sormuş, "Sıddık Ali'yi gördünüz mü" demişti. Kimse Sıddık Ali diye birini tanımıyordu. Bir gün canı istedi. Daha doğrusu arkadaşı ona içelim demişti. Kara'nın deliliği tuttu, "İçelim anasını satayım" dedi. Kafayı çektiler. Bülent Kara oldu Deli Bülent. Bu Deli Bülent'in içki anında dili sürçtü, "Sıddık Ali" diyeceği yere "Zındık Ali" dedi. Arkadaşı, "Zındık Ali mi?" dedi. Deli Bülent, "Evet" dedi. Arkadaşı "Onun yerini biliyorum" dedi. Gördüğü çöp bidonlarının yerini söyledi. "Yarın sabah kalkarsın, onu orada görürsün" dedi.

Deli Bülent, iyi ki o akşam içmişti. Eve varınca deliksiz bir uyku çekti. Yatmadan önce, eşine, “Beni sabah erkenden kaldır, önemli bir işim var” demişti. Sabah olunca, elini yüzünü yıkadı. Kahvaltı bile yapmadan evden çıktı. Söylenen yere vardı. Çöp bidonun başında Sıddık Ali’yi, pardon Zındık Ali’yi gördü. Cep telefonun kamerasından onu çekti. Ülkücü Ali’yi yüzü görünmese de tanıdı. Oydu. Yüreği çarpmaya başladı. Onun yanına nasıl varacak, ne diyecekti? Bilemiyordu. Deli Bülent bir süre Ülkücü Ali’yi seyretti. Zındık Ali, göz ucuyla Bülent Kara’ya bakmış, onu tanıdı. Kızaran yüzünü gizlemeye çalıştı. Ne kadar çalıştıysa da olmadı. Görünmüştü işte. Yıllardır görünmeyen Ülkücü Ali görünmüştü işte. Onu en sevdiği arkadaşı Bülent Kara görmüştü. Tanıdı mıydı kendisini? Ah, ne olur, tanımasaydı. Yer yarılıp içine giresi geldi. Onu gören ve tanıyan Bülent Kara, “Ah Ülkücü Ali, ah Sıddık Ali, böyle Sefil Ali, böyle Zındık Ali olacaktın, bunu da görecektim” diye bir düşünce, bir sorgu sual içine girmişti. Dönmek istedi.

Deli Bülent’in aklına Alparslan Türkeş’in “Türkiye’nin Meseleleri” adlı kitabında sarf ettiği o sözü geldi: “Emanet olan davayı kucakladım. Arkama bakmadan yürüyorum. Geride kalmayın, beni takip edin. Dönersem beni de vurun. Dönersem beni de vurun.” Aklında o an hemen bir şişek çıktı. Emanet ülkücüydü. Her ülkücü Başbuğ Alparslan Türkeş’in nazarında bir emanetti. Ülkücü Ali de bir emanetti. Döner vurulacaktı. Bu döner Başbuğ Türkeş bile olsa vurulacaktı. Ülküdaşından yüz çeviren vurulacaktı. Ülkücülüğün Kutsal Kitabı’nda emir böyleydi.

Geri dönemezdi. Ancak dönerlere ne demeliydi? Kendileri ikbal içinde olup, hatta 1999-2002 arasında hükümet bile kuranlara ne demeliydi? Ülkücü Ali’ler çöplüklerde sürünürken, ekmek ararken Balgat’ta ve TBMM’de o muhteşem koltuklara kurulanlara ne demeliydi? Kendinden başka bir Ülkücü Ali, bir Sıddık Ali diye soran olmuş muydu? Kimse sahip çıkmasa bile, o emanete Deli Bülent sahip çıkacak, emaneti kucaklayacaktı. Bu Başbuğ’un Sünnet-i seniyesini yerine getirmekti.

Deli Bülent vardı, Zındık Ali’nin yanında durdu. Zındık Ali, “Eyvah, beni tanıdın” dedi. Der demez kendini yere, çöplerin içine attı. Mücevher çöplerin içindeydi. Ancak mücevher mücevherdi. Çöpe düşmekle kıymetinden bir şey kaybetmezdi. Bülent Kara, eğildi. Mücevher Ali’yi yerden kaldırdı. Ülkücü Ali, Berduş Ali, Ayyaş Ali, Zındık Ali ve son olarak Mücevher Ali ağlıyordu. Deli Bülent onun ağlayışını gördü. Gözyaşlarını gördü. O da ağlamaya başladı. Ayağa kaldırdığı Ülkücü Ali’ye

sımsıkı sarıldı. Ülkücü Ali de ona sarıldı. Sanki iki deniz bir araya gelmişti. Bu denizlerin biri tuzlu, acı, diğeri tatlı, berraktı. Ölü balık dirilmişti. Bir anda dirilen ölü balık, suda kendince bir yol tutmuştu. Musa Aleyhisselam bunu gördü. Yuşa Aleyhisselam da gördü. Kıyamet kopmuş, mahşer açığa çıkmıştı. Sokakta geçenler onların bu halini gördü. Baktılar, baktılar ama, bir anlam vermediler. Biri sefil, serseri, diğeri iyi giyimli ve efendi iki insan ağlaşıp duruyordu. Baktılar, baktılar, ancak dudaklarını büzüp gittiler. Oysa kıyamet kopmuş, mahşer açığa çıkmıştı. Bunu anlamadılar bile. Biri, “Herhalde bu ikisi kafayı buldu” diye söylendi yanında geçen birine. O da, “Daha başka ne olacak” deyip savuştu

Sözü Ahmet Aytaç’a bırakayım:

“Bülent, Ali’yi evine getirdi. Particiler Bülent’i de sevmezlerdi. O da hapishane kaçkınıydı.

Deli Bülent evinde Ali’yi banyoya soktu. yeni çamaşırlar verdi. Kendi elbiselerini verdi ve Ali’yi giydirdi. Ali’nin midesi ilk defa sıcak bir çorba gördü. Yine sarıldılar ağladılar.

Deli Bülent’in fazilet timsali eşi de ağlıyordu, Ülkücüler böyle mi olmalıydı diye.

Deli Bülent isyan ediyordu. Face sayfasından, kimi görürse ülkücüyüm diyenlere. Herkes güya ilgileniyordu ve tek başına Deli Bülent ve Ali. Bülent durmadı, koşturdu ve ağabeyi Velittin Kara’yı aradı. İranlı Ali’ye yer bulundu,

İş bulundu. Aş bulundu.

Bir Ramazan günü Ali tek başınaydı. İşi vardı. Aşı vardı. Sahipleneni vardı. Kahretti geçmişine ve dayanamadı. Efkarlandı. Bu hayat ona yabancı gelmeye başladı. Yıllarca sokaklarda yatmış, çöplerin arasından ekmek yiyecek aramış, öyle yaşamıştı. Ve Ali duramadı, sessizce oradan ayrıldı.” Çekip gitti. İmi timi belirsiz oldu. Nereye gitti, belli değil. Belki Allah’tan gelmiş, Allah’a gitmişti. Bir Ahmet Yesevi gibi kendini gizlemişti. Şimdi neredeydi? Ölüme mi gitmişti? Belli değil. Ama gitmişti. Kim bilir, o bir iki yıllık sürede çok düşünmüş, gerçekleri görmüştü. MHP’yi ve Türkeş’ten sonra başa geçenleri, koltuk sevdalılarını kendi nefsinde hesaba çekmiş, Ülkücü Hareket’in muhasebesini yapmıştı.

Ülkücü olmak, rahat yaşamak, iş güç sahibi olmak, karın doyurmak, sabahleyin güne bir şevkle uyanmak değildi. Ülkücü olmak sürünmek, iş güç sahibi olmamak, şuna buna el açmak, sefil olmak, zındık olmak, ayyaş olup bir kenarda, kaldırımda sızmak demekti. O bu ülkücülükten vazgeçemezdi. Ülkücü olmuştu, ülkücü yaşayacaktı. Hatta ülkücü olarak ölecekti. Ülkücünün yeri sokaklardı, kaldırımlardı. Ülkücünün yeni çöplüktü. O bir anlık düşüncesinde ülkücünün ne demek olduğunu keşfetmişti. Bu keşifte ülkücü yokluk demekti.

Ahmet Aytaç sözlerini, *“Yüreği var olan insanlar, Ali’yi tanımak sahip çıkmak istiyorsanız Ülkücülüğü bir kenara bırakın ve insan olarak Ali’ye ve onun gibi bir yiğit daha var İzmir’de, ona sahip çıkın. Alın size adres: Bülent Kara’ya sorun arayın, o sizi Ali ve Ali’lere götürür”* diye bitiriyor. Bülent Kara’yı fesbukta Bülent Kara (Deli Bülent Kara) diye buldum. Ona arkadaşlık isteği gönderdim. Belki kabul eder, belki de sayfama bakar, vazgeçer. *“Ahde vefanız yoksa zaten umurunuzda olmaz Ali ve Ali’ler”* diyor Ahmet Aytaç. Aslında Ülkücü Ali şimdi gökyüzünde. Nebulanın birinde hafif başı öne eğik ve mütevazı biri var. Yürüyor, gidiyor gibi. Ama nereye? Karaltısı belli. En gelişmiş teleskopta küçük görünüyor ama, dünyadan da büyük. Onun ışığı bu dünyaya şavkımış. Fotoğraftaki Zındık Ali’yi gerçekten de çok andırıyor. Sanırım, o. Deli Bülent Kara görse yine tanır.

Ben bu olayı niye anlattım. Hani, filmde geçen çöplük ve çöplük arayıcılarının kimisinin çocuk el arabaları var ya, onun için. Bir de duvara ve araba kapısına yazılan “Merhaba arkadaşım” yazısı...

Ali’nin çöplüklerde yaşadığı ve ömrünü sürdürdüğü İzmir’in Bornova semtinde nefret cinayetlerini kınamak isteyen kalabalık bir gençlik grubu duvarlara yazdıkları “Nefret cinayetlerine dur de” gibi sloganların yanında çokça el izleri de bırakmıştı. O yıl İranlı Ali’nin yeniden İzmir çöplüklerine düştüğü yılın sonraki yılıydı... Bu grup mensupları LGBTİ’liydi ama, onlar da insandı. Can taşıyordular.

İranlı Ali de nefret cinayetlerinden birine kurban edilmiş, o devrin hükümet polisleri tarafından işkence altında resmen öldürülmüştü. Ölüm meleğinin daha önce anlattığı gibi, ruhu cismini terk etmiş, Ali elinden tutan ve tedavisini yaptıracak başka kimsesi olmadığı için sokaklarda kala kalmıştı. Arkadaşı Bülent Kara sayesinde ruhu bedenine yeniden dönecek gibi olmuş, ancak MHP’nin ve yeni yetme ülkücülerin tutumlarını gördüğü için ruhu vazgeçip kendi a’lemine gitmişti. Bu LGBTİ’liler

onu gördükçe para da veriyorlar, şarap da alıyordular. Halinden tek anlayan onlardı.

Çöplükteki kız, yani İzabel diğer Debbie'nin erkek arkadaşı Pete'yi telefonla aradı ve kendisini gelip almasını söyledi. "Tamam alırım" dedi. Laine, odada otururken bir şey hisseder. Kapıyı açıp aşağı inerken Sera diye seslenir. Bu sesi duyan Sera, odasından çıkar, kendisine seslenen kız kardeşini görür. "Sen miydin?" der. Kız kardeşi "Ben sen misin sandım!" der.

Laine açık dış kapıya bakar. Yapraklar yerde uçuşmaktadır. "Baba sen mi geldin?" diye seslenir. "Baba" diye bağırdığında, açık kapı şiddetle üzerlerine kapanır. Korkarlar. Salona girip, kapısını kaparlar. Bir az sonra kapıya şiddetle vurulur. Yine kaçar, odanın birine girip kapısını kaparlar. Tir tir titremeye başlamışlardır. Laine, "Sera sen burada kal, tamam mı" deyip kapıyı açıp salona bakar. Açık laptop bilgisayarında büyük puntolarla "Merhaba arkadaşım" yazmaktadır.

Ruh seansına katılanlar, yani beş kişiden dördü bir araya gelip buluşurlar. İzabel'den telefon gelen Pete, İzabel'den söz ederek, "Dün onu aldığımda titriyordu. Bu sabah onu kontrol etmek için aradım, evden çıkmak bile istemiyordu. Ve ben de gördüm. Merhaba arkadaşım. Tam masama kazınmıştı" der.

Laine, "Hepimiz gördük mü?" der, sözlerine "Debbie bize ulaşmak istiyor" diye devam eder. Sera, "Ne isteyebilir ki?" der. Laine, "Bilmek istiyor isek ona sormalıyız" diyerek kardeşinin sorusunu cevaplandırır.

İzabel'in de katılımı ile ruh seanslarına yeniden başlarlar. Filmin yapım notlarında denildiği gibi, *"Beş arkadaş Debbie'nin evinin hikayesini daha derin araştırırken Debbie'nin ne ilk ne de son kurban olduğunu öğrenirler. Ve açtıkları kapıyı nasıl kapatacaklarını çözemezlerse onlar da kendilerini oyunla tanıştıran arkadaşlarıyla aynı kaderi paylaşacaktır."*

Laine sorular sormaya başlar ve Debbie'nin ölümündeki gizemi ortaya çıkarır. Ancak bu ruhun Debbie'nin değil bir başkasının olduğunu, kendisine DZ dediğini, seansta karşılarındaki sandalyede görünmez bir biçimde oturduğunu ve seansların sona ermesini istemediğini fark eder. Laine'nin seansta eline aldığı sarkacın merceğinden karşıya baktığında gördüğü ağızları dikilmiş bir iki küçük kızın, DZ ve kız

kardeşinin hali, evinde, banyoda dişlerini temizlerken İzabel'e sirayet eder ve o ö-lür. Laine Debbie'nin evinin tavanında bir kutuda bulduğu fotoğraflardan söz konu-su iki küçük kız kardeşi tespit etmiştir. Gazete haberine göre olay yıllar öncesine dayanmaktadır. Baş harfleri DZ olanın ilk adı Doris'tir. Kız kardeşi ise Paulina. Paulina annesi Alice'yi öldürmüş ve bir akıl hastanesine kapatılmıştır. Laine hasta-neye gidip onunla görüşür. Annesinin kız kardeşi Doris'in ağzını dudaklarından dik-tiğini ve kendisinin de bu ne nedenle onu öldürdüğünü söyler. Laine ayrılmadan ona Paulina annesinin evin bodrumunda gizli bir yeri olduğunu, eğer orada Doris'i bulur ise, ağzındaki dikişleri çözmesini yahut koparmasını, annesinin tehlike saçan güçlerinin böylelikle sona ereceğinin de söyler.

Yasin suresinin 65'nci ayetinde, "O gün biz onların ağızlarını mühürleriz. Yaptık-larını bize elleri anlatır, ayakları da buna tanıklık eder" denir. İşin enteresan bu ayetten sonra gelen ayet, 66. Ayetti, "Eğer dileseydik, onların gözlerini kör ederdik de (bu hâlde) yola koyulmak için giderler. Ama, nasıl görecekler ki?!".

Eliza'nın aynanın karşısında ağzı dikildiğinde, yukarı kaldırılıp yere düşmeden önce onun gözleri kör olmuş bir durumdadır. Bu Debbie'nin erkek arkadaşı Pete'nin de başına gelir. Yalnız o, odaya girdiğinden ölen kız arkadaşı Debbie'yi görmüş, bir anda onun ağzı dikilmiş bir halde Doris'i dönüştüğünü fark etmiştir. Pete'nin ağzı dikildikten sonra gözleri de körleşmiş, o bu halde hayatını kaybetmiştir. Söz konusu durum, Yasin ayetinin 67'nci ayetini hatırlatır gibidir.

"Eğer dilesek oldukları yerlerde şekillerini değiştirdik de, ne geri gelmeye ne de ileriye gitmeye güçleri yeterdi." Yalnız filmde ne geri gelmeye ne de ileri gitmeye gücü yetmeyen Debbie'nin kılığına giren Doris değil, Pete'dir. Paulina Laine'ye ya-lan söylemiştir. Laine'ya hastaneye yeniden vardığında Paulina bunu ona itiraf e-der. Asıl tehlikeli olan anneleri Alice değil, Doris'tir. Artık o serbest kalmıştır.

Doris Sera'nın şekline de bürünüp Trevor'in de ölmesini de sağlar. Ama bu ölüm havuzda gerçekleşmiştir. Doris Trevor'in kılığına girer. Sırtı dönük halde Laine ve kız kardeşi Sera'yı beklemektedir. Döndüğünde ağzı dikilmiş, gözleri kör olmuş bir halde görünür. Laine ve Sera annelerinin dediği gibi ruh çağırma tahtasını ateşe atıp yakacakları gibi, sarkacını da yakmak için hareket geçtiklerinde, birden Sera bodrumun gizli yerindeki karanlık geçitten içeri çekilir. Karşısında yaşlanmış haliyle Doris vardır. Laine bunu fark eder ve ruh çarım tahtasını yere kor, sarkacı üzerine

yerleştirir. Oynamak zorundasın diye bağırır. Bunun üzerine Doris geçidin ağzında belirir. Elini getirip Laine'nin elinin üstüne kor. Sarkaç harfler üzerinde gezinmektedir. Tam o anda Laine'nin gözleri beyazlaşmaya, yani kör olmaya başlar. Tam bu anda Debbie'nin eli Doris'in elinin üstüne yerleşir ve "Evet" yazılı kısma sarkacı çeker. Sera belirir. Elindeki yatak çarşaflarını ve örtüyü ateşe atar. Debbie kaybolur. Laine elindeki tahtayı ve sarkacı ateşe atar. Doris'in ağzında bir duman fışkırmaya başlar. Bir anda arkasındaki duvara yapışarak yok olur. Olay bitmiş, Laine ve Sera kurtulmuşlardır.

Şimdi bu filmin bize başka söylemek istedikleri nelerdir? Eğer toplumsal bir hastalık meydana gelmiş ise, bunun nedeni çok yıllar öncesine dayanır. Yani 60-70 yıl öncesine. Sebep orada yatmaktadır. Bu bulunup tespit edilmelidir. Ağzın dikilmesi konuşma ve ifade etme özgürlüğüne meydan verilmemesidir. Gözlerin kör olması ise, olayların başka bir tarzda verilmesi, yani gerçeğin saklanmak istenmesidir. Habis ruh o kesimi her an etkisinde bulundurabilir. Düşmanı yok etmek için yerine göre düşmanın silahını kullanmaya önem verilmelidir. Ancak bu bir yere kadardır. Silahı yok etmek yetmez. Onun mermisini de yok etmek gerekir. Hatta kefenini ve örtüsünü de. Kefen ve örtü habis ruhun gizlenmesini sağlayan şeylerdir. Silah ve mermisi yok edilir, hatta habis ruh ortadan kaldırılırken ilk kurbanlardan biri, Debbie'de olduğu gibi size muhakkak yardıma gelir, bundan emin olun. Yine filmde anlatılmak istenen, Yasin suresi Deli Halit Paşa ve Tersane Rauf olayında hayra dönüşürken, bu filmde şerre dönüşmektedir. Bu garipsenecek bir durum değildir. Çünkü, iman esaslarında biri "Hayrihi ve şerrihi"dir. Yani, hayır ve şer Allah'tandır. Yine Bakara suresinde, "Hoşlanmadığınız bir şey sizin için hayır, hoşlandığınız bir şey de sizin için şer olabilir" denmektedir. Burada, neyin hayır ve neyin şer olduğunu ancak Allah bilir, siz bilmezsiniz demek istenmiştir, Ancak söz konusu durum her zaman geçerli değildir. Kimi zaman ve durumlarda geçerlidir. Çoğu zaman ve durumlarda geçersizdir.

2011 yılında, Madımak Oteli faciasının 18. Yıl dönümünde 12 kişi İsa'nın 12 Havarisi kılığına bürünür, Kudüs'te Mescid-i Aksa'da 3 yıl itikaf halinde kalırlar. 21'nci yıl dönümünde bunlar 12 imam kılığına bürünüp Sivas Madımak Oteli Kültür ve Bilim Müzesi'ne gelirler. Daha sabah ezanı okunmamıştır. Okunmasına bir saat kadar vardır. Müze görevlilerine yukarıdan tembih edilmiş, "Bunlar Arap ülkelerinden geldiler. Kendileri Arap şeyhidir. Zorluk çıkarmayın" denmiştir.

12 İmam kılığındaki kişiler salona girer ve görevli yol gösterir, bir odaya yerleşirler. Önceden hazırlanmış yuvarlak bir masaya oturmuşlardır. Ruh çağırma tahtasını masanın üstüne koyup sarkacı da ruh çağırma tahtasının üstüne bırakırlar. 12 kişi sandalyelere oturmuşlardır. Bu halde iken ruh çağırma seansı başlar. Otel’de yakılan 33 kişinin ruhunu çağıracaklardır. 12 kişi birer ellerini sarkacın üzerine kor. “Gel ey maktul ruh” derler. Sarkaç bir harf üzerinde durur. Ölenlerin listesine bakarlar. Evet, o harfte bir ismin baş harfi vardır. Bunu 32 defa daha yaparlar. Sarkaç her defasında başka bir harf gösterir. İçlerinden biri katiplik yapıp diğer eli ile bir kağıda harfleri yazmıştır. Sarkaç 4 kere A harfinde, 2 kere B harfinde, 1 kere C harfinde, 2 kere E harfinde, 2 kere G harfinde, 3 kere H harfinde, 1 kere I harfinde, 1 kere K harfinde, 7 kere M harfinde, 2 kere N harfinde, 1 kere O harfinde, 4 kere S harfinde, 1 kere U harfinde, 2 kere Y harfinde durmuştur. Bu deneme olduğu gibi tatbikattır da. Şimdi asıl meseleye gelir.

Hep birden “Ey ruh olayda ön planda bulunan katillerin isimlerini söyle” derler.

Sarkaç, 5 kere A, 1 kere B, 1 kere C, 4 kere E, 3 kere F, 6 kere H, 1 kere I, 1 kere K, 4 kere M, 2 kere O, 1 kere S, 1 kere T, 1 kere V, 1 kere Y; 1 kere Z harflerinde durur. Katip not almıştır. İdam edilecekler listesindeki isimlerin baş harflerine bakar, doğrudur. “Demek ki idam edilmeyi hak etmişlerdi” der. Masadakiler de, “Evet, öyle” derler. İçlerinden biri, son söz olarak “Demek ki, Ecevit’in aklını ve şuuru yitirip bitkisel hayata girmesi boşuna değildi. İdamı kaldırmasa idi, başına o hal gelmezdi” der. Sabah ezanı okunurken otelden çıkıp giderler. Oteldeki görevliden başka kimse onları görmemiştir. Giderlerken sabah namazı kılmak için yola çıkan ve yakınlarından geçen kişiler onlara “Selamün aleyküm” diyerek selam verirler. Ancak söz konusu kişiler Arap ülkelerinden gelmediği gibi, şeyh falan da değildirler.

O günden 39 gün sonra, yani 40’ncı günü başbakan ve AKP genel başkanı Recep Tayyip Erdoğan halk tercihi ile cumhurbaşkanı seçilecektir, ister inanın ister inanmayın, fark etmez. Eğer çatı adayı olarak sunulan Ekmelettin Bey seçilse idi, ülkenin ve gidişatın ne hal alacağını varın siz düşünün. Babası Mehmet İhsan Bey adıyla Mustafa Sabri’nin yakın arkadaşı olan, hatta Mehmet Akif’i Türkçeleştirdiği Kuran’ın kimi ayetlerini nazım halinde de yazdığı halde onu bundan, hatta tercümesinin yayınlanmasından da vazgeçiren birinin oğlundan, dahası babasının em-

riyle söz konusu her iki eseri 15 Haziran 1961 tarihinde yakan kimseden ne beklersiniz? Soyadı İhsanoğlu, yani babasının oğlu. Görüyoruz ki CHP tabanından en az % 10'luk oy sırf bu yüzden cumhurbaşkanlığı seçiminde Erdoğan'a gitmiştir. Yoksa, Ekmeleddin halk tarafından cumhurbaşkanı seçilecekti. Bunu CHP onu çatı adayı olarak sunarken hiç tahmin etmemişti. Mesela, CHP'nin yerel seçimlerindeki Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı çok az bir oyla kaybeden, hatta kazandı bile söylentisine maruz kalan Mansur Yavaş çatı odayı olarak gösterilseydi muhakkak kazanırdı, isterse Yavaş'ın adaylığını MHP genel başkanı Devlet Bahçeli kabul etmesin. Zaman öyle bir şeydir ki, bile bile yapılan yanlışlığı hiçbir zaman affetmez.

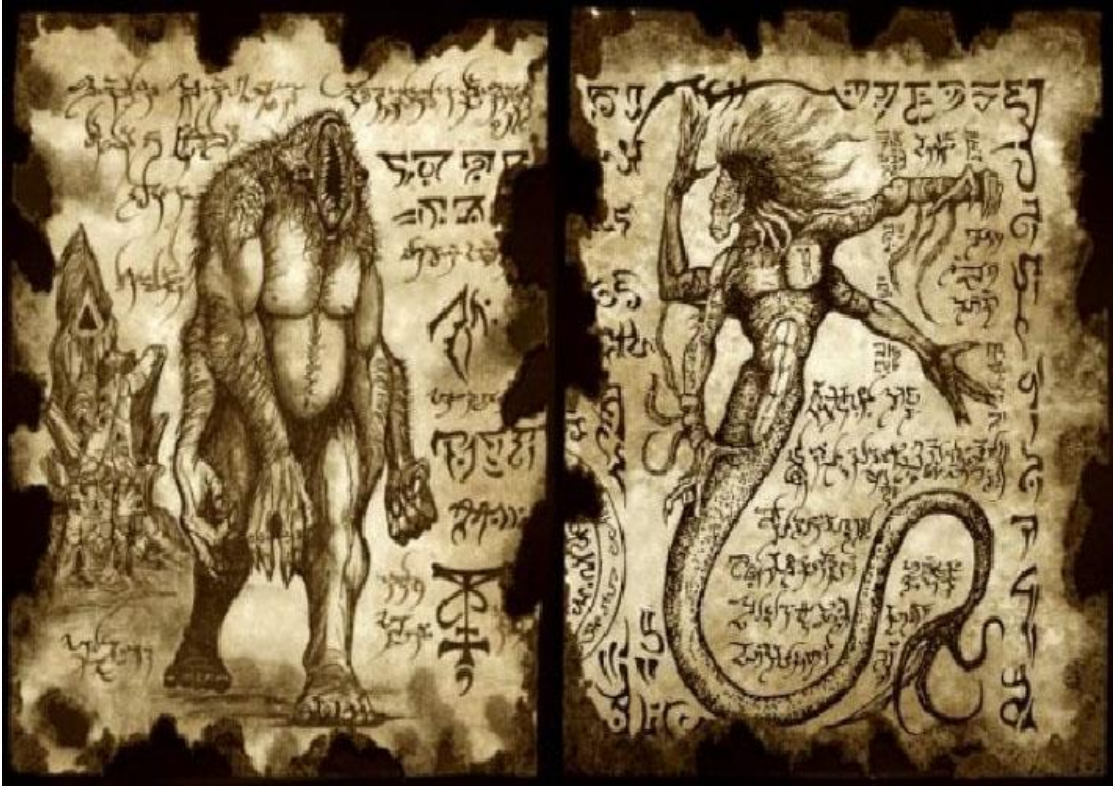
Simon, Ortodoks dinleri ile olan ilişkisi ve Brooklyn'deki gizli bir kitapevinin sahibi ile olan dostluğu sayesinde okült ilminin gizemli dünyasına çekilen genç bir adamdı. 1972'de bir arkadaşının evinde çalınmış bir kitap buldu. Elinde tuttuğu bu şeyin gerçek Necronomicon olduğunu fark etti. O uzun zamandır söz konusu kitabı Lovecraft'ın zihin ve kaleminin yaratıcısı olarak düşünüyordu. Simon ve arkadaşı çılgınca bir çeviri yapıp kitabı yayınladılar. Ama, Necronomicon aslında çok başkaydı.

BAŞI VURULANLAR

Farz edin ki, sizin de Amerikalı gazeteci James Foley gibi, DEAŞ da denen IŞİD tarafından 19 Ağustos 2014 tarihinde başınız vuruldu ve öldünüz. Bundan zerre kadar korkmayın ve çekinmeyin. Sizi yeni ve bambaşka bir hayat bekliyor. Birilerinin sandığı gibi yok olup gitmediniz. Siz değil, bırakın başınızı vuranlar düşünsün ve kaygılsın. Çünkü onlar da ölecek.

Hikayemiz işte burada başladı, ölümler ve gizemliler ülkesinde. Yere gökten pat diye biri düştü. Aslında yumuşak bir inişte bu. Çok sert ve çok hızlı değil. Düşen başı kesilmiş biriydi. Yerde ancak hafif bir toz belirdi, o kadar.

Hayvanları çok severdim. Doğaya hayrandım. Bilhassa sokak kedilerine ve köpeklerine yiyecek ve su vermeye, onları okşamaya bayılırdım. Hatta kuşlara bile yiyecek ve su verirdim.

Ama ölmüştüm. Başımı çağa ayak uyduramayan ve 14 asır öncesini yaşamak isteyenler bir kılıçla uçurmuşlardı, zerre kadar bile göz kırpmadan. Bunun dönüşü yoktu. İlerisine bakmalıydım artık.

Bir anda kendimde bir değişikliğin olduğunu fark ettim. Başım yoktu ama, görüyordum. Düşüncem de vardı. Hatta çıtırtıları bile duyabiliyordum. Bir anda vücudum değişmeye başlamıştı. İrileşmiş, ayrıca bedenimden iki kol daha çıkmaya başlamıştı. Vücudum gittikçe kıllaşıyordu. Herhalde düştüğüm yere bir uyumdu bu.

Değişim tamamlanınca ayağa kalktım. Yürümeye başladım. Bir anda gözlerimin önünde deniz atına benzer, ama havada duran, deniz kızı gibi kuyruğu olan, benim gibi dört kollu iri bir varlık belirdi. Bir şeyler söyledi ve bir yeri eliyle gösterip işaret etti. Bilmediği bir dildi bu, ama anladım. “Oraya git, ileride. Seni bekliyorlar” demişti.

Teşekkür edip ilerledim. Ağzım ve dilim yoktu. Buna rağmen konuşuyordum. Konuşma sanki hal diliyleydi. Bir şey söylemiyor, ses çıkarmıyordum ama, konuşuyordum. Konuşmamı karşı taraf anlıyordu. Herhalde buna hal dile derler, öyle bir şey. Gülümsedi. Ben de gülümsemek istedim. Ama, başım yoktu. Buna rağmen gülümsedim gibi bir hisse kapıldım.

Gidecek gibi oldum. “Dur, söyleyeceklerim var, iyi dinle” dedi. Dinlemeye başladım. “Orada yerden çıkan pitona benzer büyük bir canavar, yer altı ejderhası var. Çok büyük. Ahtapot gibi kolları da var. O yerin hakimi ve koruyucusudur. Çok kimse öldürmek istedi ama, başaramadılar. Güçleri yetmedi. Oklar ve yaylarla da geldiler. O hepsini alt etti. Karşına çıkarsa korkma. Saygıda kusur etme. Göreceksin, o saygıda kusur etmeyenlere sevecendir. Seni ahtapot kolları ile okşar, ürperme. Seni senden çok daha iyi tanır, kim olduğunu söyleme. O benim gibi sana gideceğin yeri gösterir. Yürürsün. Aklında bulunsun, daha sonra seninle görüşeceğim yine. O zaman sana diğer hocalar gibi ders vereceğim, bir şeyler öğreteceğim. Çünkü senin bu dünyanın gizemli sırlarını ve bazı gerçeklerini öğrenmek gerek. Hadi, yolun açık olsun.”

Yine yürüdüm. Çok yürüdüm. Kuşluk vaktiydi. Ancak zaman durmuştu. Saniye bile geçmiyordu sanırım. Bunu fark ettim. Yürürken terlemiyor, gücümde de bir şey kaybetmiyordum. İleride kayalıkları görür gibi oldum. Bunlar sivri ve uzun kayalıklardı. Yaklaştıkça kimi kayalıklarda mağaraların ve mağaralara çıkan basamakların olduğunu fark ettim. Herhalde gelmişim. Bir az daha yürüdüm. İleride, yerde bir kımıldanma gördüm. Ona yaklaştım. Evet, bu yeraltı ve ahtapot kolları olan devası piton canavardı. Ürker gibi oldum ama, kendimi çabuk topladım.

Canavar bana kollarını uzattı. Bedenime dokundu. Ürpermedim. Ahtapot kollar üzerimde dolaştı. Ondandır mırıldanma ses duyar gibiydim. O sesi anladım. “Hadi, geçmiş olsun” diyordu. Ahtapot kollardan biri yukarı kalktı, çok ileriye işaret etti.

Yürüdüm. Yine çok yürüdüm. Başlı fil, ama vücudu insan gibi iriydüm. Kolları uzun, elleri büyüktü. Az ilerisinde başlı eşarp ile örtülü bir kadın duruyordu. Bu normal ve güzel bir kadındı. Fil başlı adama yaklaştım. Önünde bir kap vardı. Kabin içinde bir sitil çıkmış, gittikçe büyüyor ve dallanıp yapraklanıyordu. Dalların arasında ve az üzerinde, gece karanlık gökyüzünde ay belirir, yıldızlar çıkar ya, onları içeren siyah bir şeyler meydana çıkmaya başladı. Ağaç büyüdükçe onlar daha çok belirgenleşiyordu.

İçimden bir ses, “Bu var oluş, hayat ağacı” dedi. Fil başlı ve insan vücutlu iri yaratığın yanına vardım. O, “Yaklaş” dedi. Yaklaştım. “Bildin mi bunu” dedi. İçimden, “Bildim, Var oluş, hayat ağacı” dedim. Karşıdaki anlamıştı. “Evet, işte o” dedi. Sustu. Düşündü. Konuşmaya başladı. “Şimdi sen gökten geldin ya, Tayran Ebabil. Bil’in babası, uçan. Ancak ne Tayran Ebabil var, ne de Ebrehe. Fil vakası da yok. Araplar uydurmuş. Onlar uydurmayı çok sever. Ama bir az destekli uydururlar. Oysa bu çok saçma bir uydurma. Güya şairin doğum yılında. Muassip vadisinde. Yani,

hesap eden. Şair ya. Olay tamamen kurgudur. Şuuraltının ve İblis'in kurgusu. Davut da kurmuştu. Bir devi sapan taşıyla öldürdüm demişti. Oysa bir çocuk bir devi sapan taşıyla nasıl öldürebilir. Bunlar böyledir. Kurgularlar. Kurguyu da çok severler. Anlatırlar. Dinlemeye bayılırlar. Alaaddin'in Sihirli Lambası, Binbir Gece Masalları, Hezar Efsane, Kitabü Sindbadi'l-Hakîm, Kelile ve Dimne; hepsi birer kurgudur.

Flütçü Davut. Uçkuru düşük Davut. Talut'un tahtına göz diken Davut. Onu hile ve desiselerle ele geçiren Davut. Güzel karısını elde etmek için, savaşın ön saflarına gönderip kumandanını öldürten Davut. Şiirler yazıp bu Tanrı'dan bana indirilen kitap diyen Davut.

Dikkat et. Davut yakışıklıdır. Kızıl saçlıdır. Kızları ve kadınları kendine aşık eder. Bu onun vazgeçilmez tutkusudur. Nefsine bir türlü hakim olamaz. Oysa, Tanrı değil, İblis insanın nefsinde gizlidir.

İblis'in hikayesi çok derindir. Anlatmakla bitmez. Her şey ona yakıştırılır. Hatta suçlar, günahlar, yalanlar, iftiralar, zinalar... Aklına ne gelirse, her kötü şey. Ama yaptıran İblis değildir, insandır. İnsanın kendi nefsidir. İblis ise, bir günah keçisidir.

Aslında İblis yoktur, yaratılmamıştır. Hiçbir zaman da olmamıştır. Ama, insanoğlunun nefsi İblis'i var eder, yaratır. Ona kimlik verir.

Hani, sen yere inmiş, ayak üstü düşmüştün ya. Ağzın yoktu ama, konuştun, ses çıkardın. “Burası da neresi?” dedin. Konuşan elinin ayalarıydı. Tuğunu kaldırmış İblis bu sesi duydu. Çok uzaklardan dik dik sana baktı. Onun tuğu çarmıha gerilmiş bir kadındır.

Ayartma işlerini hep kadınları kandırıp yapar. Kadın onun en büyük silahıdır. İnsanın anlık zevkinden yararlanır. Zaten insanın da en zayıf noktası burasıdır. İblis onu en zayıf noktasından vurur. Sakın kadınlara kapılayım deme. Ama, kadınlara da düşmanlık yapma. Onların fıtratı budur. Kadınlar olmadan insanlık olmaz, hayat olmaz. İnsanı insan yapan kadındır. Kadın olmadan kimse olamaz. Kadınlar hor görülmez, aşağılanamaz. İblis ele geçirdiği kadınları yalnız kullanır. Ama, kadınlar bunun farkındadır. İblis’ten kurtulmak isterler, eğer ki kurtulabilirlerse. Çünkü ondan kurtulmak çok zordur.

İblis’i ve onun korkunç silahını ancak çizim ve şekillerden anlayabilirsin, şöyle: İblis bu silahını her an yanında taşır. Nereye gitse onunladır. Gerektiğinde kurar. Öyle bir kurar ki şaşarsın. Aklına gelmeyecek bir yerden kurar ve karşına çıkarır. Kimler onun kurban olmamıştır, ah bir bilsen. Ne yuvalar dağıtmış, ne ocaklar söndürmüştür? Şair bu işi çok evlilikte ve kadınları baskı altına almakta görmüş, onları eve hapsedip, sırf zevkinin ve tatmininin aracı olarak nitelemiştir. Onlar kadınlara göz açtırmazlar. Bu şekilde yetiştirmişlerdir. Sırf İblis var diye, tüm kadınların hayatını mahvetmişlerdir.

Onların elinde kadın kanadı kırık ve yolunmuş bir kuştur. Gözleri de perdelenmiştir. Bu kadar hor görülme ve aşağılanma olmaz. Ama, her günün muhakkakı. Kadın eve, hareme hapsedilir. Çubukla dayak da cabası, Bunu o şair emretmiş.

O nedenle biz dayak atmaya izin vermeyiz ama, İblis’ten daha korkunç bir hale gelir ve surete bürünürüz. Kadınlar ancak bu psikolojik görünümünden anlar, korkarlar. İblis’ten daha çok bizden korkarlar. Böylece İblis onlara hakim olamaz. Bizden korkan kadınları kutsallaştırır, onları kanatlandırırız. Kadınlara fiske bile vurmeyiz. Bundan emin olun.

Kimileri bize bakireler sunmaya kalkar. Oysa bizim onlardan böyle bir talebimiz olmamıştır. Hatta bize ibadet etmelerini bile istemedik. Böyle bir sözümüz, emrimiz de yok. Onlar uydurdu. Çalışın, rızkınızı çıkarın, dürüst olun, kimse kimsenin hakkına dokunmasın dedik. Görüyorsun işte. Ne derler, Tanrı her gün yeni bir işte ve

yeni yaratışta. Benim işim bu. A'lemleri yaratırım. Her gün yüzlerce a'lem yaratır ve var ederim, onlara hayat veririm. Bu bitmeyecektir. Devam edecektir. Sonsuza kadar sürecektir.

Ha, Tayran Ebabil dedik de. Bu 14 asır öncesinin olayı değildir, 14 asır sonrasının, yani senin geldiğin, ölmeden önce yaşadığın dünyanın ve zamanın olayı/olayları. Kim görmüşse, psişik yeteneği olan biri sanırım bir rüya görmüş, tanklara gökten bomba atan savaş uçaklarını görmüş, bunları Tayran Ebabil, tankları da Ashab-ı Fil olarak nitelemiş. Aklı ancak bu kadar basmış. Hani uçaklar gökte kuş gibi, tanklar uzun top namluları ile fil gibi görünürler ya.

HEŞT BEHİŞT (Sekiz Cennet)

O da bana gideceğim yönü gösterince, “Teşekkür ederim. Hoşça kal” deyip yanından ayrıldım. Yeterince öğüt vermiş, beni aydınlatmış, bilmediğim, aklıma getirmedığım meseleleri bile açıklamıştı.

Yine çok yürüdüm. Okul gibi bir yere geldim. Zaman işlemeye başladı. Benim gibi ders almayı bekleyen ölmüş kimseler vardı. Bayağı kalabalıktı. İstirahat edip

kalacağımız, geceyi geçireceğimiz yeri gösterdiler. Varıp yattım. Sabaha kadar deliksiz bir uyku çektim. Sabah gün ışıırken her birimizi kaldırdılar. Ders göreceğimiz anfiye varıp, sıralara oturduk. Ancak bu anfi çok gelişmiş bir anfiydi. Karşıda tiyatro sahnesindeki gibi hafif yüksekte, hareketli ve istenildiği anda değişen sanki canlı bir sahne de vardı. Ancak sahnenin perdesi kapalıydı. Gördüğümüz kadar bu perde değişik görüntüler de alabiliyordu. İlk sahne önüne bölge başmuhafızı geldi. Sahne ona göre şekillendi. Bir mühür gösterdi. İşaret ettiği kolunun altında Uzakdoğu, mührün az ilerisinde de Güney Asya yazılarına benzer iki şekil vardı.

Başmuhafız okulun amacına, burada ne için bulunduğumuza dair uzun bir nutuk çekti.

Özet olarak verirsem, şöyle dedi:

Burada çok katı ve sert bir disiplin vardır. Kulağınızı ve gözlerinizi açın, her şeyi, dikkatle dinleyin. Bunlar size çok faydalı bilgilerdir. Başka yerde öğrenemezsiniz. Bir az sonra okul müdürümüz, ondan sonra ise 8 adet hocamız, hatta kimi asistanları bile çıkacak, size ders anlatacaklar. Onların anlattıkları zihninize bir daha çikamayacak bir biçimde kazınacak, asla unutmayacaksınız. Ancak bunun için sizin

dikkatiniz şart. Ondan sonra bir gün dinleneceksiniz. Yani Pazar günleri tatil. Bu dersleri tamamladıktan sonra Matrix derslerine başlanacak.

Okul müdürü şişman ve iri yarı biriydi. 4 kolu vardı. Başının gerisinde bir güneş görüntüsü omuzlardan itibaren ona hale teşkil ediyordu. Göbek kısmında bir göz ve mühür damgası vardı. Bunlar vücuduna kazınmıştı. Ayakları edep yerinde bitişik, üst kollar diz kapaklarındaydı. Bir süre konuştu. Sonra, “İyi dersler” deyip kayboldu.

İlk beliren hoca, yere indiğinde karşısına çıkan deniz atı kafalı, deniz kızı bedenli, beni karşılayan varlıktı. Zaten ayrılırken, “Ben sana ders vereceğim, bekle” demişti. 45 dakika anlattı. “Devamı yarın” deyip ayrıldı. İkinci hoca geldi. Bu uçan çok iri bir pervaneydi. İki kolu ve iki yağı vardı. Kanatları ile sahnenin üstünde kırmıldamadan durup anlatıyordu. Yönler, ara yönler ve pusula ile ilgili önemli bilgiler verdi. Üçgene geçti, daireye dair de bilgiler verdi. Hele sayıların gizemi ve bu sayıların basamak, üçgen, sütun, lahit hallerine dair gösterdikleri, pes. Ancak verdiği bu bilgiler çok enteresandır. Onu can kulağı ile dinledik. Gerçekten güzel ders anlatıyordu. Hele sayıların esrarına, bunun geometrik şekillerle ilişkisine dair göreceli olarak anlattıkları, mükemmel.

$$1 \times 8 + 1 = 9$$

$$12 \times 8 + 2 = 98$$

$$123 \times 8 + 3 = 987$$

$$1234 \times 8 + 4 = 9876$$

$$12345 \times 8 + 5 = 98765$$

$$123456 \times 8 + 6 = 987654$$

$$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$$

$$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$$

$$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$$

$$03 \times 37 = 111$$

$$06 \times 37 = 222$$

$$09 \times 37 = 333$$

$$12 \times 37 = 444$$

$$15 \times 37 = 555$$

$$18 \times 37 = 666$$

$$21 \times 37 = 777$$

$$24 \times 37 = 888$$

$$27 \times 37 = 999$$

$$12345679 \times 09 = 111.111.111$$

$$12345679 \times 18 = 222.222.222$$

$$12345679 \times 36 = 333.333.333$$

$$12345679 \times 45 = 444.444.444$$

$$12345679 \times 63 = 555.555.555$$

$$12345679 \times 72 = 666.666.666$$

$$12345679 \times 81 = 777.777.777$$

$$12345679 \times 99 = 888.888.888$$

$$987654321 \times 09 = 08.888.888.889$$

$$987654321 \times 18 = 17.777.777.778$$

$$987654321 \times 27 = 26.666.666.667$$

$$987654321 \times 36 = 35.555.555.556$$

$$987654321 \times 45 = 44.444.444.445$$

$$987654321 \times 54 = 53.333.333.334$$

$$987654321 \times 63 = 62.222.222.223$$

$$987654321 \times 72 = 71.111.111.112$$

$$987654321 \times 81 = 80.000.000.001$$

Bir üçgenin dairesinin olduğunu, ikinci olarak daha büyük alt kısımda bir dairenin de bulunduğunu söyledi, kesişme noktalarını verdi. Piramitlerin sırrı bu üçgenlerdeki simetrik hesaplarda gizlidir dedi. Ayrıca, ardışık toplam sayılarda Ashab-ı Kehf'in ne zaman uyumaya başladıkları ve ne zaman uyandıklarının tespitini gösterdi. Ardışık toplam sayılarda 12. Rakam toplamında uyumaya başlamışlar, 27. Toplam rakamında uyanmışlar. Yani 78 - 378 yılları arasında. 300 yıl. "Yarın devam ederiz" deyip ayrıldı. Üçüncü ve dördüncü hocalarımız birbirlerinin peşi sıra asistanları ile birlikte geldi.

Üçüncü hocamız yönlerin, ara yönlerin gizemlerine, her birinin matrixle bağlantılı olduğuna dair bilgiler verdi, bunun öneminden açıklayıcı bilgilerle söz etti. Asistanı başka bilgilerden bahsetti. Dördüncü hocamız, duruştan, sağ ve sol kavramlarından, duruşa göre bu kavramların değişeceğinden, her şeyin simetriye uygun bir biçim taşıdığından, bunun canlı varlıklarda daha belirgin olduğundan, bu nedenle karşıtların birliği doğa yasasının anlaşılması mümkün merteye gerektiğinden söz etti. Asistanı maddeye ve elementlere dair bilgiler verdi. Maddeyi ve elementleri

yapılandırmanın aslında sayılar ve matematik olduğunu da belirtti. Hatta elementlerin sıra nosuna baktığımızda bunun bir bilgisayar klavyesini andırdığını bile söyledi.

İnsan ve diğer canlılar da vücut yapısı olarak kimyasal elementlerden müteşekkildi. Yani, insan manevi bir oluşum değildi. Canlılardaki elementler her canlının vücut yapısında belirli oranlarda yer almıştılar. Bunların herhangi birinde eksiklik veya fazlalık onlarda sağlık soruna neden oluyordu. Doktorların hastayı muayene edip, elde edilen tahlillere göre reçete yazıp ilaç veya hapları kullanmasını salık vermeleriyle bu nedenleydi..

Beşinci ve altıncı hocalarımız var oluş, yer çekim ve manyetik doğa yasalarından söz ederek bunları birer birer açıkladılar. İlk olarak evrende Hidrojen ve Helyum meydana gelmiş, bunlar atom sırası ile diğer elementleri meydana getirmişlerdi. Hidrojen ilk var olduğunda sahip olduğu varlık oranını günümüzde de % 75'lik oran ile korumaktadır. Ancak Helyum'un % 25'lik oranında % 4 yahut 5'lik eksilme olmuş, bundan diğer elementler meydana gelmiş, kainattaki Helyum oranı % 20 yahut 21'e inmiştir. Samanyolu dışında çoğu yıldızların yapısında, kiminde % 90 Hidrojen, % 10 Helyum, kiminde % 80 Hidrojen % 20 Helyum, kiminde de değişik oranlarda Hidrojen ve Helyum gazı bulunmaktadır ki, bu oluşumlar kainatın ilk halinde Hidrojen ve Helyum'dan başka maddelerin bulunmadığını doğrular.

Beşinci hocamıza göre yoktan var olma denen bir şey yoktu. Dünya, gezegenler, galaksiler ve evren kadimdi. Ancak farklı boyutlar vardı.

Altıncı hocamız Kudüs'teki muallak taşının kimileri tarafından havada bir karış sekte durduğuna inanılmasını, akılsızlık ve düşüncesizlik olarak açıklarken güldü. Gidip görsünler, bu bir mağaranın üst kısmını kaplamış kaya parçası demesi çok hoştu.

Yedinci ve sekizinci hocalarımız, doğa yasalarının diğerlerinden, nicelikten niteliğe geçiş, maddenin enerjiye, enerjinin maddeye dönüşümü ve olumsuzlanmanın olumsuzlanması yasalarını açıkladılar.

Derslerimiz böylece 4 gün boyu, dersler arasında 15 dakikalık dinlenme dahil her gün 10 saat olarak devam etti. Çok başka konulara da değindiler. Bu süre zarfında çok şey öğrenmiştik. Pazar günü bütün gün boyu dinlendik.

MATRIX DERSLER

O gün pazartesi günü, Matrix hakkında bir şeyler söyleyecek olan var mı dendiğinde, kürsüye çıkıp seyrettiğim Matrix filminden, okuduğum William Irwin'in Matrix ve Felsefe adlı kitabından hatırlayabildiğim kadar anlattım. Diğerleri de kürsüye çıkıp anlattılar. Tabi ki, işin içinde kendi tespitlerimiz de vardı. Hepsini özetlersek:

"Siz olsaydınız hangi hapi seçerdiniz? Kırmızı mı, yoksa mavi mi? Çahillik mutluluk mu? Yoksa, bu -ne olursa olsun- gerçeği bilmeye değer mi?" Matrix filminde seyircinin zihnini meşgul eden sorulardır bunlar. Film, görüşlerine bütün karşı çıkmalara karşın amacını gerçekleştirmek için uğraş veren ve sonunda asil davasını kanı pahasına ödeyen Yunan düşünürü Sokrates'in hayat hikayesinin yeniden bir anlatımı gibidir. O, Tanrı Apollon tarafından verilen bir görevi yerine getirmek için seçilmişti. Yaşadığı kentin insanlarını, Atinalıları uyarmak ve onları aydınlatmak için işe başlar. Ancak Sokrates, beynine takılıp kalan, onu deliye çevirecek kadar düşündüren bir soruyla da baş-başadır. "İyi bir hayat nedir?" Filmin kahramanı Neo ise "Matrix nedir?" sorusu üzerinde düşünmektedir. Bu soru filmin her iki kahramanının başını belaya sokar. Sokrates mahkemede Tanrıtanımazlık ve gençleri ayartmakla, Neo ise ajanlar tarafından "Kanun kitaplarında yazılı bütün internet yasalarını" çiğnemekle suçlanır.

Sokrates Atinalılara sorular sorar. Bunlar oldukça basit sorulardır. Ancak cevapları hiç de basit değil, hatta zordur. Kafa karıştırıcıdır. Bu yöntem onun yöntemidir. Karşı taraf kendisiyle çelişip yanlış yapana kadar sorulara devam edilir. Ancak Sokrates son gelinen noktada, "Hiçbir şey bilmiyorum" der. Peki o hiçbir şey bilmiyorsa, bu kadar soruyu nereden bulup sormuştur? Neo da tıpkı Sokrates gibi bir kahinin sözleriyle yola koyulur, bilgiye ulaşma ve bilgeliğin doğasına uygun bazı sezgilerle serüvenine başlar.

Kahin, Neo'ya mutfak kapısının üzerindeki levhayı işaret ederek orada ne yazılı olduğunu sorar. Bu Delphi'deki Apollon tapınağındaki "Kendini bil" yazısıdır. Kapıyı açacak olan anahtar işte odur. Bu yoksa, başka bilgilere gerek yoktur. Hatta anlamsızdır. Bu sözcük felsefi yön itibariyle öne çıkan tüm olgular için de geçerlidir. Kendini bilmeyen zihnini özgürleştiremez. Zihin özgürleşemezse eğer, Morpheus'un Neo'ya dediği gibi bir hapishaneye dönüşür. Bu nedenle tek çare zihninin zincirlerini kırmaktır. Köleliğe ve mahkumiyete karşı söz konusu direniş çağlar boyunca aydınlık peşinde koşan cesur serüvencilerin her zaman yol göstericisi olmuştur, Spartacus gibi.

Misal:

Çoğu insanın fıtratı, yani var oluşundan itibaren sol elinin ayasında Arapça olarak 81 rakam, sağ elinin ayasında 18 rakamı vardır. Elini açıp dua ederken bu 8118 görülür. Ancak insan tutsak edilip eli önden kelepçelendiğinde, söz konusu rakam 1881'e dönüşür.

Mustafa Kemal Atatürk de Spartacus gibi Makedonyalıdır. Selanik'te dünyaya gelmiştir. O bir Adem'dir. Bütün insanlara şamil bir Adem. 1318 yılından başlayıp 1918 yılına kadar tam 600 yıl boyunca Osmanlının emrinde beleş sermaye bir millet vardı. Türkler Anadolu ve Rumeli'de Osmanlıya kul ve köle olmayı kendileri seçmemişti. Bunu Osmanlı Bizans'tan aldığı eğitim ve öğretimle yapmıştır. Bizans insan ve toplumları kul ve köle yapmanın yollarını çok iyi bilir. Bu hususta büyük tecrübe sahibidir. 11. Yüzyıl'ın ortalarında Türkler Anadolu kapılarına doğudan gelip dayanmışlardı. Urmiye gölü civarındaydılar. 5. Yüzyıl'ın başlarından itibaren de Ulduz Han ve Atilla tarafından Hunlar olarak Bizans'ı kuzeybatıdan zorlamaktaydılar. Bizans 50 yıl kadar bu saldırılara zor bela dayandı. Neyse ki, Atilla'nın büyük

ve ortanca oğlu savaşta öldüler. Küçük oğlu İrnek Hunları alıp kuzeydoğuya, Karadeniz'in üst kısmına çekildi. 80 yıl sonra kendi kavimlerinden Ogurlarla birlikte hareket eden Hunlar Asparuh ile, Tuna kıyılarına ve Balkanlar'a indiler. Bizans 220 yıl bunlarla karşı karşıya kaldı, zor yıllar yaşadı. Ancak 852 yılında Boris Han'ın Tuna Hunları'nın başına geçmesi, hatta Makedonya'yı devletinin sınırlarına dahil etmesine rağmen inancını değiştirip Hristiyan olması ile, tehlikeyi atlattı. Boris Han'ın ölümünden sonra Tuna Hunları yine eski inançlarına döndüler. Bizans yine zor günler yaşamaya başladı. Doğudan akın akın gelen kavimler göçü Bizans'ı zor durumdan kurtardı.

Gelenler Macarlar, Peçenekler, Uzlar ve Kumanlar'dı. Bizans siyaseti 10. Yüzyıl başlarında işe koyuldu. Bu siyaset 400 yıl kadar sürdü. Kimi zaman Uzları Kumanlara, Kumanları Peçeneklere, Peçenek yahut Kumanları Uzlara kırdırdılar. Hatta Bizans çoğu zaman söz konusu Türk kavimlerden azımsanamayacak sayıda paralı asker de tedarik etti.

Amcası Tuğrul Bey'in bıraktığı tahtı Sultan Alparslan tarafından elinden alınan Kutalmış ve oğlu Süleymanşah'ı İznik'e davet edip burada Türk devleti kurduran, hatta 1096 yılından itibaren Avrupa'dan Kudüs'e doğru başlayan Haçlı seferlerinde Türklere destek veren ve onları Haçlılarla karşı karşıya getiren de Bizans'tı. Hatta Cengiz ordularına karşı kahramanca uğraş veren Celalettin Harezmşah'ı bile Konya'yı başkent yapan Anadolu Selçuklularına karşı hareket geçiren Bizans'tı. Ancak Ertuğrul Gazi ve aşiretinin 1230 yılında Yassıçimen'de Harezmşahlar'a ihanet edip arkadan oklaması, onların mağlubiyetine neden olması, ibreyi ters dönderdi. Harezmşahlara ihanet eden Selçukluya da pek a'la ihanet edebilirdi. Selçuklular tarafından Ankara Karacadağ yöresine yerleştirilen Ertuğrul Gazi ve aşiretine haber gönderip onları Eskişehir civarına kondurdu. VIII. Mihail Ertuğrul Gazi'ye kızlarından birini de verdi. Osman Gazi onun bu kızından dünyaya geldi.

Bu bilgiler Türkiye'de okulların hiç birinde verilmez. Ancak yüksek lisans ve doktora yapanlar bilebilirler. Söylerse ancak ya Halil İnalcık söylemiş, yahut Mustafa Aksoy yazmıştır.

Türkler 1416 yılından başlayıp Osmanlıya sürekli isyan ettiler. Şeyh Bedrettin, Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal bunlardan biriydi. Hatta Türkler Osmanlıya karşı

birleşip Doğu Anadolu'da Akkoyunlular devletini bile kurdular. Ancak Osmanlı Bizans'tan öğrendiği ve miras olarak uhdesine geçirdiği siyaset ile, diğer Türk kavimlerini bu devlete karşı harekete geçirdi. Hatta Akkoyunluların yıkılması için Şah İsmail'e bile destek verdi. Bu nedenle Şah İsmail ikinci Beyazıt'a baba derdi. Kendisine sığınan Teke-Eli Türkmenlerinden Kızılbaş Şahkulu'yu "Sen babama isyan ettin, onun ordularını yendin, Veziriazamı Hadım Ali Paşa'yı da öldürdün" deyip, kaynar kazanda haşladı.

Celali isyanları Yavuz zamanında başladı. Yaklaşık 220 yıl kadar devam etti. Bu isyanlarda Osmanlı tarafından sayısız Türk öldürölüp katledildi. Türkler her başkaldırıışta bastırıldılar, ta ki Mustafa Kemal Paşa'ya kadar.

Rubin Carter, "İnsan için hapisshanedenden daha kötü olan şey, bir zihin hapisshanesidir. İçinde olduğunu bilmez, bu yüzden de kaçma isteği duymazsınız" der.

Platon'un Cumhuriyet kitabında sözünü ettiğı Mağara Alegorisi önemlidir. Mağarada mahkumlar vardır. Bunlar zincirlenmişlerdir. Hepsinin de yüzü mağara duvarına dönüktür. Gardiyanlar gölge oyununa başlar. Ateşin önünden tahtadan oyma hayvan şekilleri geçirilir. Bu şekillerin gölgeleri duvara düşer. Mahkumlar duvardaki gölgeleri seyre dalarlar. Bu onlar için bir mutluluktur. Zamanla gölgeleri gerçek sanacak duruma alışmışlardır. Gün gelir mahkumlardan biri serbest bırakılır. O dışarı çıkar. Gün aydınlığında gerçek varlıkları görür. Gördüklerini anlatmak için mağaraya döner. Dışarısını anlatır. Arkadaşları onun delirdiğine hükmederek alay ederler. Bu durum Sokrates'in hikayesine ne kadar benzerse Matrix yaşamdan çıkıp 'Hakikat çölünü' gören Neo'nun hikayesine de o kadar benzer.

Neo, Platon'un mahkumu gibi kendinin de mağarada yüzü duvara dönük halde zincirlenmiş ve ateşte yansıtılan gölgelerle haşır neşir olduğunu öğrenir. Ancak onu Morpheus kurtarır. Morpheus Yunan mitolojisinde uyku tanrısına verilen addır. Uyku veren ve sürekli düşler gösteren Tanrı ters bir tepkime sonucu onu uyandırmıştır. Platon'un mahkumunun gerçek dünyaya uyum sağlamasının zor, hatta o nispette de acı verici olması gibi, Neo'nun durumu da bunu aynen andırır. "Gözlerim neden acıyor?" diye sorar. Morpheus, "Çünkü onları daha önce hiç kullanmadın" diye yanıtlar.

Robert Frost dizelerini birinde demişti ki:

Az kullanılan yolu seçtim

Ve bütün hayatım değişti

Çok kullanılan yoldan herkes gider. Ancak az kullanılan yoldan çok az insan gider. Çoğu başarıların anahtarı da bunun gibidir. Yol tenhadır, boştur. Herhangi bir trafik sorunu yoktur. Çoğu şey de senin dikkatini çekmez, bol bol düşünür ve zihin jimnastiği yaparsın. Yolda düşünmek insan aklına çok şeyler getirir.

Türkçede “Az öz demektir” şeklinde bir deyim vardır. Öz ise asıl, insanı insan yapan ana maddedir. Buna DNA da diyebiliriz. İnsanın şekil ve şemasını belirleyen, hatta kaderini çizen odur. Kader derken dikkat etmek lazım. Çoğu bunu alinyazısı olarak görür. Oysa kader, Kuran’da belirtildiği gibi, insanın vücut yapısındaki kimyasal maddelerin onun yaşamasına el verecek olan belirlenmiş oranlardır. Yoksa, şu gün doğdun, fakir ve yoksul aileden gelmişsen sen de fakir ve yoksul kalacaksın, şu gün kaza geçireceksin, şu gün de öleceksin anlamında değil. Çoğu insan Tanrı der. Ancak bu Tanrı kelimelerdedir. Kelimelerin dışına da bir an bile çıkmaz. Bu çok kullanılan yoldur. Ancak kimi insan da Tanrı demez ama, doğayı sever, doğayla haşır neşir olur, daha doğrusu doğaya tapar. İşte bu insan Tanrıyı kelimelerden

kurtarmış, onu özgür bırakmış, ona gerçek anlamda inanmaya ve tapmaya başlamıştır. Gün ağarırken yeni hayatına, gün batarken o günün sona erip, bir sonraki güne hazır olması için dinlenmesi gerektiğine şükreder.

Matrix dedik de, peki nedir bu matrix? Alışılan ve yaşanan hayat mı? Kurallar, gelenek ve töreler mi? Yoksa devletlerin ve hükümetlerin olanca güçleriyle sahip çıkıp sıkıca korudukları sistem mi? İnsanların ve toplumların bundan bihaber olmaları mı? Her şey Mağara Alegorisinde olduğu gibi, yanılsama mı? Bunun dışında başka bir hayat veya farklı bir a'lem var mı? Ölüm deriz, öldü gitti deriz. Ölen kişi acaba başka bir hayata mı bu dünyadan gitmiştir. Orada gördüğü düştten uyanmış mıdır? Matrix işte budur. Yahut matrix okullarda bize öğretilen tarih derslerin çok üstünde düşünmek ve olayları öğretmenlerin anlatımında değil araştırma mantığına göre idrak etmektir. Bir eğitim var, bunun en üst mercii Milli Eğitim Bakanlığı var, bütün müfredat orada belirlenip Milli Eğitim müdürlüklerine, oradan da okul müdürlüklerine verilmekte, öğretmenler derslerini söz konusu müfredata göre anlatmakta, körpe yahut genç beyinleri yönlendirmektedirler. Öğrenciye desen ki, bu o şekilde değil, böyledir, öğrenci senin söylediklerine değil, öğretmenin anlattıklarına bakar. Çünkü öğretmenden not alıp sınıfı geçecektir. Bu zamanla öğrencinin şuurlaltına işler. Üniversite bile okusa, eğer ki araştırma yönü yoksa söz konusu anlatımdan kurtulamaz.

Filmde olduğu gibi, ileriki yüzyıllarda dünyaya çok ileri teknikte bilgisayarlar, programlar, makineler, daha doğrusu robotlar hakim olabilir. Yine filmde olduğu gibi, insanları beyinsel olarak ya sıvı dolu kavanozlara koyup buğday başakları gibi tarlalara ekebilirler. Ama bu insanlar yaşadıklarını, bir hayat sürdürdüklerine de sanabilir. Herkes içinde ve gücündedir. Ama bunu onlara o şekil sandıran kodlanmış yazılım programlarıdır. Aslında, ya kavanozlardan günü geldiğinde kullanılmak üzere çıkarılacak ya da tarlalarda hasat zamanını bekleyen ekinlerin bir parçasıdırlar. Biz de ya kavanozdakilerden ya da günümüzde o ekinlerdeki başaklardan herhangi biri olabiliriz.

Yoksa Tanrı, yani Arapça Allah bu mudur? Türkçe Tanrı bellidir, açıktır. Tan yerinden gelir. Yeniden başlayan hayat demektir. Arapça Allah'a baktığımızda, bu terslik içerir. Al-la ve H. Yani, Hallacı Mansur'un Halla'sı gibi. Oysa Allah lehu ke-

limesinden, Türkçe ona demek olan işaret zamirinden türetilmiştir. Başa el getirilmiş, belirgenleştirilmiş, elin "I"si kaybolmuş, ilah olmuş, yetinilmemiş, ilaha da el getirilmiş, bu sefer baştaki elif kaybolmuş, "I" şeddeye dönüşüp sırf telaffuzda var olmuş. Ama, kök asıldır, özdür. Türkçe ona denmekle, o insanı ve insanlığı tutsak alan programlara, makinelere ve robotlara, yahut din adamlarına karşı harekete geçme mi ima edilmektedir? İsterseniz bir düşünün.

Amerika'da meydana gelen 11 Eylül saldırıları bir matrix olaydı. Her şey daha önceden planlanmıştı. Bu olayda, ikiz kulelerde 2.606, Pentagon'da 125, kaçırılan uçaklarda ise 246 kişi hayatını kaybetmiş, 19 terörist ile birlikte ölenlerin sayısı 2.996 kişiyi bulmuştu. Bu olayların akabinde ABD Irak'ı işgal etmiş, CIA ajanı Ladin'le birlikte Taliban Afganistan'da boy göstermişti. İkiz kulelerin iki boş çuval gibi yere serilip tamamen yıkılması daha önceden binanın temellerine kuvvetli patlayıcıların yerleştirilmesi ihtimalini akla getirmektedir. Demek ki, aradan 2 yıl geçmesine rağmen CIA da matrikten esinlenme yoluna gitmişti. Bu olay Amerika'ya pahalıya patladı ama, tabir gereği kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez. Irak işgalinde yüz binlerce insan hayatını kaybetti, on binlerce aile de sersefil bir duruma düştü. 10 yıllık ABD işgalinde bir konmuş, yüz misli alınmıştı. Çıkar hesapları demek ki insanoğluna, dahası büyük güçlere neler yaptırıyor? Bu doymak bilmez egoizme, görür ama nedense kör denen nefse en güzel bir misaldir. Tarih 1945 yılında Japonya'ya atılan iki atom bombasını ve Irak işgalini asla unutmayacak.

Kırmızı hap felsefe ve düşüncenin, farklılıkların, ayrıntıların, hatta aklın ve mantığın, hatta iradenin tercih sembolüdür. Mavi hap ise, önceden karar verilmiş, çoğu kimsenin, yani herkesin yaşadığı normal, monoton, kulluk ve efendi hayatın. Sanki, birinde tümevarım mantık hakimken diğerinde tümdengelim. Kırmızı araştırmaya ve problemleri çözmeye yatkınken, mavi denilenleri yapmaya, umursamazlığa, meseleleri fazla irdedememeye, hatta alinyazısı deyip boyun eğmeye... Yöneticiler ve çalışma departmanı hep maviyi tercih eder, mavilerden yanadır. Onlar için mavi renk vazgeçilmezdir. Acaba Türkçü ve Turancıların mavi rengi de bundan mı kaynaklanır, emre tabi, robot. Yukarıdan gelen talimatlara tartışmasız birebir uygunluk.

'Evet' deyip de tercihiniz kırmızı hap olduğu zaman Alice gibi tavşan deliğinin ne kadar derin olduğunu merak eder ve bu nedenle sonsuz bir yola çıkar, harikalar diyarına adım atarsınız.

Filmin başında, ana karakter Neo, hepimiz gibi, varoluşçuluğa dayalı bir seçimle karşı karşıya kalır. Seçim, kelimenin gerçek anlamıyla bir hap seçimidir. Neo'ya haplar Morpheus tarafından verilir. Bu karakter ona var olduğuna inandığı dünyanın onu “gerçeğe kör etmek için gözlerine bağlanmış” bir dünya olduğunu söyler. Kırmızı hapi seçerse eşyanın gerçek tabiatının gözler önüne serileceğini, ama mavi hapi seçerse dünyasının değişmeden kalacağını söyler. Karşıtlık, o nispette de terslik içeren etkileriyle haplar, Neo'nun uykusundan uyanmayı veya düş görme-ye devam etmeyi seçeceğini temsil eder.

Gördüğümüz, işittiğimiz ve dokunduğumuz dünyanın bir hayal ürünü veya yanılsama olabileceği varsayımını felsefede savunan görüşe biz şüphecilik diyoruz. Şüpheciler dış dünyanın var olduğunu da kesin olarak bilemeyeceğimizi ileri sürerler.

Böylece tıpkı Matrix kahramanlarının içinde yaşar göründükleri gündelik dünyadan kuşkulamaya başlamaları gibi, dış dünyaya dair bilgilerden bile şüphe etmenin olanaklı olduğunu söylerler. Descartes bir klasik haline gelen “İlk Felsefe Üzerine Düşünceler” adlı kitabında, “Şüphecilik bilime sağlam bir temel kazandırmak için ortaya konulmuştur” denir. Bunun gerekliliğinden de bahsedilir. Matrix filmi bize felsefi şüpheciliğin tedirginlik veren kaygılarını oldukça çekici bir biçimde sunar. Morpheus'un Neo'ya dediği gibi “Matrix her yeredir. Matrix dış dünyadır. Hiç kimseye Matrix'in ne olduğu anlatılamaz.” Filmde Descartes'in “İlk Felsefe Üzerine Düşünceler” kitabına bir dizi klasik algılama sorunu ve nedenleri olarak atıfta bulunmakta mıdır? Evet. Descartes, duyu tecrübelerinin dış dünyanın özelliklerini tam olarak kaydettiği ve böylece bilgiye temel olabilecek fikirlerin üzerindeki kuşkuları bile ele alırken, bizi düşlerimizi uyanıkken yaşadıklarımızdan ayırmaya yardımcı olacak ölçütler oluşturmaya davet eder. Şimdiki zamanda gerçekleşen algının sağlamlığı hakkında kuşkular uyandırmak için oldukça başarılı bir yoldur bu.

Matrix başlarda düşlerle renklendirilmiştir. Filmin gizli fakat hayati teması, bir insanı uyandırmak için ilk olarak bu insanın kendini düşünde uyanık görmesi, yani düş görme ile uyanıklık arasında bir fark olduğunu anlayan kahinsi imaya sahip olması gerektiğidir. Neo birkaç kez düşünde Matrix'le karşılaşmasının ardından ter içinde uyanır. Descartes düş görme savını “kötücül bir cinle” açıklar. Matrix'te bu olgu dünyaya hakim olmuş bilgisayar, makineler ve robotlardan müteşekkil yapay

zekadır. Bunlar insanlığın kaderine bir şekilde hakim olmuş, bunu devam ettirmektedirler.

'Matrix nedir?' sorusunun cevabını bulmak arayışı Neo'yu zihninin hapisanesinden hakikatin çölüne yöneltir. Tercihi öyle güçlüdür ki, bu Neo'nun yanılsama dünyasını yıkmak ve diğer insanları varoluşlarının gerçeğine getirme kararıyla sona erer. Tıpkı Platon'un mağarasından kaçan mahkum gibi. Neo sahte dünyaya geri döner ve diğer insanları mahkumiyetten kurtarmaya çabalar. Bu artık onun amacı haline gelir.

Matrix filminin ortaya attığı soru metafiziğin ana kategorik sorusudur. 'Gerçek nedir? İnsan nedir? Zihin özgürlüğü nedir? Özgür iradeyle kader arasındaki bağlantı nedir? ' Filmin geri kalanında bunlara üç temel soru katılır. Görünüş ve gerçek nedir? Onları ayıran şey nedir? Birini diğerinden ayıran özellikler nelerdir?

Matrix seyirciye sorularla meydan okuyan bir film. Hangi hapi seçersiniz? Eğer bir yalanın içinde yaşadığınızı öğrenseydiniz, nasıl tepki gösterirdiniz? Matrix kötü mü? İyi fakat sahte bir hayatın kötü olan yanı nedir? Bu sorular yanıtlandırılır. Ama filmin arkasındaki gerçek akış, sorular değil verilen yanıttır Hatta felsefenin en önemli sorusuna verilmiş yanıttır. Bu aklın özgürlüğüdür. Film, birçok kişi tarafından indirgemeci materyalizm diye adlandırılan zihinsel durumların fiziksel durumlara indirgenebilir olduğunu söyleyen görüşü, yani zihin ve kişisel kimliğe dair belirli bir teoremin doğruluğunu kesin kabul ediyor. Hatta bunu ileri sürüyor. Morpheus'a göre, eğer ki zihniniz özgür değilse fiziksel özgürlüğünüzün hiçbir değeri bulunmaz.

Michael Brannigan'ın anlatımıyla Matrix filminde ayna birçok yerde kullanılır. Bu Budist geleneğinden gelir. Belirgin bir biçimde filme yansıtılmıştır. Aynalı pencereler, gözlükler, daha birçok yerde. Hapların olduğu kutu bile ayna kaplıdır. Aynanın en dramatik kullanıldığı sahne, Neo kırmızı hapi yuttuktan sonra aynanın onun bedenini tümüyle sarmasıdır. Kırık bir aynanın kendi kendini tamir ettiğini de görür. Aynaya dokunur ve ayna onu aynamsı bir maddeyle kaplar. Birdenbire kendini kollarından, bacaklarından, başından kabloların ve fişlerin bağlanmış olduğu pembe bir bulamaç tüpünün içinde bulur. Etrafında milyonlarca başka tüp olduğunu görür. Örümceğe benzeyen bir robot havalanır, onu boynundan yakalar, kafasındaki fişi çeker ve uçarak uzaklaşır. Hemen ardından tüp boşalır, bir borunun içinden aşağı kayar ve kanalizasyona benzeyen bir yere düşer. Bir dakika sonra büyük bir vinç

kolu onu sudan çıkarır. Şuuru gidip gelir. Nihayet içinde bulunduğu gemide gezecek kadar iyileşir. Sonra kafasına fiş gibi bir şey takılır ve birdenbire kendini "nın", "yükleme programının içinde bulur. Morpheus burada ona Matrix'in uzun hikayesini anlatır

Bu hikaye Neo için çok önemlidir.

Şemsi Tebrizi'nin Makalat adlı anılarında da ayna söz konusu edilmiştir. Bu eserde "İstiyorum ki aynayı sana vermeyim. Ona ne kadar düzen versen de gerçeği gösterir. Yüzünde bir kusur görürsen bil ki bu sonradan olmuştur, aynadan değil. Kusuru ondan gizle. Yüzüne karşı söyleme. Bari benim yanımda aynaya bakma. Kusur bulacaksan bana bul. Çünkü aynanın sahibiyim" Böyle dedim. 'Söz kabul ettim" dedi. "Onun pahası şu kadardır" denildi. Tanıklar getirildi. İmzaladılar". "Bu bölge olmasaydı gününü gösterirdim sana" denir. Peki, Şems-i Tebrizi bu sözlerle ne anlatmak istemiştir? Demek ki Matrix filminden bazı izler onun kitabında da var. Bunu kitabının bazı kısımlarında da yer yer görüyoruz.

Matrix'te Neo ölür. Ama Trinity'nin aşkı ve sevgisiyle yeniden canlanır. Bu film bir korku dünyasını yansıtır. Bir insanın güçlerini ortaya çıkarmasının tek anahtarı, bütün korkularından kurtulup aklını özgürleştirmesidir. Zaten bütün amaç da bu değil midir?

Morpheus "Bırak kendini. Korku, kuşku ve inançsızlıklar kaybolsun. Sen aklını özgürleştir" der. Filmin ana teması, anlatılmak ve izleyicilere verilmek istenen da sanırım budur. Hele ki, o gayb a'lemde gelen robot canavarlar. Sahi bunlar size neyi anımsatıyor. Daha önce nerede görmüş olabilirsiniz. Şimdi geldiğimiz bu yerde de bunlardan var mı?

Ya o hızla gelen canavarlara ne demeli? Dişleri keskin ve suni ahtapot kolları olan canavarlar.

KİM MUTANT?

Matrix dersler altı gün sürmüş. 30 Ağustos Pazar günü dinlenmiştik. 1 Eylül günü öğrencilerin hepsini kütüphane gibi bir yere götürdüler. Bu kütüphaneler kayaların içine oyulmuş salonlardan müteşekkildi. Kapıya basamaklarla çıkılıyordu. İnce tuğlalar ve bunlara oyulmuş yazılar vardı. Herhalde tuğlalar kurutulmadan üstüne basıklar yapılmıştı. Yazıları rahatça okuyorduk. Biz bu kütüphanelerde Mutant üzerine

araştırma yapacak ve mutantın ne demek olduğunu ortaya koyacaktık. Konu önemliydi. Mutant belirsiz bir kavramdı. Kimi genetiklerle oynama, kimi farklı insanlar yaratma, kimi evrimleşme, kimi de olağanüstü güçlere erişme diyor. Asıl anlamı, canlı organizmaların X, Y, Z, Gamma ve benzeri hiper ışınlara maruz kalması sonucunda hücre çekirdeğindeki DNA dizilimlerinde ve sarmallarında bozulmalar sonucunda canlının fizyolojik ve biyolojik özelliklerinde gözle görülür değişmelerin görülmesiydi. Ama son zamanlarda X Men yahut buna benzer filmlerle Mutant anlam kaymasına uğramış, birileri tarafından diğer anlamlar da içermeye başlamıştı. Biz bunu araştırarak, Mutant kavramını en iyi ifade eden kimse ödüllendirilecek, ona ölmeden önceki görünümünü ödül olarak verilecek, isterse bu kişi şefaat olarak diğerlerini de eski görünümüne getirebilecekti.

Dünyada edindiğim bilgilerin yardımıyla da kütüphanede konu üzerinde araştırmaya başladım.

Kişinin DNA'sındaki değişimler, yani mutasyonlar sonucu ortaya çıkan hastalıklar vardı. DNA'daki bu değişimler gen olarak adlandırılan nükleotid dizileri üzerinde meydana geliyor, etkilenen genlerin işlevinde bozulmalar görülebiliyordu. Genin

yapısındaki bozulma, kişinin yaşamsal fonksiyonlarını düzenleyen proteinlerin kodlanmasının engellenmesi veya yanlış kodlanmasına sebep olunarak normal yapı ve işlevin bozulmasında en büyük neden teşkil etmesiyle meydana gelmektedir. Bu tür genetik bozukluklar genetik hastalıklar olarak adlandırılmış. Mutan gen bozulmuş ve deformasyona uğramış gen demektir. Marlo Morgan'ın "Bir Çift Yürek" adlı kitabını okumuştum. Bu kitapta Avusturalya'ya diğer kıtalardan, bilhassa Avrupa ve Amerika'dan gelen ve yerleşen insanlara Mutantlar deniyordu. Hatta Cengiz Aytmatov'un Gün Olur Asra Bedel adlı eserinde Mankurt efsanesini okumuştum. Ancak buraya, kütüphaneye getirildiğime göre, demek ki işime yarayacak bir şeyler vardı.

Kütüphane'de araştırırken "Tanrı"ya İhanet" adlı bir tablet buldum. Bu tablette günümüzden yaklaşık 3600 yıl önce bir olayı anlatıyor, Tanrı'nın Nil nehrinde bir sepette bulup evlat edindiği biri tarafından ihanet sorucu öldürüldüğü belirtiliyordu. Öldürülen Tanrı Yakup er-Rahman'ın oğlu Khiyan Apachnan'dı. Öldürenler lanetlenmiş, lanet onların boynuna bir halka gibi geçirilmişti. Bu kitabı okuyunca aklına ölmeden yıllar önce okuduğu Friedrich. Nietzsche'nin kitabı "Böyle Buyurdu Zerdüş" geldi.

Ne diyordu? Nietzsche? İşte:

"Deli kalabalığın arasında karıştı ve kendisine gülen bu insanları şöyle bir süzdü. "Tanrı nereye gitti?" diye bağırdı, "Bunu size söyleyeceğim!" diye devam etti. "Biz onu öldürdük... Siz ve ben! Biz, biz hepimiz onun katilleriyiz! İyi de, bunu nasıl yaptık? Denizi nasıl boşaltabildik? Karayı denize bağlayan bu zinciri çözdüğümüzde ne yapmış olduk? Şimdi nereye gidiyoruz? Bütün güneşlerden uzağa mı? Durmadan düşmüyor muyuz? Öne, arkaya, sağa, sola, her yere düşmüyor muyuz? Hâlâ bir yüksek ve alçak kavramı var mı? Sonsuz bir hiçlik içinde aylak aylak dolaşmıyor muyuz? Yüzümüzde boşluğun nefesine duyumsamıyor muyuz? Hava şimdi daha soğuk değil mi? Geceler gittikçe daha fazla karanlıklaşıyor mu? Tanrı öldü! Tanrı öldü! Onu öldüren biziz!"

Böyle diyordu Nietzsche adı geçen kitabında. Öyleyse deli Musa'dan başkası değildi. Boşaltılan deniz de onun ve kavminin geçtiği, Kızıldeniz'in üstünde sol tarafta kalan uçtu. Zaten Tanrı'yı öldürenler lanetlenmişti. "Böyle Buyurdu Zerdüş"-

ten anlaşılan da buydu. Demek ki kütüphanede bulduğu bu tablet doğru söylüyordu. Olaydan sonra Tanrı'yı öldürenler ve lanetlenenler kendilerini aklamak için Tur Dağı ve Tanrı'nın kitabı Tevrat hikayesini uydurmuşlardır. Evet, bu olanaklıydı. Akla yatkındı.

Tablette Tanrı'nın ölümünden sonra denizin çekildiği, yani bir tsunami olayından da söz ediliyordu. Ayrıca Tanrı'yı öldürten nankör evlatlık baş katil kendini peygamber ilan edecek, "ben Tanrı'nın seçilmiş kuluyum" diyecek ama, kavmi ona hiçbir zaman inanmayacak, hep karşı çıkacaktı.

İkinci bulduğum tablet, çok daha enteresandı. Bu tablette, "Kendisini sonuncu peygamberliğini ilan eden birine, -aslında onu da biz göndermiş değildik- şuural-tından gelen bastırılmış duyguların sesi vahiy olarak yansıdı. Ancak biz bu sese bazı bilgiler katıp verdik. İncir suresi, Meariç suresi 4. Ayet, Vakıa suresi 40. ve Tekvir suresi 19. Ayetler, Beled suresi, Ayete'l Kürsi, Felak suresi, Necm suresi 14, Fatır suresi 43, Maide suresi 3, 87, Alak suresi 1-2, A'raf suresinin 32, 172, İnsan suresi 2, Fetih suresi 10, Kamer suresi 1, Hadid suresi 27, Araf suresi 32.'nci ayetler gibi.

Mesela, İncir suresinde, İncir ve zeytin denirken biz bu iki meyveden kasıt, insanın yaratılış itibarıyla şeklini belirtmiştik. İncir insan tenini andırır, onun rengindedir. Zeytin siyahi, yani zenci insanları andırır. Ahsen-i Takvim Musa'ydı. Sonra onu ve kavmini Tanrı'ya ihanet edince Esfele Safilin yapmıştık. Belde'den kasıt İstanbul'dur. Tur-i Sinin demekle Sidretü'l Münteha'daki o ağacı kastetmiştik. Sidretü'l Münteha Nil ve Fırat nehirleri arasındaydı. Bunlar dünyanın sonu değil, insanlığın başlangıcını simgelemekteydiler. Kabil Habil'i rengi siyahi olduğu için öldürmüş, babasından korkup başka bir kabileye varıp sığınmıştı. Ayrıca çekik göz insanları da Adem'le birlikte yaratmıştık. Kardeş kardeşle evlenmemişti. Zaten böyle bir şeye izin vermezdik" yazıyordu.

Üçüncü bir tablet daha buldum. Bu tablet araştıracağım konu ile çok yakından ilgiliydi. "Mutant gen bozukluğunu yansıtır. Geni bozuk olan insanlara mutant denir. İnsandaki teknik ilerledikçe günümüzde genetik araştırmalar başladı. Hatta insan genetiği ile oynama yoluna bile gittiler. Ancak bu çok tehlikeli bir durum olduğundan tıp dünyası ve bilim adamları tepkili. Hatta yasaklanması hakkında başvurular bile var. Buna rağmen genetikle oynamalar sürmüyor değil. Bilhassa insan genetiği ile

oynama işini çok büyük şirketler finanse ediyor. Onlar bunun için X Men filmlerini devreye soktular. Yani, mutant adamlar. Oysa bu filmler çevrilmeden önce, Cengiz Aytmatov onlara uyarı mahiyetinde Mankurt Efsanesi'ni kaleme almış, ölmenden 8 yıl önce yayınlamıştı. Evet, Aytmatov büyük tehlikeye karşı uyarıcı ve bizim seçkin bir kalemimizdi. 2000 yılından beri şimdiye kadar 7 "X Men" filmi çevrildi ve gösterime girdi. Bu filmlerin en tehlikesinin senaryosu şu günlerde yazıldı. Yakında çekimine başlanacak ve iki yıl sonra gösterime girecek. Konusu Tanrı'ya karşı bütün mutantların ortak hareketi ve onu bir daha öldürmek. Oysa Tanrı insanları sever ve onları korur. Tanrı'dan insanlara herhangi bir tehlike gelmez. Ama nefislerinin doymaz bilmez gayya kuyusu isteklerine gem vuramayan insanlar İblisleşir, birer şeytan olurlar" denilmekteydi. Bu kadar bilgi benim için kafi idi. Oturup yazmaya başladım.

İNSANLIK TEHLİKEDE

Tanrı var mı, yok mu, bunu bilemeyiz. Ancak biz ve insanlık var. Doğa da var. İnsandan başka canlılar da var. Şimdiye kadar 118 element keşfedilmiş. Bu sabit. 92. elemente kadar olanlar tabi, yani doğal elementler. 93'ten 100'e kadar elde edilen elementler suni elementler. Bundan sonra elde edilenlerse, süper ağır elementler. Son olarak elde edilenlerin ömrü çok kısa. Kimininki anlık. Madde bunlardan meydana gelmekte.

Bütün canlılar, hatta insan bile kimyasal maddelerden müteşekkil. Ama bu canlılar içinde en gelişmiş tabi ki insan. Çünkü onda beyin ve akıl var. Mantık var. Düşünce var. İrade var. Diğer canlılarda da beyin yok değil, var. Ama onların beyni insaninkine göre daha az gelişmiş. Akıl, mantık, düşünce ve irade de yok değil. Onlarda bunlar da insaninkine göre çok az, yani gelişmemiş.

Bütün canlılar hayatlarını idame için beslenirler. İnsan da beslenir. Ancak insanoğlu diğer canlılara göre çok aç gözlü. Tabi ki hepsi değil, ama çoğu böyle. Onlara birer nefis verilmiş. Bu nefis kiminde doymak bilmez. Hatta istekleri de tükenmek bilmez. Her şeyi versen yine razı olmazlar. Bu nedenle tarih boyunca sürekli savaşlar ve öldürmeler meydana gelmiş.

Zamanımızdan 3600 yıl kadar önce sanırım Tanrı öldürülmüş. 1. tablette böyle yazıyor. Nietzsche de Böyle Buyurdu Zerdüş adlı kitabında "Tanrı öldü" diyor. Demek ki bir bildiği varmış. 1. Tablete göre Musa'yı Nil sularında bir sepette kimsesiz

ve aç halde bulan Khiyan Apachnan onu evladı kabul edip büyütmüş. Ancak Musa tıpkı Brutus'un Sezar'ı öldürdüğü gibi, öldürme planı kurmuş. Khiyan Apachnan Tanrılığını ilan edeceği ve büyük güçlerle destekleneceği gün düzenlenen törende, Mısır ordusuna Musa tarafından gizlice yerleştirilmiş kavminin adamları tarafından işaretlerle öldürülmüş, böylece o çöken bir piramidin kalıntıları arasına gömülmüş.

Tanrı ölünce Kızıldeniz'de sular çekilmiş. Bu o zamanlarda meydana gelen bir tsunami. Ben M.Ö. 1600 yılında Kızıldeniz'de meydana gelen tsunami bilgisine internette rastlamıştım. Tablette de böyle yazıyor. Tsunami olayı ile suyu çekilen Kızıldeniz'den geçen Musa ve kavmi lanetlenmiş. Nietzsche de kitabında deliren bir insanın ağzından bu bilgiye dizeler halinde döktürmüştü.

Yine tabletin belirttiğine göre Musa Tanrı tarafından gönderilmiş bir kişi değilmiş. Tevrat da Tanrı'nın kitabı değilmiş. Bunu Musa uydurmuş ve yazmış. Yine diğer kutsal kitaplar da birer uydurmadan başka bir şey değilmişler. Ancak Tanrı Muhammed'in şuuraltından hasıl olan Kuran'a bazı gerçek sözler yerleştirmiş. Bu da tablette belirtiliyor.

2. tablette incir ve zeytinden bahsediliyor. Bu Muhammed'in Kuran'ında Et-Tin suresinde yazılmış. İncir ve zeytin insan türlerinden ikisini, açık renkli insanlar ile siyah renkli insanları yansıtıyormuş. Hatta Kabil, Habil'i siyah renkte olduğu için öldürmüş. Sanırım Adem'in eşlerinden biri siyah imiş. Duruma bakılır ise, zenci bir Adem de yaratılmış olabilir. Tablette babasından korkan Kabil'in başka bir kabileye varıp sığındığı söyleniyor. Kabile çekik gözlü insanlardan müteşekkilmış. Yine tablete göre, kardeş kardeşle evlenemezmiş. Tanrı asla böyle bir şeye izin vermezmiş. Bu bilgiler çok güzel ve yerinde bilgiler. Akla ve mantığa uygun. İtiraz edilecek herhangi bir yönü yok, Zaten 4 negatif, 4 de pozitif kan çeşidi var. Demek ki beyaz, siyah ve çekik gözlü insanlardan başka, 4'ncü bir insan türü de var. Sanırım negatif kan çeşitleri Adem'lerin eşlerine ait. Bu dört çeşit insan türü ve eşleri Tanrı'nın bir eline heykeltraş gibi çamuru diğer eline cerrahi doktor gibi bıçağını alıp yaratmasından daha çok evrim teorisine göre herhangi bir şekilde meydana gelmiş olabilir.

Bulduğum 3'ncü tablet genetiğe dair. Mutant tıpta bozulmuş ve dumura uğramış genetiğe denir, bilirsiniz. Mutant genler canlı hastalıklarına girer. Ben ölmeden önce, Marlo Morgan'ın Bir Çift Yürek adlı kitabını okumuştum. Kitapta Avusturalya yerlileri bu kıtayı işgal eden beyazlara Mutant adını veriyorlar, onlara Mutant insanlar diyorlardı. Yani, genetiği bozuk, başkalaşım geçirmiş, yardımseverliği ve birbirleriyle dayanışmayı, toplu halde yaşamayı bırakmış insanlar. Çünkü Avusturalya yerlilerinde bu kıtayı işgal eden insanlar gibi aç gözlülük, adam öldürme, biri karnını doyururken öbürünün bakması, umursamazlık, birbirinin altını oyma yokmuş. Çok güzel ve yerinde bir benzetme, takdir ettim. Zaten kitabı okuduğum günden beri bu benim zihnimi sürekli meşgul ediyordu. Yalan değiller. Dediklerinin hepsi bizim toplumumuzda var. Hatta diğer insan toplumlarında bile. Gün geçtikçe daha çok kökleşiyor.

X Men çizgi romanlarını hepimiz biliyoruz. Bu kitaplar 1963 yılından beri yayınlanıyor. Kahramanları Mutant insanlar. Her yazar kendine göre değişik bir tiplere yapmış. Çizgi romanlardan sonra çizgi filmler yapılmış. Bunlar da gösterime sokulmuş. Çizgi romanları ve çizgi filmleri daha çok çocuklar okur ve izler. Neyin ne olduğunu bilmeden kahramanlara hayran kalır, hatta onları taklit etme yoluna girerler. Zamanla bu büyüklere de sirayet eder. İşte, tehlikeye Sovyetler'de Cengiz Aytmatov adlı bir Kırgız yazar "Gün Olur Asra Bedel" adlı eserinde geçen Mankurt efsanesiyle dikkat çekmiş.

Mankurt efsanesi nedir? Bu Göktürklerden önce Ortaasya'ya hakim olan Juan Juanlar zamanında geçen bir olay. Aklımda bulunmuşken hatırlatayım, Juan Juanlar Türk kavimlerinden Avarlar değil.

Türklerin ülkesini işgal edip ele geçiren Juan-Juanlar tutsaklara korkunç işkenceler yaparlarmış. Hatta bunları komşu ülkelere köle olarak satarlarmış. Köleler şanslıymış. Bunlardan kimi kaçıp ülkesine döndüğünde daha önce gördüğü işkenceleri anlatırmış. Ama Juan-Juanlar asıl işkenceyi genç ve güçlü oldukları için köleleştirmedikleri tutsaklara yaparlarmış. Çeşitli işkence usulleri varmış. Tutsağın önce başını saçlarını ustura gibi keskin bir bıçakla kazırlarmış. O sırada usta bir kasp da orada bir deveyi keser, derisini yüzer, derinin en kalın yeri boyun kısmını parçalara ayırır, tutsağın kan içinde kalan kazınmış başına bunu sımsıkı sararlarmış. Sarılan deri günümüzde yüzücülerin kullandığı kauçuk başlığa andırırmış. Bu işkenceye maruz kalan tutsağı başını yere vurup parçalamasın diye, bir kütük veya tahta kalıpla bağlar, çığlıkları duyulmasın diye onu uzak, ıssız bir yere götürür, aç, susuz, güneşin altında elleri ve ayakları bağlı bir kaç gün bekletirlermiş. Yanlarına da gözcüler koyarlarmış. Tutsaklardan çoğu ölür, azı sağ kalırmış. Sağ kalan ise artık yaşayan bir ölüymüş. Hafızası tamamen silinmiş olduğundan geçmişini hatırlamaz, daha önceki yaşamına dair bir iz bile anımsamazmış. Sarı-Özek'in mankurtlarını bu hale getiren, başlarına geçirilen soğumamış deve derisinin güneşte kuruyup büzülmesi, başlarını mengene gibi sıkıp dayanılmaz acılar vermesiymiş. Bir yandan kuruyan deve derisi büzülüyor, diğer yandan da kazınan saçlar büyüyüp tutsağın başına batıyormuş. Asyalılar'ın saçları fırça gibi sert olur. Kollar yukarı çıkmayınca içeri doğru uzar ve diken gibi batarmış. Bu dayanılmaz acılar sonunda tutsak hafızasını kaybedermiş. Juan-Juanlar işkencenin beşinci günü gelip bakarlarmış. Bir kişi bile sağ kalmışsa, kendilerini kazançlı sayarlarmış. Hafızasını kaybetmiş tutsağı alır, boynundaki kalıbı çıkarır, ona yiyecek verirlermiş. Tutsak zamanla kendine gelir, yiyip içer, gücünü toplarmış. Bundan sonra efendisine çok sadık kalan biriymiş. Ona artık mankurt derlermiş. Köle pazarlarında on tutsak değerinde sayılırmış.

Bir mankurt kim olduğunu, hangi soy ve kabileden geldiğini, ana, baba, kardeşlerini, yakınlarını bile bilmez, tanımazmış. İnsan olduğunun da farkında değilmiş. Bilinci olmadığı için efendisine çok bağlıymış. Ağzı var, dili yok, itaatli, evcilleştiril-

miş bir hayvandan farksız, kaçmayı düşünmeyen, bu yüzden de hiç tehlike arz etmeyen bir köle imiş. Mankurt, isyanı ve efendisine itaatsizliği düşünemeyen tek varlıkmiş. Efendisine köpek gibi sadıkmış. Onun sözünden asla çıkmaz, başkalarını dinlemez, karnını doyurmaktan başka bir şey düşünemez bir varlıkmiş. Bütün işleri yapar, hiçbir şeyden tiksizmez, her denileni eksiksiz yerine getirmiş. Sarı Özek'in ıssız, engin, kavurucu çöllerine ancak bir mankurt dayanabileceğinden deve sürülerini gütmeye işi onlara verilirmiş. Yanına yiyeceği, içeceği verilince kış yaz demeden, mankurt bu ilkel hayatta sızlanmayı düşünmeden kalabilirmiş.

Bu Mankurt efsanesi ile Aytmatov insanlar üzerinde denenen genetik çalışma ve bozulmalara değinmektedir. Onun zamanında söz konusu çalışmalar tıp dünyasında hız kazanmıştı. Bunu görüp yapılan deneylere itiraz edenlerin sayısı da az değildi. Dünyada genetikle oynanmaya yoğun tepkiler vardı. Ancak X Men gibi çizgi romanların ve çizgi filmlerin etkisinde kalan, deneylerde gönüllü olarak yer almak isteyenler de az değildi. Ayrıca, 2000 ve 2003 yıllarında X Men filmleri gösterime girmişti. 2006 yılında X-Men: The Last Stand adlı film gösterime girdi. Dördüncü X Men filmi Aytmatov'un ölümünden bir yıl sonra sinemalardaaydı. Adı, X-Men Origins. Bu dört X Men filmi de gişe rekorları kırmıştı. Beşinci X Men filmi 2011 yılında, Altıncı X Men filmi 2013 yılında, yedinci X Men filmi 2014 yılında gösterime girdi. Seyirci talepleri yüksekti. Yapımcılar X Men filmlerinden büyük paralar kazanmaya başlamıştılar. Şimdi ise sekizinci X Men filminin senaryosu yazılmış ve yakında çekimlerine başlanacak. Ben bunu üçüncü tablette yazılı olanlardan öğrendim. Bu tablet de Aytmatov gibi, büyük tehlikeye dikkat çekiyor. Sekizinci X Men filminde bütün X Men filmi ve çizgi roman kahramanları bir araya gelmiş, hepsi de Tanrı'ya karşı birleşmiş, onu alt etmenin peşinde. Söz konusu X Men filminde güya bunlar Tanrı'ya karşı insanlığın yanındalar. Acaba gerçekten de böyle mi?

Oysa bir felakete doğru giden bu insanlık ve dünya. Biliyorsunuz, başka dünya yok. Bu dünyaya şimdiki halde süper güçler, bilhassa ABD hakim. Dolayısı ile büyük şirketler. İnsanlık bu şirketler tarafından sömürülüyor. Kanı emiliyor. Yıkılan Sovyetlerin yerine kurulan Rusya'nın başına Putin geçti de az buçuk dünya dengesi yeniden sağlanabildi. Amerika'nın Irak işgalini gördük. ABD çekileli daha üç yıl oldu. Bunun yerini IŞİD aldı. Benim boynumu vuranlar onlar. Güya Muhammet

dönemini geri getireceklermiş. Ama biliyorum ki bunların arkasında birileri var. Görünürde Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Katar şeyhleri. Başka kimler var? Büyük şirketlerden hangileri bunlar ile temasta? Silahları nereden geliyor?

ÖDÜL (ŞEFAAT):

2 Eylül'de Salı günü anfide toplandık. Sıram gelince ben de makalemi okudum. Büyük alkış aldım. Diğerlerinden hiç biri benimki kadar alkış almamıştı. Hocalarım, başmuhafız ve okul müdürü tebessüm ediyordu. Kalanlar da makalelerini okudular. Jüri heyeti makaleleri değerlendirdi. Evet, birinci gelmiş, ödülü hak etmiştim. Ödülün ne olduğu açıklandı. Eski biçim ve suretime geri dönecektim. Ayrıca istediğime şefaet etme hakkım vardım. Şefaatimi hiç düşünmeden orada bulunan öğrenciler üzerinde kullandım. Onlar da eski biçimlerine ve suretlerine geri dönebilecektiler. Herkes mutluydu. Bu akşam uyuyacak, sabah uyanırken her şey tamam olacaktı.

“Bugün sizin gününüz, eğlenin” denildi.

Akşam geç vakitlere kadar doyasıya eğlendik. Her birimiz sevinçten sanki uçuyordu. Öğrenciler benimle daha çok yakınlaşmıştı. Her birimiz yorgun düşüp bir

tarafa kıvrıldık. Sabahleyin uyandım. Eski vücudumdan eser kalmamış, yandan çıkan iki kolum ve kıllarım bile gitmişti. Ancak saçım yoktu. Dazlaktım. Bir ayna aramaya başladım. Buldum. Aynayı aldım. Aynayı almamla birlikte çok garip bir şey oldu. Aynı Matrix filmindeki gibi aynanın arkasındaki gümüş kısmı, sıvılaşarak hareket halinde tüm vücudumu sarmaya başladı. Oysa ayna büyük değildi. Bu kadar metal nereden gelmişti. Kendimi bir anda boşlukta, hortum gibi kendine çeken bir deliğe girerken ve anlık geçmeden bir suyun içinde düşmüş buldum. Su soğuktu. Ancak üşütmüyordu. Neyse ki yüzüp kıyıya çıktım. Düştüğüm yer büyük bir mağara gibi geniş bir havuz gibiydi. Sanırım takdis edilmiştim.

Pelerine bürünmüş rahip gibi biri belirdi. Elindeki ekmeği ve tuzu verdi. Ekmeği üzerine tuzu ekerek yedim. Bu geldiğim günden beri yediğim ilk gıdaydı. Yeniden doğmuş gibiydim. Dışarı çıktım.

O kadar rahatlamıştım ki, bunu herhangi bir sözle ifade edemem. Bir kenara çömelip azıcık o şekilde kaldım.

Bir boru sesi geldi. Bu toplanma işaretiydi. Arkadaşlarım da eski biçimlerini yeniden almıştılar. Sanırım, ayna olayı onların da başına gelmişti. Çünkü dışarı çıkarken çevrede benim bulunduğum içi oyuk kayalığa benzer diğer kayalıklar ve onların kapısında arkadaşlarımı dışarı çıkarlarken görmüştüm.

Hepimiz bir araya geldik. Pelerine bürünmüş başrahip belirdi. Eliyle ileriye işaret etti. Bu hep birlikte yürüyeceğiz demektir. Yürümeye başladık. Zaman geçmiyordu. Sanki durmuştu. Düştüğümdeki gibi. Ama, biz yürüyorduk. Yürüdük ve çöle geldik.

Başrahip; İsa gibi kırk gün buradayız” dedi. Hepimiz kumların üzerine bağdaş kurup çömeldik. Bu andan itibaren zaman yeniden işlemeye başladı. Sessiz ve sesiz, hareketsiz öylece beklemeye başladık. 13 Ekim sabaha kadar burada kalacaktık.

TAŞ OCAKLARI:

14 Ekim Salı günü taş ocaklarına hep birlikte vardık. 40 gün da burada kalıp Makedonyalı Spartacus ve Hazara’dan Tarık Bin Ziyad gibi çalışacaktık. Bu çalışma gerekliydi. Kimimiz elimize balyoz, kimimiz külünk, kimimiz taşları düzlemek için aletler alıp işe koyulduk. Vücudumuz bu çalışma ile gelişecek, kaslarımız ve adalelerimiz sertleşecek, kollarımız çelik bir mengene gibi olacaktı. Spartacus’un

taş ocaklarında köle olarak çalıştırıldığında Romalı gladyatör yetiştiren bir arena sahibi tarafından keşfedildiğini çoğunuz bilir. Ama çoğunuz, Tarık bin Ziyad'ın Hazar kıyılarından köle yapıp Şam yakınlarında bir taşocağında çalıştırıldığını bilmez. Onu keşfeden Berberi asıllı Emevi generallerinden Musa bin Nusayr'dır. Yanına alıp asker olarak yetiştirmiş, zamanla askerlerinin başına getirmiş, hatta Fas kıyılarında bulunan Tanca valisi bile yapmıştır. O İspanya'ya geçiş için fırsat kolluyordu. Musa bin Nusayr Tarık bin Malik komutasında 500 kişilik bir askeri birliği keşif için 710 yılında İspanya'ya göndermiş, ondan haber bekliyordular. Bir yıl kadar Tanca valiliği yapan Tarık bin Ziyad, 27 Nisan 711 tarihinde 7000 kişilik askeri kuvvetle İspanya'ya ayak bastı. İspanya'ya hakim olmuş Vizgotlarla 19 Temmuz 711 tarihinde bir büyük savaş yaparak onları yendi. . 6 ay içinde de Sevilla, Kurtuba, Gırnata, Malaka, Tuleytula şehir ve kalelerini fethetti.

712 yılında Musa bin Nusayr 12 bin kişilik ordusu ile İspanya'ya ayak basar. O Tarık gibi eli çabuk değildir. Kuşattığı kaleleri fethetmekte zorlanır, ama Tarık'ın yardımı ile Carmona, Niebla ve Maride kalelerini elde eder. Bu nedenle onu kıskanmaya başlar. Çünkü askerler Tarık'ı çok sevmekte, onun her emrini yerine getirmektedirler. Bir ara Tarık'ı yanına çağırıp onu azarlar. Kendisi ordusuyla gelene

kadar savaşmayıp beklemesi gerektiğini, ancak savaşı bırak, fetihlerde bile bulunduğunu söyler, “Ne zaman benim emrini tam anlamıyla dinleyeceksin köle” diyerek onu kırbaçlar. Tarık karşılık vermez.

Musa’nın ikazına rağmen Tarık onu dinlemez. 713 yılı içinde dehası ile Galicia bölgesi, Leon, Larida, Barcelona ve Saragusta kale ve şehirlerini fetheder. O sıralarda İspanya’da Atilla devrinde Pireneleri aşıp gelmiş kalabalık bir Yahudi topluluğu vardır. Bunların bir kısmını Hun hükümdarı Ulduz bir ordusu ile Kafkasları aşıp, Erzurum üzerinden Kudüs’e vardığında, oradan toplayıp getirmiş, diğer kısmı da Kafkaslar’dan geri dönerken, Hazar kıyılarından alıp getirmişti. 3 asır boyunca bunlar İspanya’da kalabalıklaşmıştılar. Atilla’nın 7. Göbek cediti Beren’in Hazar Yahudilerinden olduğu söylenir. Ancak bu atanın anne tarafından mı, onu bilmiyoruz.

Tarık Yahudilerden bir kısmının kendi gibi Hazaralar’dan olduğunu öğrenmiş, onlara yakınlık göstermeye, hatta korumaya başlamıştır. Bu Musa bin Nusayr’ın dikkatinden kaçmaz. şam’da bulunan Emevi halifesi Velid’e haber gönderip 714 yılında Tarık’ı şikayet eder. şam’dan ikisinin de çabuk derhal huzura gelmesi söylenir. Velid Tarık’ı bir kaledeki zindana hapseder. Ancak 40 gün sonra ölür. Yerine Süleyman halife olur. Yeni halife Tarık meselesini öğrenir, onu zindandan çıkarır, Musa bin Nusayr’ı öldürmesi için fırsat kollamasını söyler. Tarık denileni hacdan dönerlerken yapar. Musa’yı öldüren Tarık, bir gemi ile Akdeniz’e açılıp yeniden İspanya’ya varmak için çabalarken, tanınır ve yakalanır. Ancak Halife Süleyman ona ceza vermez, hatta ikramda bulunur. Çünkü Ortaasya’da Türk ülkelerini fetihle bulunan Müslim bin Kuteybe sağdır. Ona karşı Tarık’a ihtiyacı vardır. Hatta Musa’nın oğlu Abdülaziz İspanya’da Arap ordusunun başındadır. Tam olarak bilmiyoruz ama, Süleyman Tarık’ı onu öldürmesi için Sevilla kentine göndermiş, işini bitiren Tarık Dımışk’a geri dönmüş olabilir. 716 yılında Abdülaziz bu şehirde öldürülmüştür. Çünkü kayıtlarda Tarık 720 yılında şam’dadır. Ancak Tarık’ın 720 yılında nasıl öldüğu bilinmez. O Ömer bin Abdülaziz’den sonra halife olan Yezid bin Abdülmelik tarafından öldürtülmüş olabilir. Bu yeni halife korkunç bir Yahudi düşmanıydı. Hazar kıyılarındaki Yahudiler üzerine sefer yaparken 723 yılında orada, savaş meydanında öldürölür.

Rahibe benzer pelerinli birinden çalışma sonrası akşama yakın onunla sohbet ederken bu bilgiyi aldım. Olay gerçekten de çok ilginçti. Kulağını dört açıp dinlemiştim.

Çalışmamız 22 Kasım gününe kadar devam etti. Cumartesi günü sabaha karşı uyandık. Kuşluk vaktine kadar çalıştık. O sırada bir boru çaldı. Bu işi bırak ve toplan borusuydu. Bir araya geldik ve sıralar halinde dizildik. Başrahip geldi. “Şimdi saygı duruşu var. Bu iki yıl önce vefat etmiş, aramıza katılmış saygı değer bir hocamız içindir. İki yıldır ondan çok faydalandık. Kendisi Türk dünyası için 30 yıldır büyük hizmetlerde bulunan ve samimiyetinden asla kuşku duyamayacağımız biri. Kendisi şu anda bizimle. Çalışmalarından her zaman yararlanıyoruz” dedi.

Başrahip sözünü bitirir bitirmez bir gonk sesi duyuldu. Bu tiz ve çınlayan bir sestti. Hemen hazır ola geçtik. Sessiz bir dakika kadar durduk. İkinci bir boru sesi geldi. Bu sürenin tamam olduğunu bildiren bir ses uğultusuydu.

Dağılacaktık. Başrahip eliyle durun anlamında işaret etti. Herhalde söyleyecekleri önemliydi. “Şimdi çalışmaya başlayın. Akşam karanlık basınca yine bir anma törenimiz var, burada toplanacağız” dedi. Dağılıp işlerimizin başına döndük. Saat 18’e kadar çalıştık. Ondan sonra dinlenmeye başladık. Akşamki saygı duruşu

kimin içindi, çok merak etmişti. Akşam ile yatsı arasında boru sesini duyduk. Sıraya geçip dizildik. Her iki tarafımızda meşaleler yanmış, bu meşaleler karanlığı az buçuk aydınlatıyordu. Başrahip geldi;

“Bu saygı duruşu Muhammed’in biricik kızı Fatıma içindir. O 1382 yıl önce, 22 Kasım 632 tarihinde, bir hafta öncesinde Ömer’in yeğeni Kunfuz tarafından kırbaçlanarak yatağa düşürülmüş, bu gün bu saatte, akşam üzeri vefat etmişti. Çok dürüst ve ahlaklı biriydi. Kendisi, hata beş ve yedi yaşlarındaki iki evladı aç kalsa bile asla harama el uzatmamıştı. Sırf çocuklarının karnı doysun diye tek başına Fidel hurmalığına -Araplar Fedik der- o yakıcı sıcakta yola koyulur, hurmaları bir torbaya doldurup alır getirirdi. Burada pelerinlidir. Yüzünü pek göremezsiniz” dedi.

Sözünü bitirir bitirmez gonk sesi yeniden duyuldu. Bir dakika saygı duruşunda bulunduk. Boru sesi ile toparlandık. O akşam yola koyulduk. Pazar günü dinlenecektik. Yol boyunca marşlar söyledik. Nakaratlarda seslerimiz bir az daha yükseliyordu, gecenin karanlığında

SAVAŞ SANATLARI:

Pazar günü saat 9 sırlarında toplan borusu çaldı. Alanda toplandık. Başrahip geldi. Konuşma yaptı.

Dedi ki:

“Çin’in antik çağının, yani Taoizmin yazarlarından Sun Tzu’ya göre, en usta komutan. savaşmadan düşman tuzaklarını öğrenir, bunları birer birer ortadan kaldırır. Ondan daha az deneyimli komutan, düşmanın müttefiklerini, yani destekçilerini herhangi bir yol ile yok eder; Bir alt seviyedeki komutan, düşmanın askeri birliklerine saldırır; bu güçleri silah kullanarak yok eder. En kötü komutan ise, surlarla çevrili kentleri kuşatmaya kalkar ve askerlerini aylar boyunca surların önünde, içeridekiler aç-susuz kalıp da teslim olsunlar diye bekletir.

Sun Tzu günümüzden 2500 yılı kadar önce yaşamıştır. Yine bu dönemlerde Çin’de kaleme alınan “Tao-te Ching” adlı yapıt da savaş konusunda Sun Tzu’ya yaklaşım göstererek arada paralellik sağlar. “Savaş kazananlar için bile yıkıcıdır. Çoğu kere üretimi engeller, tüketimi teşvik eder, Hatta toplumu açlığa ve sefalet sürükler. Zorunlu kalınmadıkça savaştan kaçınılmalıdır” der.

Evet, Atatürk bir savaşçıdır, komutandır. Hatta başkomutandır. Zorunlu olarak Kuzey Afrika’da İtalyan, İkinci Balkan Savaşları’nda Bulgar, Çanakkale Muharebeleri’nde İngiliz ve Fransız, Filistin Cephesi’nde İngiliz ordularına karşı savaşmış,

işgal kuvvetlerine karşı Türk Kurtuluş Savaşları'nı vermiş, Ankara yakınlarına kadar gelen Yunan ordularını Ege denizine kadar kovalamış, geldikleri yere, Yunanistan'a göndermiştir. Onun kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinde "Yurtta sulh, cihanda sulh" görüş ve anlayışı yatar. 20. Yüzyıl'da kimse Atatürk'ten daha savaşçı olamaz. Böyle olmasına rağmen, o barışseverdir. Barışseverlik imzalanan antlaşmalardan geçer. 15 yıl başında bulunduğu yönetiminde Atatürk yapmış olduğu antlaşmaların birini, hatta bir maddesini bile ihlal etmemiştir. Oysa tarihte öyle kişiler vardır ki, yaptığı anlaşmaları iki yıl kadar ancak sürdürebilmiş, fırsatı bulduğunda onları bir bahaneyle birer birer uzaklaştırarak, sürgün etmiştir.

Bu gün 24 Kasım. Ona TBMM tarafından Atatürk soyadının verilisinin ve Aya-sofya'nın Müze yapılması kararnamesinin Cumhurbaşkanı Atatürk tarafından imzalanmasının 80'inci yıl dönümü. Dikkat."

Gonk çaldı. Bir dakika saygı duruşunda bulunduk. Boru çalınca toparlandık. Herkes eski yerine vardı.

ORKUN YAZITLARI:

25 Kasım Pazartesi günü, saat 09.00'da boru sesiyle meydanda toplandık. Dörder sıra haline girerek, önümüzde başrahip olmak üzere anfiye kadar geldik ve sıralara oturduk. Okul müdürümüz gelip kürsüde yerini aldı. Sözlerine "Tengri teg tengride bolmuş Türk Bilge Kağan'. 'Türk: Oğuz: begleri: bodun: eşidiñ: üze: tengri: basmasa®, asra: yir: telinmese®; Türk: bodun: ilinji(n): törünji(n): kim: artatı: udaçı: erti.' 'Öd tengri yaşar kişi oğlu kop ölgeli törümiş'" diyerek başladı ve bu Göktürkçe cümlelerden sonra devam etti:

Orhun Yazıtları günümüzden 121 yıl önce, Kopenhag Üniversitesi Genel Dilbilimi profesörü ve Danimarka Kraliyet İlimler Akademisi üyesi Wilhelm Thomsen tarafından bugün okundu.

İçinizde bilenleriz vardır. Tonyukuk yazıtı, Tonyukuk'un ölümünden bir yıl sonra, 726 yılında; Kültigin yazıtı Kültigin'in 731 yılındaki ölümünden sonra, 21 Ağustos 732 tarihinde; Türk Bilge Kağan yazıtı, Türk Bilge Kağan'ın 734 yılındaki ölümünden sonra, 24 Eylül 735 tarihinde gelecek nesiller bilsin ve öğrensin diye dikilmişlerdir. Ölümlerinden sonra her üçü de bizim konuğumuz oldu. Onları şanlarına yakışır güzel bir biçimde ağırladık. Gerçekten de Türk Bilge Kağan 716 yılından 734

yılına, ölümüne kadar aç ı doyurup. çıplak olan ı giydirmiş, Çin'e göçüp zaman zaman çok kötü duruma düşmüş, hatta köleleşmiş kavimlerinin elinden tutmuş, onları özgürleştirmişti.

Türk yurtlarını Arap ordularıyla işgal eden, Horasan, Harezm ve Maverâünnehir şehir ve kalelerini Kuteybe bin Müslim'in komutasında ele geçiren Araplar'dan 712 yılında Kültigin komutasındaki Göktürk ordusu tarafından Semerkant haricinde bütün kaleler, 713 yılında da bu şehir ve kale Araplardan temizlendi. Maverâünnehir'den çıkarılan Kuteybe ordusuyla Fergane kalesi üzerine yürümüşü. Çinliler Türklere karşı onu destekliyordular. Ancak Kuteybe bin Müslim'nin baş ı bir isyan sonucu askerleri ve subayları tarafından 715 yılında kesildi. Su testisi su yolunda kırılmışı. Onun kadar Türk düşmanı ve Türklere zulmeden adam tarihte görülmemişti. Aslında Kuteybe, en büyük tokadı öldürdüğü Nizek Tarhan'ın hanımdan almıştı. Bu ölümden de beter bir silleydi:

-“Ey emir! Sen bir halife değilsin! el-Haccac gibi ünlü bir vali de değilsin! Sıradan, Horasan valilerinden birisin. Oysa sen benim kocam ı öldürdün. Elimde, avcumda servet namına ne varsa, aldın. Ondan sonra bana, hiç çekinmeden, evlenme teklifinde bulunuyorsun. Sen, benim bir ile seni öldürebileceğimden, eşim ve çocuklarımla intikamını almış olacağ ımdan hiç mi korkmuyorsun?”

Şimdi hepinizi Tonyukuk, Başkomutan Kültigin, Türk Bilge Kağan. Thomsen, Nizek Tarhan ve namuslu eş ı hakkında saygı duruşuna davet ediyorum.”

Gonk çaldı. Keskin ses kulaklarımızda çınladı. Bir dakika sonra boru öttü, toparlandık. 11 Ocak 2015 tarihine kadar eksik yanlarımız ı tamamlamaya çalışacak, kimi zaman dövüş sanatlarına dair talimler yapacak kimi zaman ise savaşlarda düşmana en zayıf noktadan nereden vurulur, bu gibi konular hakkında anfiye tartışma yapacaktık.

TERÖRE LANET:

Bugün 11 Ocak. 2015. Pazar günü. Bir karikatür nedeniyle 7 Ocak günü Paris'te bir dergiye İslamcı teröristler tarafından Muhammed'in karikatürünü yayınlamaları nedeniyle saat 11.30 sularında bir saldır ı düzenlenmiş, 4'ü karikatürist olmak üzere 12 kişi saldır ı anında, beş kişi ise sorasında hayatını kaybetmişti. Bu nedenle bu-

gün Paris'te 50 ülkenin devlet temsilcilerinin de katılacağı dev bir yürüyüş düzenlenmişti. Saat 15'15te boru çaldı. Alanda toplandık. Başrahip geldi. Günün önemine değinen bir konuşma yaptı:

“Terörün dini ve imanı yoktur. Terör ne olursa olsun, nerede bulunursa bulunsun, hangi kimlik adına hareket ederse etsin, terördür. Bunun adı İslami terördür. İnsanlar, çalışanlar, emek verenler katledilmiştir. Bir karikatür uğruna insanlık katledilmiştir. Kimse bu terör olayını mazur gösteremez. Göstermeye de hakkı yoktur.

Düşünün. Bir karikatür.

Her insanın bir cismi var. Neymiş, biri varmış ki, bırakın resmini, onun karikatürü asla yapılamaz, çizilemezmiş. Resim bir sanattır. Karikatür, bu da bir sanattır. Herkes yapamaz. Yetenek ister. Toplumlar sanatlarla yükselir ve gelişirler. Sanat olmayan yerde hiçbir şey olmaz. Resme ve karikatüre karşı çıkmak, yasaklamak ilkeliktir.

Medeniyetler ancak sanatla oluşur. Sanatsız medeniyet oluşmaz. Aslı astarı bir resim, bir karikatür. Ama, senin resim ve karikatürden bir korkun ve çekincen var. Bunlar olmasa idi, bugün ne TV olabilirdi? Ne sinema olabilirdi? Dahası, günümüzde hologramlar bile oluşturulmuş. Hareket eder, konuşur, canlı haldeler. Bunlar görüyoruz ki ileride çok daha geliştirilecek.

Hani resimlere ruh verilemezdi? Çok uzak bir yerdeki insan senin karşında ve konuşuyor. Sen onunla sohbet ediyorsun. Bu nedir?

Peki, Osmanlıda onun karikatürleri neden çizilmiş ve yasaklanmamış. Abbasi halifeleri bile yasaklamamış. Bunlar kim oluyor, kendilerini ne sanıyorlar ki, onun karikatürünü yasaklıyorlar. Çizenleri ve yayınlayanları toplu halde katlediyorlar. Bu hakkı onlara kim vermiş? 4 gün önce Paris'te cereyan eden ve 12 kişinin o anda ölümüyle sonuçlanan saldırılar yapanların ve onlara destek olanların bir kez daha lanetlenmesine yol açmıştır. Tanrı'nın da laneti onlar üzerinedir. Bunları kim kışkırtıyor, kim teşvik ediyor? Kim yahut kimler, hangi yönetim onların beynini yıkayıp da söz konusu olayları yaptırıyor. Bunlarda bırak akıl ve mantığı, anlaşılan vicdan bile yok.

Sanıyorlar ki, terörle, toplu katliam yapmayla insanları ve toplumları, hatta devletleri korkuturuz. Onlar bunu yaptıkça, böyle devam ettikçe yaşadıkları yerlerde,

bu dünyada hayat imkanı bulamazlar, bir hava bile soluyamazlar. Kapıyı öylesine bir kaparlar ki, bir daha ne yapsalar, ağızları ile kuş tutsalar bile içeri adım attırmazlar. Terörle karşı karşıya kalanların elinde her türlü imkan var. Bu imkanlar sonsuz derecede. Ama terör yapanların ve onları bu teröre teşvik edenlerin elinde ne var? Bir kalaşnikof, bir roketatar, bir patlayıcı mı? Ya da ellerinde beyinleri yıkanmış, hatta şuurunu kaybetmiş garip mahluklar mı? Şimdi sizi İslami terör karşısında hayatını kaybedenler anısına saygıya davet ediyorum.”

Gonk sesi geldi. Bir dakika sonra boru çalındı. Toparlandık. Hep birden “Kahrolsun terör. Teröre lanet” diye üç kere bağırdık.

ARSLAN DERLER YA!

Abbassiler zamanında Samerra Türk ordusu kumandanlarını bilenler vardır. Bunlardan biri Tolun oğlu Ahmet. O Mısır ve Suriye’de, 876 yılında Abbassiler’le ilişkisini keserek bir Türk devletini kurdu. Böylece Memlûkler, yani Kölemenler’in temelini attı. Bu tarihte kölelerin kurduğu ilk devletti. Bu hanedan 905 yılına kadar sürdü.

Yine Türk kölemenlerden Muhammet bin Tuğşad Mısır ve Suriye’de Memlûkler, yani Kölemenler devletini yeniden teşkil ederek İhşidler hanedanlığını kurdu. Aslında bu isim Akşit’ten gelir. Bunlar Semerkant hükümdarı Akşit Oğuzbek’in neslindendirler. Kuteybe zamanında Buhara melikesi Kınık Hatun’un oğlunun adı da Tuğşad’dır. Akşit ismi Ortadoğu’da bozuma uğramış, İhşid biçimini almıştır. Bu hanedanlık 969 yılına kadar devam etmiştir.

İhşidlerin yerine kurulan Fatimiler devletinde önemli nispette Türk askeri birlikleri, bunların Türk kumandanları, valiler ve başdailer, hatta el-bablar vardı. Türk askeri birlikleri el-Etrak el-Mustani adıyla anılıyordular. Fatimilerdeki Türk kumandanlardan biri Yaruk Tekin, diğeri Ebû Mansur Anuştekin’di. Fatimilerin başdailerden Ebu Mansur Aktekin, İskenderiye valisi Nasr ed-Devle Alptekin et-Türki, Sahip el-Bablık görevini yürüten Seyf el-Mulk Kutluk da Türk idi. Fatimilerde Türkler 1108 yılına kadar etkin halde bulundular.

Musul Araplarından Karvaş, Tuğrul Bey’den gelen emirle savaşı yarım bırakan ve ölülerini gömüp kuzeye doğru çekilen Türkmenlerin, ayrılmasından sonra, açtığı Türk mezarlarındaki ölülerin başını kestirip bunları bir tekneye doldurmuş, Dicle nehrinde Bağdat’a doğru yol alırken birden önü Samerra askeri birlikleri tarafından çevrildi. Teknesini kıyıya yanaştıran Karvaş’a askeri birliklerin kumandanı, ne

taşıdığını sordu. Türk askerlerini gören Karvaş, teknedeki kellelerin üzerini örtülerle kapatmıştı

Karvaş,

-“Halifeye hediye götürüyorum” dedi.

Kumandan; askerlere;

-“Bu nasıl hediye? Çok merak ettim. Örtüleri kaldırın. Ne var, ne yok; bir görelim” dedi.

Örtüyü kaldırıp gördüler ki, bunların hepsi kesik baş. Kumandan bunların Türk başları olduğunu anladı. Çünkü hepsinin saçı uzundu. Araplar pek uzun saç bırakmazdılar.

Kumandan;

-“Ben Samerra Türk orduları komutanlarından Aslan el-Besasiri. Bu başlar görüyorum ki Türk başları. Ama, nereden almışsan, orasını bilmem. Bunlar benim milletim. Halifeye götürmene izin vermiyorum. Ben her birini gömdüreceğim. Şimdi sen nereye gideceksen git” dedi.

Askerler kesik başları diğer askerlerin kazdığı çukurlara yerleştirdiler ve üstlerini toprakla örttüler. Bir Türk askeri boru çaldı. Herkes saygı duruşuna geçti. Dikkat denildi. Bir dakika saygı duruşu yapıldı. Boru yeniden çaldı. Toparlandılar. Yıl 1044'tü.

Besasiri çok geçmeden Bağdat askeri valiliğine atandı. O bu görevde 1055 yılına kadar kaldı. Ancak Abbâsî vezirlerinden Reîsürrüesâ İbnü'l-Müslime'nin gayretleriyle askeri valilikten alınmak istendi. Besasiri Samerra Türk ordusuyla direnişe geçmek istedi. Ancak durumu haber alan Tuğrul Bey, bir orduyla Bağdat üzerine yürüdü. Besasiri kumandanlarının bir kısmıyla Fatimilere sığındı. Fatimiler onu Rahbe valiliğine getirdiler. Ayrıca, ona hizmetlerindeki Türklerden askeri birlikler de verdiler. Besasiri Musul üzerine yürüdü. Karvaş hemen Tuğrul Bey'den yardım istedi. Tuğrul Bey, yeğeni Kutalmış'ın emrindeki askeri birlikleri Karvaş'a yardım için gönderdi. 1044 yılında Karvaş ile savaşan Türkler içinde Kutalmış da vardı. Onun ne kadar melun biri olduğunu biliyordu. Ama Tuğrul Bey emretmiş mecbur Karvaş'a yardıma gidecekti. Ancak Kutalmış, kumandanlarına gerekli tembihi vermeyi unutmadı. Savaşacaklar, buna rağmen geri planda kalmaya çalışacaklardı. Kutalmış Karvaş'ın galip gelmesini istemiyordu. Besasiri Karvaş'ın ordusunu mağlup etti ve Musul'a girdi.

Kutalmış askeri birliklerini zayıf vermeden savaş yerinden uzaklaştırmıştı. Sanırım, Kutalmış Besasiri'yle gizlice anlaşmıştır. Karvaş durumu Tuğrul Bey'e adam gönderip anlatır. Kutalmış'tan kuşkulandığını söyler. Tuğrul Bey, ordusunu Musul üzerine hareket ettirip 19 Ocak 1057 tarihinde Bağdat'tan ayrılır. Durumu haber alan Besasiri Rahbe'ye çekilir. Tuğrul Bey Kutalmış'ı Musul'a çağırıp sorgular. Kutalmış onu böyle bir şey olmadığına ikna eder.

Yıllardan beri Tuğrul Bey'in her dediğini yapan, 1048 yılında Bizans ordusuna karşı Pasinler Meydan Muharebesi'ni bile kazanan, hatta 1040 yılında Rey'de Oğuzların başbuğu Kızıl Bey'i bile öldürmek zorunda kalan İbrahim Yinal, Çağrı Bey gibi, o da Tuğrul Bey'den bıkmış, usanmaya başlamıştı. Yarsa da yoksa da Abbasi halifesi Kaim Biemrullah, başka bir şey yok. Ben senin kulunum ve kölenim bile diyor. Böyle Türk hayatta görülmemiş.

(Not: İbrahim Yinal Kızıl Bey'i öldürmeyip sağ bırakmış, onu Anadolu'ya göndermiş olabilir. Belgelerden, bilhassa Ebu'l Faraç Tarihi'nden anlaşıldığına göre

başvezir Kızıl Bey'in halifeye Tuğrul Bey'le birlikte yazdığı mektupta Yahya oğlu Kızıl Bey ismini kullanması dikkat çekici. Danişmentlilerin kurucusu Taylu Danişment'in Danişment Gazi Destanı'nda babasının adı Ali b. Yahya olarak geçmektedir. Danişmentliler 1055-1065 yılları arasında Amasya ve Tokat civarındalar. Bir Bizans ordusunun gelmesi üzerine buraları terk edip Malatya civarına çekiliyorlar. Danişmentliler Devleti'nin kuruluşu ise 1075 yılına tekabül eder.

Şemsi Tebrizi Makalat adlı eserinde Belh padişahı İbrahim Ethem'den, onun bir gece namaz kılarken dam başında tıkırtılar duyup, namazdan sonra "Kim var orada" demesi üzerine, yukarıdan, "Tanrıya kulluk yapmak isteyen saray ve hükümdarlıkla ne işi var, nasıl her gecede güvende olabilir" diye bir ses gelir. Bunu ilahi bir mesaj kabul eden İbrahim Ethem, o gün sarayı terk eder ve kayıplara karışır. Bir anlatım bir teşbihtir, yani benzetmedir. Aslında İbrahim Ethem diye biri yoktur. Ancak söz konusu hikaye halk içinde doğru imiş gibi sürekli anlatılır. Olay İbrahim Yinal ile Kızıl Bey arasında 1040 yılında geçmiş olan olay, Taylu Danişment Gazi de Kızıl Bey'in oğlu olabilir: Atatürk'ün soyu da Kızıllar'dandır. Kızıllar'a Kızıl Oğuzlar denir. Bunlar 11. Yüzyıl'da Türkmenlerin başbuğluğunu yapan Kızıl Bey'e mensup olmaları nedeniyle böyle adlandırılmışlardır. Anadolu Türkmenlerinin, yani en az beşte biri soy olarak Kızıl Oğuzlardan gelir. Az değil, günümüzde 120 milyon.

1036-1040 yılları arasında Kızıl Oğuzlar'ın 4000 çadırılık nüfus olduğu tarihçiler tarafından söylenir. Bunu Vakayinüvis Urfalı Mateos ve İbni'l Esir de eserlerinde belirtirler. 4000 çadır en az 30 ya da 40 bin insan demektir.)

Tuğrul Bey'in Bağdat'tan ayrılmasını değerlendiren Besasiri ordusuyla Bağdat'a girip şehre hakim oldu. Halife Kaim Biemrullah veziri İbnü'l-Müslime'yle birlikte kaçıp Karvaş'a sığındılar. Besasiri Karvaş'tan veziri istedi. Bunda ısrar etti. Karvaş veziri ona Besasiri'ye teslim etti. İbnü'l-Müslime öldürüldü. Besasiri ile aynı zamanda hareket eden Resul Tekin de Basra, Ahvaz, Huzistan eyaletleri ile Şiraz'a hakim olmuştu.

Tuğrul Bey, ordusu ile Besasiri'nin müttefiklerinden İbrahim Yinal üzerine yürüdü. Onun ordusunu 23 Temmuz 1059 tarihinde yapılan savaşta mağlup etti ve o gün İbrahim Yinal'ı yay kirişiyle boğdurarak öldürttü, İbrahim Yinal'ın mağlup olduğunu, Tuğrul Bey'in ordusu ile Bağdat üzerine geldiğini haber alan Besasiri Hille

civarına çekilir. Ancak o burada 18 Ocak 1060 tarihinde, üzerine gönderilen askeri birlikler tarafından öldürölür.

18 Ocak Pazar günü boru sesiyle meydanda toplandık. Başrahip geldi. “Bugün Arslan el-Besasiri’yi anma günümüz” deyip anlatmaya başladı:

”Ne diyor fanatik Cumhuriyetçiler? ‘Halifelere 300 yıl, Osmanlıya 600 yıl kul ve köle oldunuz. Cumhuriyetle halife ve padişahlara kul ve köle olmaktan kurtuldunuz, Allah’a kul ve köle oldunuz.” Onlar bu sözü topyekun bir millete diyor. Bunu diyenlerin şecerelerine baksanız, Türk değil, Osmanlı devşirmesi. Türk ismi 1923 yılında Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasıyla Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına verilmedi. Deminki sözü söyleyenler, onu da iddia ediyorlar maalesef.

Beyler, Türk bir milletin ismidir. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasıyla Türk ismi vatandaşlık olarak verilmemiştir. Türk ismi 1923 yılından en az 2500 yıl önce de vardır. Türk sırf Türkiye’de yaşayanlara denmez. Bugün 8’e yakın bağımsız Türk cumhuriyeti vardır. Bu devletlerde yaşayanlar da Türktürler.

Arslan el-Besasiri’nin bizim için önemi işte bu açıklamamızda yatar. Kendileri, devlet ve devlet adamları, bunların dedeleri ve ataları 300 yıl halifelere, 600 yıl padişahlara kul ve köle olmuş olabilir, itirazımız yok, ama bu millet, Türk milleti asla 300 yıl halifelere, 600 yıl padişahlara kul ve köle olmamıştır. Tuğrul Bey olmuş olabilir. Onu destekleyenler de olmuş olabilirler. Ama Türk milleti sırf Tuğrul Bey ve adamlarından ibaret değildir. Bunun en büyükt timsali Arslan el-Besasiri’dir. Hatta İbrahim Yinal’dır.

Arslan el-Besasiri ve İbrahim Yinal’e varsın isyancı desinler. Varsın devlet tarafından öldürdüler de densin, fark etmez. Hiçbir şey değişmez. Ama bilsinler ki halifeye kul ve köle olan birisi varise bu Tuğrul Bey’dır. Halife Kaim Biemrullah’a yazdığı mektupta bu ifadeleri acık açık kullanmaktadır. Mektup, “Köleniz ve tebaanız Mikail oğlu Tuğrul Bey’den...” diye başlıyor.

Arslan el-Besasiri ve İbrahim Yinal Türk halkının sesidir. Bu devletin sesi değildir. Milletin sesidir. Allah, yani Tanrı bile kimseden kulluk ve kölelik beklemez. Tanrı insanları hür ve özgür yaratmıştır. Ancak insanlardan kimileri kendilerini Allah kul ve köle olmuş sanırlar. Bu onların zanlarından başka bir şey değildir. Şimdi bir dakika saygı.”

Gonk sesi geldi. Bir dakika saygı duruşunda bekledik. Boru sesi duyuldu. Hepimiz toparlandık.

BU NASIL VAHŞET?

Kamacılar meşhurdur. Kamacı sözü Kemal Üçüncünün mizahi bulgusudur. Hele ki son günlerde. Ancak ailece kamacı olanlar vardır. Sanırım bu kamacılık genetikle ilgili bir şey. Buyurun size hazır done. Deney mi yapacaksınız. Bunlar üzerinde yapın. Genetik mi değiştireceksiniz? Bunların genetiğini değiştirin. Sizin ne işiniz var, sağlam ve normal insanlar ile. Genetik mühendislerine yapacak iş mi yok? Bunların genetiğini değiştirin ki, topluma uyum sağlasınlar. Ama, yok, İlla normal insan genetiği. Hasta mısınız siz? Yoksa kendinize fantastik zevk mi arıyorsunuz?

Olay 11 Şubat Çarşamba günü meydana geldi. Kara Çarşamba derler ya, sanırım bunu boşuna dememişler. Bir genç kız öldürülür. Öldüren bir minibüsçü. Akşam üzeri kız evine gitmek için minibüse biner. Ama minibüs sapa yola çıkar. Kız kuşkulandır. “Neden bu yoldan, düz yoldan değil de” der. Üniversiteye gitmekte, psikoloji öğrenimi görmektedir. Cahil değil ya, şoförün niyetini sezmiştir. Şoför arabayı durdurup kızın üstüne hücum eder. Kavgaya başlar. Kız tırnaklarını şoförün yüzüne geçirir. Minibüs sahibi eline geçirdiği demir çubuğu, sanırım levye, kızı vurmaya başlar, onu kan revan içinde bırakır. Kız baygındır. Babası ve arkadaşına telefon eder. Onlar gelir. Kızın ellerini keserler. Minibüsten indirip bir تنها yerde üzerine benzin döküp yakarlar. Kız yakılırken ölü müdür, belli değil. Ancak kızı tecavüz edilmediği/edilemediği açık. Neyse güvenlik kuvvetleri katil minibüs şoförünü kuşkulanıp, herhalde yüzündeki tırnak çiziklerinde, sıyrıklarından, üstünün kan içinde kalmasından kuşkulanıp onu gözaltına alır ve iki gün boyu sorgularlar. Katil cinayeti itiraf eder. Kızın cesedinin bulunduğu yeri söyler. Kendisine yardım eden babasının ve arkadaşının ismini verir. Onlar da tutuklanır. Bu olay ülkede büyük yankı yapmıştır. Ancak İslamcı gazetelerden olayı yapanları değil de, genç kızı suçlayanlar da olmadı değil, sanki böyle bir olayı teşvik edercesine..

Çarşamba günü akşam bir az geç vakitte boru sesi duyuldu. Meydanda toplanıldık. Başrahip geldi.

-“Bugün aramıza tertemiz bir genç kızımız katıldı. Namusunu korumuş. Hayatı pahasına bunu yapmış. Ellerini kesmişler ve üzerine de yakıt döküp yakmışlar. Ama o şimdi yanımıza geldi. Hiçbir şey olmamış gibi. Ben sizin adınıza bu hanım

kızımızı selamlıyorum, tebrikler. Böyle insanlar, hele ki genç kızlar oldukça insanoğlu daha çok tehlikelere göğüs gerip, yarınlarını gelecek nesiller için yaşanabilir hale getirir. Sizi bir dakika saygıya davet ediyorum.

Gonk sesi duyuldu. Bir dakika hazırolda bekledik. Boru sesi geldi. Toparlandık. Hepimiz sıraya girip gelen hanım kızın elini sıkıp “tebrikler” dedik. Genç kız olayın şokunu atlatmış, ama kafasına takılan bazı soru işaretlerine cevap bulamamış gibiydi. Tabi ki, bu oraya gelenlerin hepsinde ilk zamanlar oluyor, ama zamanla neyin ne olduğunu anlayıp alışıyordu. Durum hiç de anormal bir şey değildi. Kaldı ki bu hanım kızımız bir psikoloji öğrencisiymiş, çabuk atlatır.

Kız beni tanıdı.

-“A siz de mi buradasınız?” dedi.

-“Evet, ben de buradayım” dedim.

-“Galiba yalnızlık çekmeyeceğim” dedi.

-“Yaklaşık beş aya yakın buradayım. Size yardımcı olmak için her an hazırım” dedim.

DİRLİK

Veriler tamam. Şimdi geldi bunları birleştirip bir bütünlük kazandıramaya. Kemal Bey'in konferansını başlarken vermişti. Birlik demiş, birliğin yanında çeşitliliği de dile getirmiştik. Çeşitlilikten farklılık meydana gelir. İş sırf birlik, yani vahdaniyet prensibiyle halledilmez. Farklılık ayrıca yetenek ve kişilik demektir. Birlikte toplum içinde yok olup gidersin, adından eser kalmaz. Ama farklılıkla kendinden ve adından her zaman söz ettirebilirsin. Dinler farklılığa pek önem vermez. Bu nedenle ilk insanı Adem olarak yansıtmak isterler. Adem de, adam, yani insan demektir. Eşi ise havadan gelir. Toprak ve hava. Oysa, toprağa su daha çok yakışır. O zamanlar söz konusu elementler bilinmiyordu. Toprak, su, hava ve ateş biliniyordu. Görünürde beşinci element yoktu. Bu nedenle beşinci meleği şeytanlaştırdılar. Bir arayış başlamıştı. Çok şeyler söylendi. Beşinci element ruh demeye başladılar. Birlik devrin düşünürlerini toprak, su, hava, ateş ve ruh gibi bir nevi elementleri genelleştirmeye yöneltmişti. Oysa, toprak bileşikti. Su bileşikti. Hava bileşikti. Ateş bileşikti. Bunlar bileşik olduğuna göre ruh da ister istemez bileşik olacaktı.

Ne diyor Kuran'da "Bana ölüleri nasıl diriltirsin, onu göster" deyince rabbi Hazreti İbrahim'e: "Dört tane kuş yakala, onları yanına al, sonra (kesip parçala), her dağın başına onlardan bir parça koy. Sonra da onları kendine çağır; koşarak sana gelirler" diyor. Oysa, bütün kuşlar birbirine benzer. Kuşlar içinde de türler vardır ama, her bıldırcın diğer bir bıldırcına benzer. Sen insan olarak onları belirli bir işaret koymadıkça birbirlerinden fark edemezsin, yani ayırt edemezsin. İbrahim o kuşları parçalayıp her parçasını birer dağa koysa bile, geldiğinde yine aynı kuşlar ile karşılaşacaktır. Bu doğaldır. Mucize değildir. Tanrı'nın mucizesi hiç değildir. Bakara suresi 260. Ayeti burada şark kurnazlığı yapıyor, Bu birliğin insan zihnine işlenen psikolojik durumudur. Farklılık ise, söz konusu durumun meydana gelmeyeceğini çok iyi bilir. Bu uyanıklıktır. Diğerisi ise aptallık. Birlik ölüme bile yol açarken dirlik hayat verir. Bu nedenle dirlik düzenlik demişlerdir.

"Hiçlik"ten sonra gelen "Birlik" başlığının ardından "O rüya" başlığına geçmiş, Dr. Reşit Galip'in Mustafa Kemal Paşa ve Mahmut Esat Bozkurt'a yönelik edepsiz çıkışmasını vermiş, bunun yankısını işlemiş, peşinde çok geçmeden Paşa Hazretleri ondan intikam alma olayını bir kader olarak kendisine kuzu kuzu ve koşa

koşa sahneletmiştir. “Birlik” de bir çözüm değildi. Farklılık gerektir. Mustafa Kemal Paşa bu farklılığını gösterir. “Birlik”ten sonra “Bitkin” işledik. Deli Halit Paşa’nın ölümüne çok üzülen Atsız, bu nedenle Askeri Tıbbiyye’den atılmış, önündeki parlak istikbal bir anda sönüp gitmişti. Paşa’nın intikamının almasına neden olacak olayda bil-vesile olur. Vurulmanın ardından beri her gün Yasin serisinin bir ayeti okunmaktadır. Atsız ve arkadaşları bunun farkına varırlar. Ölüm meleği kendini gösterir. Atsız’ın da dahil bulunduğu üçü otelde olmak üzere dört kuş vardır. Bu kuşlar paşanın intikamının alınmasında da hemfikirdir. Atsız bitkin ve çaresizdir. Genç yaşta, yirmi yaşında kocamış gibidir. Söz konusu intikam durumu görüldüğü gibi kuşlarla ilgili ayetin tam tersini yansıtır. Burada doğa yasalarından Zıtlıkların Birliği ve Savaşım yasası devreye girmiştir.

“Bitkin”den “Miskin”e geçtik. Miskinse bizim Türkmen Yunus. Musaybin Abdullah’a bir nevi Çatlı Baba İlyas da diyebilirsiniz, fark etmez.

Sonra “O film” dedik. Bir film den görüntüler verdik. Bu görüntüleri verirken Madımak Oteli faciasına da değindik. Sonra İzmir’de 12 Eylül ile gözaltına alınıp dehşet verici işkenceler altında kalan ve aklını yitirerek çöplüklere düşen İranlı Ali’den bahsettik. Bunlar birbirinden kopuk değil, yangın ve ölümlerin yanı sıra psikolojik, yani ruhsal durum nedeniyle bağlantılı idi. Daha sonra sırlar ve korkular kitabı Necronomicon’a geldik. Bu ölüm ve ölümden sonrası demektir. Öldürülen, yani kafası IŞİD tarafından kılıçla uçurulan birinin ölümden sonraki yaşamını gözden geçirdik. Yine bir vahşet kurbanı bir kızın ölüm diyarına intikal etmesiyle, Necronomicon’u noktalandık. Böylece “Hiçlik” “O film”de bir ölüm ve ölümden sonraki yaşamla noktalanmış oldu..

Kemal Bey, ancak bir öğretim görevlisi. Fazla bir şey yapamaz. Ne de olsa devlet memuru sayılır. Ancak yazılar yazar, ilmi makaleler yayınlar, eserler verir ve konferanslarda konuşmacılık yapar. 2002 öncesi değil ki, sesi tam anlamı ile yükselsin. O konuşmalar yapıp, sert sözlerle hitap etse bile, bu 2010’lu yıllarda, bilhassa 2017’de cılız kalır.

Bir kahramanlık yapacak ve romanın asıl kahramanı olacak değil ya. Ancak dirlik yönüne başvurur. Dirlik de arkadaşları, yakınları ve tanıdıkların, aynı fikir ve düşüncede olan kimselerin, mesela 100 kişinin beş on bin lira koyup Antalya, civarlarında

bir arazi alınması, oranın kollektif mülk edinilmesinden başka işe yaramaz. Bu da en az 7 kişi bir araya gelerek yapı kooperatifi oluşturması ile mümkündür.

Konuyu tanıdığı öğretim görevlilerine açtı. 5 kişi bunu kabul etti. Biz bu iş için on biner lira koyabiliriz dediler. Kemal Bey'le altı kişi olmuşlular. Konferansta konuşan hafif yaşlı ve kır saçlı bey ve çok yaşlı zengin teyzeyle de tanışmışlular. Bu ikisiyle de irtibat kurdu, "Tamam" dediler. Yaşlı kadının adı Münevver Hanımefendi'ydi. O "Ben bu iş için 100 bin lira katkıda bulunurum" dedi.

Şimdi bir az ara verip, yani parantez açalım, söyleyeceklerimiz var, onları ifade ettikten sonra devam edelim, ne dersiniz?

Ben bir araştırmamda demiştim ki, *"Bu arada o, Türkçülük ve Köycülük sloganıyla hareket eden "Atsız Mecmua"yı neşretmeye başlar. Dergide Fuat Köprülü, Zeki Velidi Togan, Abdülkadir İnan, Pertev Naili Boratav ve Sabahattin Ali makaleler yazarlar. Son iki yazar dergide yazdıkları yazılarla birbirlerine girerler. Her ikisi de Atsız'ın okul arkadaşıdır."*

Köycülük düşüncesi Türk fikir hayatına II. Meşrutiyet'le girmiştir. Türk Yurdu dergisinde Yusuf Akçura bununla ilgili yazılar neşretmiştir. I. Dünya Savaşı sırasında 15 kadar Tıp doktoru "Köycüler Cemiyeti"ni kurmuştur. Buna rağmen Köycülük fikri ve köylüye ilgi 1930'lu yılların başında başlamıştır. Zamanla Köycülük fikri Türk Milliyetçiği Hareketi'nin temel fikirlerinden birini oluşturacaktır. Atsız da bu fikrini başlatanlardan biridir."

Köycülük fikri Atsız'ın baş düşmanlarından biri olacak Dr. Reşit Galip'te de vardı. Şerafettin Turan bu hususta, *"Fakülteye asistan olmuştu ama beğenmediği öğretim sisteminin yenileştirilmesi için Mekteb-i Tıbbiyye adıyla bir broşür yayımlamış, bundan sonuç alamayınca da istifa etmişti. Köylere gerekli hizmetleri götürmek ve köy hekimliğini yaygınlaştırmak amacıyla 15 arkadaşıyla birlikte Köycüler adıyla bir dernek kurmuştu"* demektedir.

Görüyorsunuz her iki zıt kutupta köycülük fikri ve buna dair yoğun çalışma vardır. Oysa ki, 1970 yılından iki milyon olan İstanbul nüfusu, 1980 yılında 2.770.000'e çıkmış, günümüzde bu nüfus 15 milyona yükselmiştir. Ankara'da şehir nüfusu 1980 yılında 2.200.000 iken günümüzde bu nüfusu beş milyonu geçmiş bir haldedir. Antalya'da 1985 yılında yapılan nüfus sayımında 892.200 olan şehir nüfusu 1914

yılında 2.222.562'dir. Yan, şehirlere akın günümüzde durmuş bir haldedir. Bu yıldan itibaren de şehirlerdeki nüfus gerilemeye başlamıştır. Şimdi devir tersine dönmüş gibidir. Şehirlere en az 40 yıldır başlayan göç, nüfus olarak doygunluk noktasına gelen bu şehirlerden kırsal kesime, kasaba ve köylere yönelmiştir. 37 yıldır unutulmuş köycülük yine cazip bir hale gelmektedir. Bunun emarelerini bir kaç yıldır görmekteyiz.

Diziler içinde en çok hoşuma gidenlerden biri Baba Ocağı'ydı. Her hafta günü geldiğinde zevkle seyretmekteydim. 52 bölüm sürdü ve bitti. Devamı çekilecek dediler, aradan sekiz yıl geçti, çekilmedi. Bu dizi Halil Efe'nin bir rüyası olarak başlar. Yani, rüyalar a'leminden bir senaryo. Ama, sanki rüyalar a'lemi meleğinin ecel notları. Filmin, yani dizinin her şeyi yerli yerinde, kusursuz. Baba Ocağı her bölümde başlarken başlığının, yani adının altında yazılı olan "Kıymetini bilenlere" ithafı da.

Köy meydanında davullar ve zurnalar zeybek havası çalmakta, efeler oynamaktadır. Baba ve ana, yani Halil Efe ve Feraye Kadın arkalarında oğulları olduğu halde meşaleler altında görünür ve ilerlerler. Kürsüye vardıklarında kalabalık onları alkışlamaya başlar. Recep elinde mikrofon: "Alo alo. Bir iki. Ses. Hayırlı misafirler, hepiniz hoş geldiniz. Günün ehemmiyeti hususunda konuşma yapmak için muhtarımız Tahir Efendi'yi kürsüye davet ediyorum" der. Muhtar gelir. "Pek kıymetli Yatağan'ın Bozüyük köylüleri" hitabının ardından köylüye hürmet ve selamlarını yansıtır. Murat ve Güven, mezuniyet tören kıyafetleri ile yerlerini almıştır. İkisinin sırtında cübbe, başlarında kep vardır. Konuşma bu mezuniyet töreni ile ilgilidir. Muhtar: "Halil Efe'nin oğulları üniversiteyi bitirip mezun olmuşlardır. Şimdi babalarına ziraat mühendisliği diplomalarını teslim edeceklerdir. Bu diploma teslimi için ikisini huzura davet ediyorum" der. Tam o sırada Seyfi Efe, körüklü çimlerini gıcırdata gıcırdata gelir. Zeybek oyunu için bekleyen efelerin tam ortasında durur. "O diplomalar sahate" diye bağırır. Halil Efe Seyfi Efe'nin tam karşısına, o da körüklü çizmelerini gıcırdata gıcırdata gelip durur. Bakışmaya başlarlar. Halil Efe yatağında kan ter içinde uyanır.

Halil Efe, köyünde çiftçilik yapmaktadır. Murat ve Güven isimli ikiz oğlu vardır. İkisini de İstanbul'da okutan Halil Efe'nin tek arzusu bunların iyi birer ziraat mühendisi olarak köye dönmesi ve işlerin başına geçerek köydeki ziraat işini çok dahi iyi yapmalarıdır. Ama çocuklar ziraat okumak değil, müzisyen olabilmek arzusunda dırlar. Bunun için arkadaşları Alp, Ersoy ve Cem'le birlikte bir grup kurmuşlardır. Üç de kız arkadaşları vardır. Bir bar kavgasına karışırlar. Gazeteye haber olarak çıkarlar. Haberin başlığında iri puntolarla "Tufan Yersiz müzisyenleri dövdü" yazılıdır. Murat ve Güven'in müzisyen arkadaşlarının fotoğrafı da haberde vardır. Ancak dayak atan bunlardır, Tufan Yersiz değil. Gazete olayı tersinden vermiştir. Babaları Halil Efe'nin hasmı Seyfi Efe şehre indiğinde gazetede haberden ve fotoğraftan Murat ve Güven'i tanır. Murat annesine telefon açıp haber vermiş, o gün köydeki bütün gazeteleri toplatmıştır. Ancak şehirden elindeki gazete ile gelen Seyfi Efe kahvede köylüye gazeteyi ve ikinci sayfadaki haberi gösterir. Halil Efe kahveye gelir. Seyfi Efe gazeteyi onun önüne atar. "Bak bakalım, ne olmuş?" der. Halil Efe bakar, çocukları. Seyfi Efe, "Cemile'nin yakında düğünü var. Senin çocuklar gelsin de onun düğününde çalsınlar" diyerek laf dokundurur. O gün Halil Efe'nin evine baldızı Cemile, kocası Sabri nedeniyle oğlu Ozan'ı alıp küs gelmiştir. Halil Efe kahveden bir hışımla çıkar. Kardeşi Recep'i alır, araba ile İstanbul'a giderler. Halil Efe, çocuklarının okumadıklarını, müzikle uğraştıklarını gözleriyle görür. Onların iki senedir devamsızlıktan kaldığını da öğrenir. Halil Efe Murat ve Güven'i alır, köye dönmek için yola koyulurlar.

Dünürülerinin arabasını akşam üzeri köye girerlerken ablası İsmet'in bir yardımcı ile durdurup kaçırması üzerine Cemile köyde hasret kaldığı Murat'ı beklemektedir. Seyfi Efe şehre vardığında dünürün iş yerine uğrar. Damat adayı çocuğun babası, "Yolumuz eli silahlı iki eşkıya tarafından kesildi. Peçeliydiler. Cemile onlardan birinin yavuklusu imiş. İstemekten vazgeçmemizi söylediler. Tüfekleriyle üzerimize ateş açtılar. İstemeye gelirsek yine yolumuzu kesip bizi öldüreceklerini de söylediler. Bizden umudunu artık kes" der. Seyfi Efe, "Hani köydeki bağları satın alıp beni de Şarap fabrikasına ortak edecektiniz" der. Adamın oğlu, "Ege'de başka bağ mı yok. Gider onları ortak alırız. Para nasıl olsa bizde" der.

Köye babaları tarafından getirilen her iki gencin şehirdeki sevgilileri şoka girmişlerdir. Bir an önce köye gidip sevgililerini kurtarma kararı alırlar ama, başlarına ne geleceklerini tabi ki bilmezler.

Murat ve Güven'in şehirdeki bütün hayalleri yok olmuş, kendilerini bir anda okula başlamadan önceki gibi köy hayatının tam ortasında bulmuşlardır. Aslında çocukluk aşkı Güven'i seven ama, bunu hiç belli etmeyen İsmet, ona tarlada ikide bir kendini alamaz. Babasının tarlasında çalışan işçilerin başındadır. Sırtında da yanında hiç eksik olmayan tüfek. Halil Efe'nin yevmiyecilerinin başında Recep durmaktadır. Güven İsmet'e dik dik bakar. İsmet de ona. İsmet bir anda tüfeğinin namlusunu doğrultup Güven'in önüne ateş eder. Güven: "Hiç değişmemişsin" der. İsmet: Güven'in tam önüne gelir: "Sen de" der. Yerden demin ateş edip vurduğu yılan ölüsünü alır, gözlerinin önüne kadar kaldırır. "Ağzın bir karış açık. Hala da burnunun ucunu görmüyon" der.

Güven ve Murat tarlada çapaya gidip geldikleri gibi, babaları tarafından cezalandırıldıklarından ahırda yarı aç yarı tok yatmakta, hatta ineğin sütünü sağıp içmektedirler. Babaları sabah kahvaltıya geldiklerinde zeytini tane tane, peyniri gıdım gıdım ikisine vermekte, "Sizin hakkınız ancak bu kadar, fazlası yok" demektedir. Cemile Gülsüm'den akıl alır. Yemek hazırlayıp yemesi için ahıra, Murat'ın yanına gelir. İsmet ile Güven arasında yine şimşekler çakmaya devam eder. Cemile ahıra İsmet ile geldiğinde, Güven ona laf dokundurarak, "Aha Seyfi Efe'nin erkek oğlu da gelmiş" der.

Güven'in sevgilisi Özge köye gelir. Köye girerken geldiği minibüsün lastiği patlamış, yolda kalmıştır. Vakit akşamdır. Yolda onu arabasına alan Jandarma komutanı Özge'yi getirip Halil Efe'nin avlusunun giriş kapısına bırakmıştır. Recep bu sırada çıkıp gitmek üzeredir. Kızı görünce şaşalar. Kıza bakar, "Kimsin, senin burada ne işin var" der. Özge, "Zaten başıma o kadar şey geldi, bir de sen çıkma" der. Bu sırada Halil Efe evin kapısında görünür. Avlunun kapısı açıktır. Recep'i kapıda dikelmekte olduğunu görür ama, Özge'yi göremez. Kız avlu kapısının arkasındadır. Ne yapacağını bilemeyen Recep, Halil Efe kapıyı kapayıp içire girince Özge'yi alır, avludan içeri sokar, ahıra Güven'in yanına getirir.

Recep Özge'yi ahıra bıraktıktan sonra avluda iken durumu abisi, yani Halil Efe'nin hanımına söyler. Feraye: "Ateşle barut ahırda durmaz, samanlıkta hiç olmaz" der, çırpınmaya başlar. Recep: "Yenge, ben ne yapacağımı şaşırdım, kafayı oynatacağım" diye onun telaşlı halini yatıştırmak ister. Ahıra girerler. Güven: "Anne, düşündüğün gibi değil" der. Feraye Özge'yi alıp Gülsüm'ün evine getirir.

Seyfi Efe arabası ile başka yere gidip yolduğu hastalıklı bitkileri yine gece vakti arabası ile getirip Halil Efe'nin tarlasına atar, kaçır.

Gülsüm oğlu Ozan ile birlikte yatmak üzeredir.

Sabah Murat ve Güven tarlaya yine çalışmak için giderler. Seyfi Efe'nin kızları Cemile ve İsmet de tarlaya gider. Murat ve Güven tarlada işin başında bekçi olarak duran Recep'ten izin alıp göle yıkanmaya giderler. Cemile ve İsmet de ikisinin peşinden göl kenarına gelir. Cemile yıkanan iki kardeşin göl kenarına bırakılmış elbiselerini alıp saklar. Ancak Cemile numaradan oradan geçiyormuş gibi yapar. Murat ona seslenir. Elbiselerinin çalındığını ve tarlaya gidip Recep'e haber vermesini söyler.

Öğleye doğru uyanan Seyfi Efe köy kahvesine varmıştır. Muhtar ona şarapçılar konusunu açmak ister. "Bu işte çok para var, çok" der. Seyfi Efe'yi o anda bir düşünce alır.

Feraye Seyfi Efe'nin hanımı Dürdane ile Gülsüm'ün evinde, Özge'nin yanındadırlar. Gülsüm, pişirdiği kahveyi fincanlarda getirip ikramda bulunur. Dürdane Özge'ye "De bakayım kız, sizin oralar mı güzel, bizim bura mı güzel" diye sorar. Özge, "Bilmem ki, İstanbul'un da güzel tarafları var" der. İkisi Dürdane ile birlikte Özge'yi saklamak için plan yapar. Özge İsmet, Cemile ve Kısmet'in odasında kalacaktır. Zaten Seyfi Efe de kızlarının odasına hiç girmemektedir. İsmet Özge'ye, "Sakın benim yatağıma yaklaşma" der.

Gülsüm ile kocası Hovarda Sabri ile küstür. Ancak Sabri Halil Efe'nin evine gelmiş, ailecek masa başında oturmaktadırlar. Oğulları Ozan da vardır. Halil Efe: "Bu küslük nedir?" der. Gülsüm: "İşi gücü başka kadınlar. onların peşinde" der. Ablası Feraye havayı yumuşatmak ister, "Barışın hadi" der. Gülsüm: "Sabah eve birlikte gideriz" der. Çay içmektedirler.

Gece yatarlarken, Feraye Halil Efe'ye çocukların ahırda kalmasından yakınır. Halil Efe, "Alacağım eve, canını sıkma, bir az dur" der.

Beri tarafta durum hiç de Feraye ve Dürdane'nin düşündüğü gibi olmaz. Yani, Özge. Seyfi Efe dün geceki hınzırlığının cezasını çekmektedir. Tarlaya eliyle yolduğu hastalıklı bitkileri atarken kaşıntı kapmıştır. Sabah sabah kaşıntıyla uyanır. Bu sırada uyanan Özge ihtiyacını gidermek için hole geçip tuvalete girmiştir. Terslik

bu ya, Seyfi Efe Özge'yi tuvaletten çıkarken görür, “Ödümü kopardın gı” der. Önce onun bir başkası olduğunu anlamamış, kızlarından biri sanmıştır. Kaşınmaya devam ederken, atleti yukarı kalmış bir halde sırtı meydana açar, Kızlarından biri sandığı Özge'ye, “Oradayken, banyoda kolonya var, onu getir. Kaşıntım kesilmiyor” der. Bir anda Özge'yi görür, şaşırır. Dili tutulacak gibi olur. “Kimsin” diye kekelemeye başlar. Başkası olduğunu hiç tahmin etmemiştir. “İsmet” der. Kız başını sallar. “Cemile” der. Kız başını sallar. “Kismet” der. Kız yine başını sallar. Seyfi Efe bu sefer can havliyle “Dürdane” diye bağırır. Velhasıl Seyfi Efe Dürdane'den onun kim olduğunu öğrenir. Özge'yi köyde Halil'in gelini olarak dolaştırıp tanıtmaya başlar.

Ne iştir be Zaza Dayı, seni sevmeyen ölsün. Diziye renk veren, can katan işte bu Seyfi Efe'dir, diğer bir dizide adı Zaza Dayı. Gerçek adı Ali Sürmeli. Doğuludur, Zazalardandır.

Dürdane durumu Feraye'ye haber vermeye gider. Özge'nin yakalandığını öğrenen Feraye, Halil Efe'yi köyden uzaklaştırmak için numaralara başlar. Murat ve Güven, Bakkal Hasan Özge'yi kahveden camideki tuvalete götürürken onu takip edip köy meydanından kaçırlılar. Ancak Halil Efe durumu öğrenir. Özge ona Güven'le evlenmek istediğini söyler. Olay Antik kent Efes tiyatrosunun tam orta yerinde geçer.

Halil Efe köy halkı ile birlikte gelip baskın yapmıştır. Özge: “Beni sevseydin öyle köşe bucak kaçıracağına beni baban ile tanıştırdın” der. Güven: “Peki, tanıştırmayacağımı nereden çıkardın? Tanıştıracam”

“Tanıştır, neyi bekliyorsun? Niye kaçıyorum. Anlamıyorum ki, birbirini sevmek suç mu?”

Halil Efe'nin, “Lan!” diye sesi gelir.

Güven: “Ben ölmek istiyorum” der.

Halil Efe:

“Bitti mi lan tiyatoranız?”

Özge Güven'e, “Korkak” diye bağırır.

Özge Halil Efe'nin yanına gelir, onunla tanışır. Hani, zeytinyağı hep su yüzüne çıkar derler ya. Seyfi Efe, "Ben böyle tiyatroya hayatımda hiç görmedim. Tam komedi" der. Halil Efe, oğlu Güven'i Özge'nin kendisinden istemesiyle onların evlenmelerini kabul eder. "Siz kararınızı çoktan vermişsiniz" der. Murat ve Güven çok şaşırırlar. Bu sırada Murat'ın sevgilisi Seda da köye gelir. Bu Cemile için hiç beklenmedik bir durumdur. Seda yalnız değildir. Murat ve Güven'in müzik grubundaki arkadaşları ile birlikte karavan ile gelmişler, göl kenarına kamp kurmuşlardır.

Gördüğünüz gibi şehir hayatı birer birer köy yerine taşınıyor. Bu hiç kimsenin kayıtsız kalamayacağı, eninde sonunda kabul edeceği sosyo-ekonomik bir gerçek, olgu.

Halil Efe Seyfi Efe'nin hınzırlığı sonucu böceklenen tarlaları için ziraat mühendisi arayışına girer. Murat ve Güven babalarına hastalığı tespitte yardım etmek isterler. Halil Efe onların bu yardım teklifini kabul etmez... Ancak Murat ve Güven kafa kafa verip tarlalar için gerekli ziraat mühendislerini bulacaktır.

Kismet göl kenarına gelen gruptan Alp ile bir tesadüfen tanışır. Ona anında tutulur. Cemile ve İsmet durumu fark edip, onu Alp'in yanından uzaklaştırırlar. Ancak anneleri Dürdane Cemile ve İsmet ile göl kenarına gelen grubu konuşurlarken Kismet elinde bir sepetle belirir. Dürdane: "Ne öyle, tumtuk tumtuk?" der. Kismet, "Onlara götüreceğim malzemeleri hazırladım" der, masaya yakınlaşır. Dürdane, sepetten bir hıyar alıp, "Bu ne böyle. Gitmeyeceksin, evinde otur" der. Kismet, "Ya, ben büyüdüm" der. "Büyüdüm ben artık diyorum, büyüdüm, büyüdüm" der. Dürdane; "Senin yalnız dillerin büyüdü. Başka yerin büyümedi" der. Kismet, "Benim de kalbim var. Duygularım, hislerim var. Ben de aşık olacağım, ya..." der.

Halil Efe'nin tarlasına böcek atan Seyfi Efe'nin hiç hesap etmediği bir şey vardır. Kendi tarlası da Halil Efe'nin tarlasının yanındadır. Tabi ki, onun tarlasını da böcek basmıştır.

Seyfi Efe dolandırıcı olduklarını bilmeyen muhtar vasıtası ile tanıştığı hanımefendi tipli bir kadının tezgahına gelir. Ortaklık teklifi aldığı için, ona ödeme yapmak için Dürdane'den gelinlik altınları ister. Dürdane kıllanır. Feraye'ye danışır. Ondan aldığı akılla altınları tarihi sınır taşının altına gider, kor. Ancak Jandarmaya da altınlarının çalındığını söyler söylemez köyde bir hırsız paniği başlar.

Güven babası ile konuşmuş, şimdilik evlilik işinden vazgeçmiştir. Özge de zaten köyde sıkılmaya başlamıştır. Gülsüm de onu dolduruşa getirir. Özge köy hayatından ve evlilikten bayağı ürker bir duruma gelmiştir. Bu kızdan bir an önce kurtulmak isteyen Halil Efe, onu İstanbul'a gitmeye razı eder. Ancak Güven sevgilisinden böyle çabuk ayrılmaya hiç niyetli değildir. Bu nedenle onu İstanbul'a giderken yolda inmesini sağlayıp göl kenarındaki kamp yerine getirecek, Özge orada, müzisyen arkadaşlarının yanında kalmaya başlayacaktır. Plan böyledir. Ancak kamp yerine Cemile ile gelen Kısmet, karavanın içini gezerken bu taşıtın anahtarını alıp saklar. Amacı, Özge İstanbul'a giderken yolda indiğinde, arkadaşlarının varıp onu karavan ile alıp göl yerine getirmelerinin önüne geçmektir. Ancak obüsten inen Özge Murat ve Güven'in vasıtası ile, göl kenarına gelir.

Murat ve Güven göl kıyısında kamp yapan erkek arkadaşlarını eve, yemeğe davet edip Halil Efe'ye onların ziraat mühendisi olduğu söylerler. Oysa, hiç alakası yoktur. Halil Efe durumu çakmaz. Cem ve Ersoy'u ziraat mühendisi olarak işe alır. Böceklerle savaş artık Güven ve Murat'a kalmıştır. Çünkü ziraattan anlayan yalnız ikisidir. Babalarının gözüne girmek için tarladaki hastalığı yok etmek uğruna gece gündüz çalışmaya başlarlar. Ancak Seyfi Efe'nin kızı İsmet yan tarlada, elinde çift namlulu av tüfeğiyle nöbette, her an gözleri ikisinin üzerindedir.

Sahte mühendisler tarladan böcek dalmış bitkilerden numuneler almışlardır. Ancak ellerinde mikroskop yoktur. Hastalığın tespiti için buna çok ihtiyaç vardır. Yoksa, olmaz. Nasıl temin edeceğiz diye düşünürlerken, Murat ve Güven'in aklına köy ilkokulundaki mikroskop gelir. Okula varıp içeri gizlice girerler. Kömürlüğün kapısını kırıp girmişlerdir. Neyse ki, mikroskopu alırlar. Ancak söz konusu olay köye hırsız dadandığı şayiasının pekiştirir.

Bu arada Bakkal Hasan da göl kenarındaki grubun yanına varmış, hatta Didem'e de tutulmuştur. Karavanı onun pikabı ile başka yere çektirirler. Kısmet karavanın anahtarını izinsiz aldığına çok pişman olmuştur. Cemile'ye yarın götürüp anahtarı teslim edeceğini söyler. Ancak vardığında karavan yerinde yoktur. Göl kıyısında Alp vardır. Anahtarı ona verir. Alp anahtarı bulduğu müjdesini varıp arkadaşlarına haber verir.

Mikroskop olunca bitki hastalığının tespit edilmesi zor olmaz. Bu evrim geçirmiş bir böcek türüdür. Yayılmaya başlayınca kaşıntı da yapmaktadır. Hastalık budur.

Müjdeyi Halil Efe'ye verirler. Bu nedenle Murat ve Güven'in Halil Efe'den izin almaları kolay olur. Sahte mühendisleri gezdirme bahanesiyle şehre ineceklerdir. Uzun zamandır hasret kaldıkları sahneye geri dönmeye ramak kalmıştır. Ancak Marmaris'te sahne alırlar almasına ama, şarkı söylerlerken kapının önünde yeğenlerinin seslerini tanıyan Recep içeri girdiğinde ikisini ve mühendisleri sahnede görür. Ağzı bir karış açık kalır. Velhasıl sonunda yakayı ele vermişlerdir. Ama, hiç tahmin etmedikleri bir şey de meydana gelmiş, barın sahibi İstanbul'da kavga yaptıkları adam, Tufan Yersiz çıkmıştır.

Murat ve Güven Recep'e baskı yaparak gerçeği Halil Efe'den gizlemesini söylerler. Recep, mühendislerin sahte olduğunu, bu işi de bilmediklerini, ancak Murat ve Güven'in talimatları ile hareket ettiklerini de öğrenir.

İlaçlama yapmadan önce tarlaya keşif için geldiklerinde Güven ve İsmet işbirliği yapar. Babası Seyfi Efe razı olmasa da İsmet kendi tarlalarını da kurtarma peşindedir. Bu ilk adımdır. Ancak tarlada İsmet'i yılan sokar. Güven İsmet'in hayatını kurtarır. Cemile de Murat'la yakınlaşır. Özge ve Seda bu tehlikeyi fark ederler. Altınları kaybeden Seyfi Efe, şarap fabrikasına ortak olabilmek için muhtarın aklını çecektir. Olay Seyfi Efe'nin fabrikaya ortak olmak için ondan borç istemesiyle başlar. Muhtar: "Olmaz. Ben fabrikaya ortak olasın diye sana borç para vermem" der. Seyfi Efe: "Peki, seni de ortak edersek, buna ne dersin?" der. Muhtar nazlanır ama, kabul eder.

Seyfi Efe, Halil Efe'nin ziraat mühendislerini kendi tarafına çekmek için de gayret sarf etmeye başlar. Hatta Cem ve Ersoy'u tehdit eder. "İsterseniz o zirai ilacı size içireyim" der. Tavır ve hareketinden ciddi gibidir. Sahte mühendisler korkmaya başlarlar. Halil Efe köye gelen iktidar partisi heyetiyle köyün sorunlarını konuşmak ister. Ancak köylünün sorunları bu parti heyetinin hiç umurunda değildir. Onların tek derdi kendi siyasi propagandalarını yapmak, partilerine taraftar toplamaktır. Heyetin karşısına geçen Halil Efe Atatürk'ün yıllar önce söylemiş olduğu sözü tekrarlayıp, "Köylü milletin Efendisidir!" der.

Saftirik Hasan, Didem'i ayarlamak için yine karavanın yanına gelmiş, içecek soğuk ve kızın hoşuna gidecek şeyler de getirmiştir. Didem de Hasan'a hediye olarak boncuktan yaptığı kol bileziğinden verir. "Kendim yaptım, boş kaldığım için vakit geçirmek için yapıyorum" der. Hasan: "Sen bunlardan yap, bana ver, ben Muğla'ya

gittiğimde satarım” der. Gölde yıkanan Özge ve Seda gelip güneşlenmeye başlamışlardır. Hasan dövme de yaptırmak istediğini söyler. Didem Hasan’a, “Göğsünü aç, bir bakayım dövmeyi yapacağım yere” der. Hasan açar. O anda Alp gelir, bu halde yakalar. Ortalık karışmak üzeredir. Kızlar araya girerler. Hasan uzaklaşır.

Murat ve Güven misafirhaneye gelirler. Cem ve Ersoy uyanır. Ama, tarlaya gitmek istemezler. Cem: “Ben canımı çöplükte bulmadım” der. Dünkü yılan sokmasını bahane olarak ileri sürmektedirler.

Dürdane Cemile ve Kısmet ile birlikte ahırda ineklerden bolca süt sağlar. Onları tarlaya, ablaları İsmet’in yanına gönderir. Feraye ve Gülsüm gelir. Bunlar Dürdane’ye küvette süt banyosu yaptırmaya başlarlar. Aksilik bu ya, Seyfi Efe dışarıdan kaşınarak içeri girer. Dürdane’yi yıkanırken görür. Feraye ve Gülsüm’ü de görünce tuhaflar. Feraye ve Gülsüm çıkınca eline bir sopa alır. Dürdane tir tir titremeye başlar. “Bak Seyfi Efe Efe, süt ile banyo yaptım, bütün kaşıntılarım bir anda geçti” der. Körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz. Seyfi Efe: “Sahi mi diyon” der. Feraye: “Vallahi diyom bak, sahi” der. Seyfi Efe sopayı banyodan çıkan Dürdane’ye verir. Soyunmaya başlar.

Heyet köye gelip kahvede konuşma yaparken bar çetesi de arabaları ile köye gelmiştir. Cem ve Ersoy’u görürler. Çetenin başı Tufan: “Bunlar bizim dombili ve kıvrıcık değil mi, takip edelim” der.

Murat ve Güven, tarlayı ilaçlamaya başlamışlardır. Cem ve Ersoy’u takip eden çete onların geldiği kamp yerine gelirler. Ersoy durumu az buçuk anlatıp, “Köyden tehditler başladı” der. Didem, “Ne tehdidiymiş bu” der demez, çetenin başı kendini gösterip, “Tufan tehdidi, kabusunuz” der. Çete, hepsini etkisiz hale getirir. Alp’a telefon eden Kısmet, onunla konuşmak isteyince telefona çıkan Çete başı Tufan, “Kapalıyız hanımefendi” der.

Kısmet, İsmet’in kendisine mukayyet olması için verdiği ata binip göl kıyısına gelir, durumu görür. Çete hepsini bağlamıştır. Kısmet, “Aboo” diye mırıldanır. Hemen ata binip tarlada ilaçlamaya devam eden Murat ve Güven’in yanına gelir. Arkadaşlarının göl kıyısında rehin alındıklarını her ikisine haber verir. Oraya varırlar. Murat ve Güven bir plan kurar. Ancak bu planı tatbik ederlerken yakalanırlar. Kısmet telefon açıp durumu ablası İsmet’e bildirir. Zaten tarladan araba ile gelirlerken boş bıraktıkları İsmet’in atı da kendiliğinden köye gelmiştir. Atına atlayan İsmet, göl

kenarına gelir. Kısmet ile birlikte, Tufan çetesinin işini görür. İsmet arabalarına binip kaçan bu çetenin peşinden bir kez daha ateş eder.

Kendilerini kimin kurtardığını anlayan Güven, Cem ve Ersoy'a çıkarılır. "Bir yılanın korkusuna gelip arkadaşlarınızı sattınız. Ama, köylü dediğiniz kızlar bizi nasıl kurtardı? O kadar bile olamadınız" der. Yürümeye başlar. Özge: "Güven nereye?" diye seslenir. Güven: "Topraktan geldik toprağa gidiyoruz" der. Bir şeyi bu kadar iyi ve doğru sözlerle anlatmak var mı bu dünyada? Varsa, söyleyin. Bir başka misal verin. Öyle abidik gubudik diziler izleyeceğinize, hayat nedir, işte bunu görün. O hayatı anlayın. Toprak ne demektir? Bir zahmet düşünüp bunu da iyi anlayın. Murat da Güven'in peşinden gider.

Cem ve Ersoy yaptıklarından pişman olmuşlardır. İkisi durumu yeniden görüşüp tarlaya, ilaçlama yerine doğru yola koyulurlar. Ancak Murat ve Güven köye gelmişlerdir. İşin tuhafı, Cemile yolda arabaya binmiş, Halil Efe traktör ile önlerine çıkınca durmuşlardır. Cemile saklanır. Halil Efe, traktörü ikisine verip arabayı alır. Şehre yola çıkar. Cemile arabada kalır. Ancak bagaj kısmına geçmiş, örtünün altına saklanmıştır.

Şehre inen kamp yerindeki üç kız, Sabri'nin mağazasına damlarlar. Sabri onları buyur eder, soğuk içecek bir şeyler söyler. Bu sırada Halil Efe mağaza önüne araba ile gelir. Sabri kızları Halil Efe görmesin diye kabine saklar. Sabri Halil Efe mağazaya girince Kısmet arabadan iner. Ama, telefonunu bagajda unutmuştur. Mağazaya şişman bir kadın gelir. Giyeceklerle bakar, sütyen gibi şeyler alır. Bunların bedeninde prova bakmak için kabine girmek ister. Sabri hemen varıp çamura yatar. Yani, kadına "Şişmansın, bunlar size yakışmaz" diyerek onu rencide edici sözler söylemeye başlar ki, kadın almak istemekten vazgeçsin de kabine girmesin. Kadın elindekileri fırlatıp atar. Mağazadan çıkıp gider. Neyse, Halil Efe de arabasına binip gider.

Sabri kabinden çıkan kızlara, "Siz artık benim korumam altındasınız, Çarlı'nın melekleri" der.

Cemile şehirde tek başına kalmıştır. Telefonu da yoktur ki, açıp köye haber versin. İsmet ve Kısmet tarlaya gelirler. Onlar geldiğinde Murat ve Güven ilaçlama işini tamamlamışlardır. Güven, İsmet'e Cemile'nin, babasının arabası ile şehre gittiğini haber verir. Cem ve Ersoy tarlaya gelir. Arkadaşlar barışırlar. Halil ve Seyfi Efe'lerin

tarlasından sonra ilaçlanma sırası diğer tarlalara gelmiştir. Çalışmaya başlarlar. İsmet'i tarlada soka yılanın bir benzeri görünür. Cem ve Ersoy bağırır. Yılan sınır taşının altına girmiştir. Güven elindeki çapa ile yılanı öldürmek için sınır taşının kenarındaki toprağı eğerken Dürdane'nin getirip bir torba içinde sakladığı altınları bulurlar.

Halil Efe eve gelir. Dürdane iki kızı ile burada Cemile'yi konuşmaktadırlar. Arabaya bakarlar. Cemile'nin telefonunu bagaj yerinde görünür. İsmet tarlaya gelip Güven ve Murat'a haber verir. Traktöre binip şehre doğru yola çıkarlar. Cemile yayan yapıldak köye doğru yola düşmüştür. Neyse ki, şehre inen kızlar karavanları ile köye dönerlerken Cemile'yi görürler.

Köyde Halil Efe, Gülsüm ve Sabri'nin oğlu Ozan'ın sünnet düğünü hazırlıklarını tamamlamaktadır. Ancak annesi İngiliz olan Ersoy da sünnetsizdir. Babası 12 yaşında vefat edince kadın onu sünnet ettirmemiş. Ersoy 16 yaşında Türkiye'ye gelmiş. Bunu Murat ve Güven öğrenir. Sünnet edilecek olan Ozan, Güven'in saman yığını altına sakladığı çıkın içindeki altınları ahırda bulur. Ancak, onu alıp saman yığının başka bir tarafına saklar.

Meydanda masalar kurulmuş, sandalyeler yerleştirilmiş, davul zurna getirilmiştir. Hasan da sünnet atı ile gelir. Ancak sünnet olacağı Ozan'dan gizlenmektedir. Bir oldu bittiye getirip onu sünnet ettirmek düşüncesindedirler. Ancak devreye muhtar ile sünnet yerine gelen Seyfi Efe girer. Jandarma komutanı da geldiğinde, durumdan istifade ederek Ozan'ı yanına çağırır, ona sünnet edileceğini, pipisinin kökünden kesileceğini söyler. Bunu duyan Ozan kaçarak oradan uzaklaşır. Onu gören Halil Efe'ye, "Kaçıyor, varıp yakalayın" der. Ancak Ozan bir anda kayıplara karışır.

Göl kenarında üç kız bir aradadırlar. Seda, Murat'tan yakınmakta, Cemile'nin onu avcunun içine almaya çalıştığını söylemektedir. Birden akıllarına köylü kızı kıyafetine girip sünnet düğününe katılmak, böylece dikkat çekmemek fikri gelir. Diğer iki kız arkadaşları bu teklifine bayılır ama, kıyafetleri nereden temin edeceklerdir. O anda pikabı ile Hasan göl kıyısına gelir. Durumu ona açarlar. O da yakın bir köyde pazar kurulacağını, pikap ile gidip oradan giysileri temin edebileceklerini söyler. Ozan pikabın yük konan yerinde, muşambanın altına saklanmıştır. Pikabın pazara götürüleceğini duyunca sessizce aşağı iner, karavanın arkasına geçer.

Didem Hasan ile birlikte pazara gitmişlerdir. Bu sırada Cem ile Ersoy karavanın oraya gelirler. Özge ve Seda masada oturmaktadırlar. Ozan karavanın altındadır. Ersoy onu fark eder. Yakalarlar ama, Ozan onları bir punda getirip yine kaçar. Telefonda Ozan'ın bulunduğunu arkadaşlarından öğrenen Murat ve Güven traktörle olay yerine gelirler. Ancak Ozan yoktur.

Özge ve Seda, Murat ve Güven'e, "Ne olacak bu iş? Biz sizi İstanbul'a götürmek için geldik, siz ise kalıcı olmaya başladınız" derler. Murat ve Güven; "Bizim tek amacımız var, o da babamızın gözüne girmek. Başka türlü İstanbul'a gidemeyiz" der. Tartışmaya başlarlar.

Acıkan Ozan hiç tahmin edilmeyecek bir biçimde ele geçer. Onu Seyfi Efe'nin ahırında Cemile ve İsmet uyurken bulurlar. Cemile yerdeki ayran şişesine bakar, "Babamı uyutmak için hazırladığımız ilaçlı ayranı içmiş, tepsideki börekten de yemiş" der. Durumu Murat ile Güven'e haber verirler. Cemile ve İsmet'ten telefon geldiğini anlayan kızlar, sevgililerinin gitmesine engel olmak isterler ama, başaramazlar. Ortada sap gibi kalmışlardır.

Ozan'ın ilaçlı ayrandan içip uyuması bir bakıma iyi olmuştur. Onun pipisinin ucunu uyanmadan bu haliyle kestireceklerdir. Seyfi Efe'ye ilaçlı kahve içirip onu uyutan Dürdane kızlarını sünnet şenliğine katılmak için meydana yerine gönderir. Kendisi de traktöre binip altınları koyduğu yere, tarlanın sınır taşının olduğu yere gider. Torbanın içinden bir iki küçük altın alıp sünnet edilen Ozan'a takacaktır. Ancak sınır taşının yana devrildiğini görür. Elindeki çapa ile taşın altını kazmaya başlar. Altınları tabi ki bulamaz. "Amanın bu başıma gelenler nedir? Altınlar yok ya. Almışlar" deyip kanadı yolunmuş kuş gibi çırpınmaya başlar,

Karanlık basmaya başlarken sünnet düğün şöleni başlar. Pazardan alınan köy kızı kıyafetlerine bürünen Özge, Seda ve Didem de köy meydanına gelip düğüne katılmışlardır. Cem ve Ersoy yatakta yatan Ozan'a para takarlar. Alp düğün yerinde Kısmet'i arar, ona geldiğini söyler. Kısmet: "Şimdi sen beni takip et, buluşalım" der. Alp'in telefon açıp Kısmet'le konuştuğunu gören Didem Alp'in peşine takılır. Oyunlar başlamıştır. Gülsüm ve Cemile oynamaya başlarlar. Murat da oynayanlara eliyle tempo tutmaktadır. Seda onun bu tempo halini görür. Özge'ye, "Gözü nasıl de Cemile üzerinde" der. O sırada Dürdane gelir, altınların çalındığını Feraye'ye haber verir.

Kismet ile buluşan Alp, Didem'in kendilerini bir duvar köşesinden izlediğini görür. Kendi kendine, "Yandım oğlum sen, skandal" der ve yere ker. Kismet durumu anlamamıştır. "Ne oldu?" der.

Seyfi Efe Cem ve Ersoy'a telefon açıp, "Yarına kadar düşünün. Siz benim ziraatçıların olacaksınız. Yoksa, başınıza ne geleceğini biliyorsunuz" der. Bunlar Murat ve Güven'i çağırıp durumu ona açıklarlar. Güven: "Korkmayın, o size bir şey yapamaz" der. Ersoy: "Nasıl konuştuğunu görsen böyle demezdin ama" der. Murat: "Ne yapacağız beyler, ne yapacağız o zaman" der. Güven: "Benim aklıma bir şey geliyor ama" der.

Seyfi Efe muhtar almış, şehre giderek ona bankaya yirmi bin lira yatırtmıştır. Ama, hesap fabrikaya ait değil şahsi hesaptır. Muhtar bundan kıllanır. "Sen bunları ara, hesabı bankaya yatırdık de. Biz de varıp fabrikadaki makamımıza kurulalım" der. Seyfi Efe, Selin'i arar, durumu ona bildirir. Selin: "Fabrikada buluşmayalım da, Pınarbaşı'nda buluşalım. Zaten ben köye yakınım" der. Muhtar yine kıllanır: "Fabrikada değil de neden Pınarbaşı'nda buluşuyoruz. Yoksa, taklaya mı geldik Seyfi" der. Seyfi Efe; "Merak etme, bir şey olmamıştır" deyince muhtar, "Yirmi bin kaymeyi ben saydım" der.

Murat ve Güven Cem ve Ersoy'u alıp Halil Efe'nin yanına gelirler. Tehdit olayı ona anlatılır. Halil Efe: "Vay Seyfi vay, ona bir önce haddini bildirelim. Bunun zamanı geldi. Hatta geçiyor bile" der. Güven: "Aklımda bir plan var" der. Halil Efe: "Söyle" der. Güven anlatır. Plan Halil Efe'nin hoşuna gider. "Bunu aynen tatbik edin" der

İsmet'ten telefon gelir. Güven'e, "Tarlaya bir gel" demiştir. Güven Cem ile Ersoy'a Seyfi Efe'yi telefonla arayıp onunla buluşup konuşmalarını" söyler. Bu planın bir parçasıdır. Murat'a da, "Sen kızların yanına git. Bir bak, ne yapıyorlar? Onları çok ihmal ettik" der.

Seyfi Efe ve muhtar Pınarbaşı'na varıp Selin ile buluşmuşlardır. O arada Seyfi Efe'ye Cem'den telefon gelir. Seyfi Efe ona, "Ben Pınarbaşı'ndayım, oraya gel" der. Cem gelince, onu karşılar, ayrı bir masaya otururlar. "Kabul ettiniz mi teklifimi?" der. Cem: "Tamam, kabul ettik" der.

Seyfi Efe muhtar ile birlikte kendini fabrikanın sahibi olarak tanıtan Selin'i alıp köy kahvesine gelirler. Seyfi Efe, bir kutu içindeki şarap şişelerinden birini çıkarır, masa üstüne kor. Kahvedekilere birer bardak ikram eder. Jandarma komutanı da oradadır. "Artık ben fabrikatörüm. Şarap fabrikası ortaklarından biriyim" der ve Selin hanımefendiyi köylülerle tanıştırır. "Siz artık ürünlerinizi Muğla'ya götürmeyeceksiniz, bizim fabrikaya vereceksiniz" der. Halil Efe'ye laf sokar. Tam o anda, sahte ziraat mühendisleri oraya gelir. Seyfi ikisini yanına oturtur. "Gördün mü Halil Efe, senin mühendislerin artık benim mühendislerim" der.

Annesi Gülsüm'ün Recep'le birlikte bir kadın ile ilişkisinden kuşkulandıkları babası Sabri'nin arabasının peşinde şehre gitmelerini fırsat gören Ozan, "Tam zamanı, kimse de yok" deyip ahıra girer ve samanların altına sakladığı altınları alır, minibüse binmek için meydana gelir. Jandarma komutanı onu sünnet elbisesiyle görür. Kuşkulandır. Yanına varır. "Ne işin var Ozan senin burada" der. Ozan elinde içinde altınlar olan çıkını gösterir. "Şehre inip kuyumcуда bu altınları bozduracağım" der. Komutan: "Sana takılan altınları mı?" der. Ozan: "Hayır. Onlar değil. Bunlar benim önceki altınlarım" der. Komutan: "Bakayım" der. Bezi açıp baktığında bilezikleri ve diğer altınları görür. Bu çalınan altınlara benzemektedir. Çocuğu karakola götürürler

Tarlaya varan Güven, İsmet'in gösterdiği şeylere bakar. Evet, ilaç etkisini göstermek üzeredir. İkinci bir ilaçlama daha yaptıklarında hastalığın kökü kazınmış olacaktır. Güven ile İsmet arasında yakınlık gittikçe sevgiye dönüşür bir haldedir. Güven ve İsmet köye gelip Cemile ile Murat ile sokakta buluşurlar. Halil Efe onları orada bu halde görür, ama kendini göstermez. Gördüklerinden memnun olmuş gibi bir hali vardır. Çocuklar anneleriyle eve geldiklerinde Feraye'ye, "Ben çocuklarla iki kelam edeceğim, sen işine bak" der.

Güven ve Murat, sedirde oturan babalarının karşısında, sandalyede yerlerini alırlar. Halil Efe, ilkin tarlaların durumunu sorar. Murat: "Bir hafta içinde ikinci ilaçlama yaparsak hastalık kalmayacak gibi" der. Güven: "O Seyfi var ya, o Seyfi. Bizim tarlaların düzeldiğini görünce çok bozulacak, ya!" der. Halil Efe: "Çok iyi. Allah İsmet'ten razı olsun. O olmasaydı Seyfi'nin tarlaları da ilaçlanmayacaktı" der. Sözlerine devam eder. "Arslanlarım, ben size okula başlarken iki ata sözü öğretmiştim. Neydi bunlar? Söyleyin."

Murat: "Olmayacak duaya amin demeyin."

Güven. "Cami duvarına işenmez."

Halil Efe: "Bakın arslanlarım, olmayacak duaya amin demeyin, cami duvarına da işemeyin."

Murat. "Ne oldu ki baba şimdi?"

Halil Efe. "Bilmem. Bir düşünün bakalım."

Bir süre geçtikten sonra Halil Efe: "Düşündünüz mü?"

Murat: "Düşündüm ama, ne demek istediğini anlayamadım" der

Güven. "Ben de" der.

Halil Efe, "Siz bu gidişle çok düşüneceksiniz daha. Ne demişler? "Düşün düşün...çoktur işin."

Halil Efe'nin başta gördüğü rüya böylelikle açığa çıkar ve gerçekleşir. Ödül töreni şimdiye kadar yer yer özet olarak da verdiğimiz bu dizidir. Diploma hiçbir şey bilmezlerken bir deneyim ve araştırma sonunda elde ettikleri başarı, yani ürün hastalığını tespit edip yok etmeleridir. Seyfi Efe'nin meydana çıkıp, "O diplomalar sahte" demesi de... Bunun yorumunu siz bulun gaari. Ben Baba Ocağı dizini 11'nci Bölüme kadar boşuna anlatmadım ya... O kadar ip ucu var. Son karakol olayı var. Seyfi Efe'nin ve muhtarın sahte sözleşmelerle ortalık yapıp dolandırılması var. Bunu kitaba yansıtmadık ama, 11'nci bölümde boğa güreşi de var. Zaten Halil Efe'nin "Olmayacak duaya amin demeyin" sözü, oğullarının eski sevgilileridir. "Cami duvarına işemeyin" ise, kendi denginizden ve sizi karşılık beklemeden ve gerçekten sevenlerinizden vazgeçmeyin demektir. Tabi başka anlamlara da gelebilir. Rüyada mikrofonu eline alıp günün önemini takdim için muhtar çağırır Recep de aynı yolun mağdurlarından biridir. O Seyfi Efe'nin kardeşi Deli Yusuf'un kızı Hatçe'yle bir gönül meselesi yaşamış, ama Avukat Hatçe İstanbul'dan başka biriyle zorla evlendirilmiş, 10 yıl sonra da ayrılmıştır. Ölüm meleği bu Hatçem'dir. Cismi başka yerde olsa da ruh olarak her zaman Bozüyük üzerindedir. Burayı bırakıp hiç gitmez. Zaman zaman Recep'in içine doğar. Onun ağzından ezgi halinde dökülür. Hatta bu türkünün sözlerinin bir kısmını bir buçuk yıl kadar önce Cumhurbaşkanı

Erdoğan bile kürsüde okuyacak, “Yanlış demedim değil mi? Doğru mu? Doğru” diyecektir. Doğru söze ne denir? Tabi ki, doğru.

Hatçem, kime niyet kime Kısmet'te, bir düşün gönünde, nikah akabinde yine görünür. Köylünün üzerinde felaket o gün Hatçem'in yeniden görünmesiyle bir kader olarak yazılma başlar. Çünkü Hatçem'in sevgisi Recep'in gönlünde “kor bir alev”dir. Şuuraltının bile her zerresine işlemiştir. Kavuşurlar kavuşmasına ama, bir az geçtir. Hatçem'in babası Deli Yusuf köylünün ve Halil Efe ailesinin üzerine bir bela gibi çökecektir.

Hep Orhan Pamuk reklam yapacak değil ya, az buçuk biz de yapalım. Hem ben onun gibi reklamı kitabımın girişinde değil son kısmında verdim. Daha doğrusu, Atsız ve Reşit Galip'e dair köycülük bahsinde ve köycüleri örgütlemelerinden söz ettikten sonra verdim. Zaten Yaşar Kemal dururken Nobel edebiyat ödülüne mazar görülen bu yazarın satın alıp da okumak istediğim romanını daha birinci sayfa biter bitmez ikinci sayfaya geçmeden yırtarak çöpe atmıştım. Verdiğim paraya yazık. Halen buna hayıflanırım. Oysa, ben paraya çok önem veren biri değilim. Ama, göz göre göre de enayi yerine konulmayı kendime yediremem. Peki, Türklerin Ermenileri katletmesini demeç olarak kamuoyuna basın yolu ile duyurmasa idi, onu bu ödülü verirler miydi? Sayı olarak bir milyon demişlerdi. Orhan Pamuk bir buçuk milyon dedi. Yaşar Kemal söz konusu teklifi kabul etmemiş, “Ben Türklerin bir milyon Ermeni'yi katlettiklerine söyleyemem, buna karakter yapım elvermez” demişti. Oysa, yapılan katliam değil, tehcirdi. Anadolu'da bulunan 800.000 Ermeni Suriye'ye tehcir edilmişti. Bunların ancak otuz bini yolda ya soğuktan, ya hastalıktan, ya gruptan ayrılarak firar etmek isterken. ya eşkıya baskınlarında yahut eceliyle ölmüştü. Ama, 770 bin Ermeni'nin tamamı Suriye'ye sağ selamet varmıştı. Bu 770 bin Ermeni'nin de 631 bin kadarı gemilerle ya Avrupa, ya Amerika ülkelerine nakledildiler. Oralarda bulunan Ermeniler gökten zembille inmemişlerdi ya. Ayrıca 200 bin Ermeni de tehcir sırasında Ermenistan'a kaçıp yerleşti. Şimdi Arap baharı deyip Suriyeli mültecilere Türkiye'nin kucak açmasını, en az üç milyon mülteciyi ülkeye, Türk topraklarına almasını ben Batı'nın sinsi bir dayatması olarak görüyorum. Bu-

nun adı misli misli intikam. Bir iken iki, iki iken dört. Peki, senden hesap soran neden yok? Oysa sen. 1492-1892 yılları arasında Kızılderili adını verdiğin tam 100 milyon Amerikan yerlisini yok ettin, onları çoluk çocuk, kız kadın yaşlı demeden öldürdün, kimilerini de Kanada'ya göç ettirdin. Bütün bu yaptıklarını unuttuk mu sandın?

Kooperatif kuruluşu tamamlandı. Kemal Bey başkan seçilmişti. Bir mekan tespit ettiler. Fesbukta ve İnternet sitesinde konuyu gündeme getirdiler. İki ay içinde 26 kişi beşer bin lira vererek kooperatife üye oldu. Beş yüz bin lira paraları vardı. Ancak bu meblağ arazi almak için yeterli değildi. Kooperatif yönetiminin görevlendirdiği ve başlarında Kemal Bey'in bulunduğu grup Antalya civarında uygun fiyata bir arazi arama çalışmasında bulundular. Yüz kişilik her birine ayrı ayrı ev için en az 10 dönüm arazi gerekirdi. İnternet ilanlarına baktılar. Serik Tonguçlu köyünde 9 dönüme yakın bir erik bahçesi 380 bin liraya satılıyordu. Varıp baktılar. Yer uygundu. Güzel bir yerdi. Bir bankaya varıp toplu yapı konut kredisi çekmek için gereken şartlar nedir, onu öğrendiler. En az iki yüz konut inşa etmek gerekmiş. Banka konutların ne tip yapılacağını da sordu. "Herhalde prefabrik evler" dediler. Beş milyon civarında kredi verilebileceği dile getirildi. Ödeme süresi on yıl içinde gerçekleştirilecekti. Ancak konut miktarını iki yüze tamamlamaları gerekti.

Tonguçlu köyüne vardılar. 26 dönümlük bir tarla 750 bin liradan satışa çıkarılmıştı. Bu tarla üzerine iki yüzden fazla konut kurulabilirdi. Ancak ellerinde 500 bin liralardı. Telefondan Münevver Hanımefendi, "Siz fazla düşünmeyin. Ben 250 bin lira daha koyarım" dedi. Tarlayı satın almaya karar verdiler. Teyze parayı bankaya havale etmişti. Tapuya vardılar, kooperatif adına işlerler tamamlandı. Beş milyon lira da toplu konut kredisi çekecektiler. Ancak bunun için alt yapısı gibi işlemlere gerek vardı. TOKİ'den de olur yazısı getirmeleri gerekti. Ankara'da merkezi bulunan TOKİ'ye vardılar. Neyse ki, müdürlerden biri Kemal Bey'in tanıdığıydı. Durumu ona açtılar. Müdür, "Benim bu işte tam yetkim yok. Mesele bir az zorluk içeriyor ama, ilgili birimle görüşeyim, halletmeye çalışırım. Bildiğim TOKİ destekli banka kredileri var. Bir iki gün sonra ben size durumu bildiririm" dedi.

Haber geldi: “Tamam, iş olacak gibi. Yarın gelin sizin işinizi tamamlayım.” Bir prefabrik yapım şirketi her yönüyle sağlam ve sıhhi olarak belirlenen yerde kurulacak ev başına 20 bin lira istemiş, 200 ev için toplam fiyat 4 milyon demişti.

TOKİ’nin girişimleriyle elektrik, su, kanalizasyon, Telekom’dan telefon ve internet bağlantıları tesisatı iki ay içinde sıkı bir çalışma ile yerleşim birimine kadar getirilmişti. Prefabrik evler de iki ay içinde getirilip yerlerine yerleştirildi. Şirkete 4 milyon lira ödendi. 40 konut için daha anlaştılar. Bunlar da iki ay içinde yerlerine konacaktı.

Kooperatife üye olan yüz kişi tamamlanan evler için 40 ay süresince her ay 500 lira taksit ödemeyi kabul etti. Bu 2 milyon demektir. Üye sayısını, kalan 140 konutu Türkçülere taksitle satışına karar verdiler. Bunların parası da 40 ay süresince ödenecek, her ay bankaya 500 lira yatırılacaktı. İki ay içinde bu da gerçekleşti. Prefabrik şirkete kalan 800 bin lirayı verdiler.

KÖMEN’e yerleşmeye başladılar. İlk 40 aile geldi. Bir ay içinde 60 aile daha gelip yerleşti. Üçüncü ay diğer evlerin de sahipleri gelmiştiler.

Bahçelere meyve ağaçları dikilmiş, küçük seralıklar yapılmış, yöre cennet haline gelmeye başlamıştı. Bu arada hayvancılık yapmak isteyen aileler de açığa çıktı. Yüz aile buraya daimi olarak kalmaya karar vermişti. 140 kadar ev ancak yaz tatillerinde üç aylığına gelecektiler. Ancak bu yerleşim yerinin köydekenden başka camisi yoktur. Bu tabi ki ilk başta dikkat çekmez. Ancak ikinci yıl dikkat çekmeye başlar. Köyün muhtarı ve ihtiyar heyeti gelir. “Caminiz yahut mescit gibi bir ibadet yeriniz bile yok” derler. Kemal Bey, “Biz bu teklifi halk oylamasına sunalım” der. Muhtar kurnazdır. Köy halkı da oylaya katılsın” der. Kemal Bey, “Burada siz değil biz oturuyoruz. Siz köyde oturmaktasınız. Köy idaresine bağlıyız ama, arada mesafe var. Kaldı ki, sizin caminiz var. Konu bizi ilgilendirir” der. Oylamada cami yahut mescit teklifi kabul edilmez..

Yerleşim yerine yakın olarak bakkal dükkanı, fırın, manav, kasap, berber, tekel ürünlerinin satışı için bir büfe, çay ocağı gibi iş yerleri açılmış, bunlar KÖMEN’e girişine yakın yuvarlak bir meydana sıralanmışlardır. İkinci yıl hayvan besleyenlerin sayısında artış olur. Hatta bazı Türkçü aileler de gelip KÖMEN’e yerleşmek istemektedirler. Bunun için ikinci bir kooperatif kurulur. Müracaatlar başlar. 200 kişi kayıt yaptırır. Üçüncü yıl başlarında yakınlarda bir tarla bulunur. Önceki gibi gerekli

işlemlerden sonra 200+60 konutun da oraya yapımı sağlanır. Mayıs ayında bu 100 konut sahibi gelip evlerine yerleşir. 100 konut sahibi da Haziran'dan itibaren geleceklerdir. Artı değer olarak yapılan 60 konutun da satışlarına başlanmıştır. Bu arada İkinci yerleşim birimine RA adı verilmiştir.

RA-KÖMEN'in nüfusu bin beş yüzü geçmiştir. Çevrede, yuvarlak meydanlıkta iş yerleri açılmaya devam eder. Ancak market açılmasına oylamada karşı çıkılır, teklif kabul edilmez. Bir market gelip açılış yapar ama, rağbet görmez. Bir ay içinde kapanıp gider. RA-KÖMEN'de kimse orada alışveriş yapmamıştır. Açılışının üçüncü haftası fiyatlarda indirim yapmış ama, köydekilerden başka yine kimse gelmemiştir.

Ülkenin diğer yerlerinden sırf burayı görmek ve en az iki üç gün, yahut bir hafta kalmak için gelenler çoktur. Bu nedenle yuvarlak meydanlığa bir pansiyon yeri açılır. Yetmez, ikinci pansiyon yeri açılır. Turistler de gelmeye başlamıştır. Üçüncü pansiyon yeri açılır. Yatak ücreti pahalı değildir, diğer yerlere göre çok ucuzdur. Yemekler de diğer yerlere göre ucuz ve temizdir. Pişirilirlenken muhakkak tereyağı kullanılmaktadır. Bu yemeklere lezzet verir. Bütün bunları meydandaki iş yerlerine RA-KÖMEN el birliği ile yaptırmaktadır. Yapmazlar ise, başlarına gelecekleri bilmektedirler. RA-KÖMEN burada alışverişte bulunmaz. Lokanta sayısı ikiye geçer.

Gazeteler ve TV ekranları söz konusu yerleşim yerlerinden bahsetmekte, bu hususta habere ve röportaja bile başvurumaktadırlar. Yerleşmek isteyenlerin sayısı artar. Hatta hükümetin bile dikkatini çeker, burasını ilçe yapmak için kollar sıvanır. Ancak tek şartları vardır. RA-KÖMEN'de cami açılması. Teklif halk oylaması ile kabul edilmez. "Zaten köyde cami var, namaz kılmak isteyen oraya gidip gelir" derler. İlçe yapılması da böylece kapanır.

Büyük bir mermer taşta Atsız'ın Kömen şiiri yazılmış, Yuvarlak meydanda bir Atsız büstünün ve Bozkurt heykelinin yanına dikkat çekecek, 10 ve 20 adım uzaktan bile okunacak şekilde yerleştirilmiştir. Her gün buraya genellikle çeşitli yerlerden beş on kişi gelip gitmekte, gelenler en az iki üç gün kalmaktadırlar. Yılda en az beş bin kişi sırf RA-KÖMEN için gelip gitmektedir. Bu rakam az değildir. İlkokulu okuyanlar köy ilkokuluna gidip gelmektedirler.

Bir gün İçişleri bakanlığı karar alır, Tonguçlu köyü bucak yapılır. Çok geçmeden bucak müdürü ve bir karakol Tonguçlu'ya gelip yerleşir. Bucak müdürü ilkin jandarmalar ile birlikte RA-KÖMEN'de sertlik uygulamak ister, ama bu tavrı halk yutmaz.

Görmezlikten gelirler. Bir ay sonra müdür de halkın suyunda gitmeye başlar. Onu karakol jandarmaları takip eder. Kaymakam bucak müdürünü çağırıp sorgulamak ister. Ama, “Efendim Tonguçlu ve RA-KÖMEN’de tam anlamı ile demokrasi var. Her şeyi oy çokluğu ile karar alıp uyguluyorlar. Herhangi bir kanunsuz işleri yok” cevabını alır.

KÖMEN halkından biri oylamaya bir teklif getirir. “Meksika’da bulunan Kukulkan Piramidi’ne benzer bir ibadet yeri yapalım, haftada bir, o gün sabah ve akşam üzeri burada toplanıp toplu halde ibadet edelim. Her gün sabah ve akşam üzeri ibadet etmek isteyenler olur ise, onların bu ibadetlerini serbest bırakalım. Kam denen bir başrahip, Tenriken denen iki yardımcı, bir Baksı, bir de Gökçe Ata seçelim. Piramidin ayrı bir yerine bunlar için oturma ve çalışma yerleri de yaptıralım. Çevresinde en az on bin kadar insanı alacak, onların secde etmesine meydan verecek, imkan da sağlayalım. Ancak ibadet doğaya, yani piramidin dört tarafından yapılacak, bu nedenle piramit merkez olacak. Dört yandan bu piramide karşı doğaya tapınılacak” dedi. Onun bu teklifi halk oylaması ile kabul edildi.

Konu birkaç gün tartışmalı geçti. Bu tartışmalarda suyu temsilen bir Kayrahan, toprağı temsilen bir Yerlikan, göğü temsilen bir Umay, ateşi temsilen bir Ayzıt ve ruhu temsilen bir Bayülgen heykeli yapılmasına da karar verdiler. Ancak bütün bunlar çok masraflı bir işti. Heykellerin yapılması ve dikilmesi de halk oylaması ile kabul edildi. Böylelikle Türkçülerin ilk mabedi açılacaktı.

Mabedin adı RA-KÖMEN mabedi olacaktı. Kemal Bey bu işi tanıdığı çok iyi bir mimara açıkladı. İnşaat mühendisliğini de çok iyi bilen bu mimar en uygun mabet biçiminin belirledikleri gibi bu mabedin olduğunu söyledi, “Sizi tebrik ederim” dedi. Çünkü bu mabet dört taraftan ibadet edilmeye çok uygun bir mabetti. Her dört yanında da yukarıya 91 adet çıkış basamağı vardı. Çıkış yerine yüksekliği 26 metre. En üstteki salonun yüksekliği 6 metre. Mabedin en alt genişliği 55 metre. Diğer yanlar da aynı ölçüde. Toplam: 220 metre. Mabet alttan varış yerine doğru 9 kat halinde yükselmekte, her kat yaklaşık 2 metre 88 cm yükseklikte, gittikçe daralıyor. En üstte 10 metre yükseklikte bir bölüm, salon var. 100 bin ton mermer bu işi görür. Sanırım bu da 3703 konteyner tutar. Her konteyner 3 mermer blok alır. Bu ise 27 ton civarında ağırlık tutar. Her mermer bloku 3’e bölmemiz gerekecektir. Bu da 60 cm eninde, 2 metre uzunluğunda, bir buçuk metre genişliğinde parçalar demektir.

Üçüncü parça kısımları basamakların ve üstteki bölmenin yapımında kullanacağız. Mermerin bir tonu bir ton petrol fiyatına eşittir. Bu da yaklaşık 600 dolar tutar. Yani, yapım için 200 milyon lira gerekir. Ayrıca bu iş bu kadar ile bitmez. Mabedin iç ve alt bölümleri, hatta sağlam temel vardır. Mabedin yapımında en az 100 işçi ve 10 kadar ustabaşı çalışmalıdır. İyi ve işini bilir işçi dersin günlük en az 200 lira ücret vermek gerekecek. Bir buçuk yılda biter diyelim, işçi ücreti toplam on milyon tutar. Mimar, mühendis ve ustabaşı ücretleri ise, toplam beş milyon. 10 bin ton demir gider. Bu da 23 milyon lira eder. Betonunu var. Tarihi yapılara uygun harç yapımı var. Beton döküme en az 4-5 milyon gider. 200 milyona 43 milyon ilave et. 7 milyon hesaba dahil edilmeyen başka masraflar için. Yine bitmedi. Cenaze defninde işlem görülecek, dini görevliler ve dışarıdan gelen misafir ve ziyaretçiler için kalacak yerlere gerek var. Hatta mabedin ve ayınlerin yönetilmesine uygun odalar ve salonlara da... Bunlar bir külliye şeklinde olmalı. Tapınağa uygun yapılmak istenirse en az 50 milyon tutar. Toplam 300 milyon. Yapım işi bir buçuk yılda tamamlanacaktır.

Münevver Hanımefendi, bütün servetini buraya bağışlayacağını söyledi. Bu en az yüz milyon demektir. Geriye 200 milyon kalıyordu. Her sıkıştıklarında olduğu gibi Kemal Bey devreye girdi. Mabet yapımı için bir komisyon kuruldu. UNESCO'ya başvuruda bulundular. Konu detayı ile anlatıldı. Bankaya mabet için yatırılan 100 milyon lira sözlerinin güvenilir olması için bir göstergeydi. UNESCO meseleyi dünya bankasına havale etti. Dünya bankası Kazakistan ve Kırgızistan paranın günü geldiğinde ödenmesini paylaşırlar ise, söz konusu meblağı vermeyi kabul edebileceğini söyledi. Kemal Bey bunun için adı geçen ülkelere seyahatte bulundu ve teklifini götürdü. Hiç düşünmeden kabul etmiştiler. Dünya Bankası ödemeyi Kemal Bey'e yaptı. Aslında bu Dünya bankası için fazla bir para değildi.

Söz konusu yapım alanına RA ile KÖMEN arasında bulunan 30 dönüm tarla tam anlamı ile uygundu. Sahibi mırın kırın etmeden burasını onlara sattı. Mühendis, taş ustaları ve iki heykeltıraş gelerek işe başladılar. Heykeltıraşlar, "Yapım süresince masraflarımızı çekin, yeter. Ücret falan istemiyoruz" demişti.

Piramit ve heykeller tahmin edilen sürede, bir buçuk yılda tamamlandı. İki mühendis, işçiler ve taş ustalarının ücretleri de tamam ödenmişti. Görkemli bir açılış yapılacaktı. Alan en az 40 bin kişiyi alabilirdi. Bunun için internet ve fesbuktan yayına başladılar. Hatta gazetelere de ilanlar verdiler.

Piramit yapımı belirlenen sürede, bir buçuk yılda bitirilmiştir. Bu yıl cumhuriyet kutlamalarının da yüzüncü yılıdır. Ancak kutlamalara beş ay kadar vardır. Ayrıca bu yılda genel seçimlerin yapılması çalışması da vardır.

Açılışın 3 Mayıs günü yapılmasını kararlaştırmıştılar. RA-KÖMEN'de o gün başka yerlerden de gelenlerle tam 40 bin kişi 2 Mayıs günü açılış yerinde toplandı. Açılış töreni için gelenler çadırlarda kalmaktadırlar. 2 Mayısı 3 Mayıs'a bağlayan gece yarısı birden RA-KÖMEN çevresinde silahlarını tek mil kuşanmış askerler belirlir. Kalabalıktırlar. Hemen hemen bir tümen kadar. Her tarafta tertibat alırlar. 40 bin kişi uyanır. Sokak lambalarının ısıtmış olduğu gecenin karanlığında açılış yerine doğru gruplar gelmeye başlar. Askerler bunları durdurur. Ancak açılış yapmak isteyenler kalabalıklaşır. Askerlerle aralarında itişme kakışma başlar. Bazı kişiler gözaltına alınır. Kalabalık dağılmaz. Gözaltına alınanlar sabaha karşı bırakılır. Olay sosyal medyadan ülkeye ve Türk cumhuriyetlerine yansımıştır. Kazakistan, Kırgızistan ve Türkmenistan cumhurbaşkanları sabah Antalya'ya uçakla gelirler. Öğleye kalmadan bir konvoyla RA-KÖMEN'dedirler. Bu haber sosyal medyada ve TV haberlerinde yer alır. Azerbaycan cumhurbaşkanının, Özbekistan cumhurbaşkanının da geleceği söylemektedir.

Üç cumhurbaşkanı RA-KÖMEN'e girerlerken askerler yerleşgenin dışına çekilmeye başlarlar. İkinciye doğru Türk cumhuriyetlerinin Azerbaycan, Özbekistan ve Tacikistan cumhurbaşkanları da gelmişlerdir. Hepsi tören yerindedir. Macaristan'dan Jobbik Partisi genel başkanı Vona Gabor da gelmiştir. Muhalefet partisi genel başkanı da açılış yerinde hazırdır. 40 bin kişilik kalabalık 60 bin civarına ulaşmıştır. Açılış başlamadan Türkiye Cumhurbaşkanı, yani devlet başkanı da gelir. 6 cumhurbaşkanının bulunduğu yerde onun olmaması kurallara aykırıdır ve soğukluklara yol açabilir.

Piramidin en üstünde heykellerin konacağı ve görevlilerin toplantı yapacağı, kararlar alınacağı bir salon bulunmaktadır. Bu salonun doğu ile güney arasındaki köşeye Ayzıt'ın, kuzey ile doğu arasındaki köşeye Umay'ın, batı ile kuzey arasındaki köşeye Yerlikan'ın, güney ile batı arasındaki köşeye Kayrahan'ın heykelleri yerleştirilmiştir. Bunların tam ortasında ise her yüzü bir heykele bakan Bayülgen heykeli vardır. Dört heykelin bulunduğu yerin her birinin aşağısına basamaklardan birer iniş çıkış yeri hakimdir. Bu yerlerin kaidesi yükselen ve gittikçe daralan katlardan

yüksektir ama, yükseklik üste doğru pek kalmaz. Açılışı Kazakistan cumhurbaşkanı yapar. Peşinden Kırgızistan, Türkmenistan, Azerbaycan, Özbekistan ve Tacikistan cumhurbaşkanları söz alır. Bunların konuşmaları bitince Türkiye devlet başkanı kürsüye çıkar, kısa bir konuşma yapar, geceki durumdan kendisinin de rahatsızlık duyduğunu söyler. Bundan sonra muhalefet partisi genel başkanı söz alır. Vona Gabor da konuşma yapar. Genelkurmay başkanı bile gelmiştir. Konuşma yapar, geceki durumdan da özür diler.

Bu Türkçü mabet yerinin Kam'ı konuşmaya başlar. Baksı, Gökçe Ata ve iki Tenriken de konuşma yaparlar. Akşam'a doğru tören sona erer ve ilk ibadet ritüeli güneş batarken uygulanmaya başlar. Bir boru çalınır. Herkes sessizdir. Güneş batarken 60 bin kişi mabedi merkez olarak secdeye varır.

Yabancı ülkelerden bile TV kanalları meydanda ve çekimdedirler. Bazı TV kanallarında açılış naklen verilmeye başlanmıştır. Hatta, "Türkler gerçek mabetlerini buldular" diye de yayın yapılmaktadır. Dirlik tamamdı. O arada birden Türkçü hayırsever yaşlı teyze Münevver Hanımefendi'nin yere sessizce yığılıp can verdiği haberi duyulur. Karanlık basmak üzeredir. Kurbanlar kesilmiş, etleri Türkistan pilavı da açılış törenine katılanlara dağıtılmaya başlamıştır. Pilavın yanında ayran da vardır. Münevver Hanımefendi için taziyeler başlar. Her tarafta meşaleler yakılmış, tören yeri ışıklı bir halde görünmektedir. Ceset piramidin dini salonuna alınmış, ölü yıkamak için kullanılan bir yükseltinin mermeri üzerine yatırılmıştır. 106 yaşındaki teyzenin cesedi gülümser bir halde görünmektedir. Mutlu olarak can verdiği her halinden bellidir. Bu durum görenlerin nazarından kaçmaz.

